Сабрана дела
Змаја Јована Јовановића

V

Издавачка Књижарница Геце Кона

ЗМАЈ ЈОВАН ЈОВАНОВИЋ

ПЕСМЕ

БЕОГРАД
Издавачка књижарница Геце Кона
1. Кнез Михаилова 1.
1933

ПРИРЕДИО
ЈАША М. ПРОДАНОВИЋ

Сабрана дела

Јована Јовановића Змаја

на дигитални свет донео

Золтан Чала
zcsala@pm.me

VIII

Деца и чигра

Наша чигра
Лепо игра,
Ситно везе,
Право стоји,
Право стоји
Јер се боји.
У ње није
Божја душа,
Она само
Бич наш слуша,
Ал' ми деца
Боље знамо,
Јер ми бича
Не требамо,
Наша душа
Речи слуша.
Реците нам:
То је добро,
Реците нам:
То је здраво,
Ићи ћемо
Увек лепо,
Стајаћемо
Увек право.

Страшљивац

Ко се боји сам у соби,
То је рђав знак,
Кога плаши помрчина
Или празан мрак,

Ко верује у вештице,
Леп ми је то ђак!
Тај ми неће никад бити
Србин ни јунак.

Материна маза

Има дете у селу,
Име му је Лаза,
Ал' га зову друкчије —
Материна маза.

Кад сва деца устану,
Он и онда спава,
Кад му кажу: устани!
Њега боли гава.

Кад устане, не уме
Да се сам обуче,
Не сме да се умије,
Иште воде вруће.

Кад га жуљи ципела,
Он ципелу туче,
Тад га рука заболи,
Па онда јауче.

Кад му даду јабуку,
Он би хтео шљива,
Кад му пруже погачу,
Онда би кољива.

Кад се мало огребе,
Плаче и запева:
»Јао, јао, помагај,
Изић ће ми цева!«

Кад је суво, замеси
Блата па се каља,
Кад га мати покара,
Легне па се ваља.

Кад му успу таране,
Он би јео риба,
Кад се рибе нaједе,
Тад га боли тиба.

Па зато га не зову
По имену: Лаза,
Већем јадно, жалосно:
Материна маза!

Мали Јова

Мали Јова једио се
Што је тако мали,
Попео се на столицу
Па се висок хвали.

Једио се мали Јова
Што нема бркова,
Нагарио науснице:
»Сад сам чика Јова!«

Мали Јова силом хтеде
Да је човек стари,
Па метнуо преко носа
Неке наочари.

Од кудеље направио
Дугу седу браду,
А огрн'о дедин прслук
Да га не познаду.

П'онда рече: »Поч ми дајте,
Ви који сте мали!«
А другови кад видеше, —
Сви га исмејали.

Мали Јова покуњи се
Од срама и стида;
А ево ти старог деде,
Па му прслук скида:

»Доле, Јово, са столице,
Скидај наочари,
Утри брке, скини браду,
Ти још ниси стари!

Свашта има своје време,
Онда лепо личи,
Што ј' од Бога коме дато,
Нек се тиме дичи!«

Ко је господар

Имам пун џеп шећера,
Од мог кума дар,
Па шећеру говорим:
»Ја сам господар!«

Шећер вели: »Једи ме
На желучев квар,
Кад се, лаком, прејелеш,
Ја сам господар!«

Ја шећеру говорим:
»Ти си лепа ствар,
Ал' јешћу те помало,
Ја сам господар!

Ја те могу бацити,
Макар да си дар,
Ја имадем разума,
Ја сам господар!«

Поздрав деци

Децо, децо, добра децо,
Помози нам Бог!
Запамтите први поздрав
Радована свог.

Ко што почне у име Бога
И са крепким надом,
Посô ће му срећан бити,
И старом и младом.

Па сад хајде, да будемо
Лепо у дослуку, —
Који од вас читат знаде,
Нека дигне руку.

(А ко не зна, богме, богме,
— Тај научит мора;
Срамота је дочекати
Праведних укора).

Елем, мали читаоци
Листа Радована —
Он ће бити вашем срцу,
Вашој души храна.

Кад свршите школске ствари,
Озбиљне задатке,
Радован ће да вам пружи
Забавице слатке, —

Забавице, поучице
Ведрога погледа,
Он ће да вам лепо прича,
Лепо приповеда:

И о небу, и о земљи,
О природи бајној,
О даљини непознатој,
О прошлости сјајној.

Помоћи ће вашем знању,
Вашем осећању,
О врлини, о истини,
И о србовању.

Певаће вам песме миле,
Да вас ведри тиме:
А ви, децо, чила децо,
Певаћете с њиме.

Јоја и гуска

Поред баре стоји Јоја,
Нема мира ни покоја.

Све се кеси, све се смије,
Распињу га врагол‌ије.

А по бари гуска плови
Са кћерима и синови.

Па га гуска мрко гледи,
Јер јој гушчад он не штеди.

Већ их увек гњура, дира,
Никада им не да мира.

На њег' гуска често сиче,
Ал' се Јоја и не миче.

Већ песницу своју стиште,
Зове гуску на бојиште.

Наједаред: Га, га, га, га, —
Скочи гуска, повија га.

Да јуначки мегдан деле, —
А наш јунак — шумангеле!

Братац и сестрица

Држи је тако, држи је тако,
Сестрицу малу, брате јој врли!
Видиш ли само, видиш ли како
И она тебе ручицом грли.

Мајка вас гледи, па се весели,
Срце се топи у доброј жени,
Богу се моли, па јоште вели:
»Ох, благо мени, ох, благо мени!«

Сеја се узда у твоју снагу,
И поред трња и поред цвећа,
Не пуштај саму сестрицу драгу,
Ни сад, ни онда кад буде већа.

На сваком месту, у свако доба,
Води је, штити, пази и брани,
Па како сада, тако до гроба
Чувај је, чувај, брате ваљани!

Мачково јадање

Ао, мијао!
Та госпа то је рис!
Сад знадем шта је пис.
Жарачем по леђи',
То није највећи
Дарак мој.
Па онда стој!
Да стојим?! — Зар сам луд —
Ал' ево немам куд!
Врата ми затвори...
Ал' ту су прозори,
Ма да ми окна жао, —
Ао, мијао!

Ао, мијао!
Ветар је крен'о цреп,
Ја нисам слеп,
Ветар га обори
И ружу саломи.
Због ветра несташна
Да будем бијен ја!
Отић ћу у свет, у шуму,
Не требам друштва ничија,
Тражићу гнезда птичија,
Биће ми хране до воље,
А без главобоље
Бог ми је мозга дао, —
Ао, мијао!

Ао, мијао!
Ја ћу се сад удаљити,
Ал' ви ћете ме жалити.
По вашој пуној комори
Сад ће се ширит злотвори.
Мишева биће тма, —
То мачак напред зна.
Сад цео смок
За мишеве спремате
Кад мачка немате,
Који је ловит знао, —
Ао, мијао!

Доручак

»Добро јутро, јарекањо,
Добро јутро, брадекањо,
Јеси л' се искакô?« —
»Имао сам доста каде!« —
»Па би л' штогод жвакô?«

»А ја ја, а да да,
Само да ми ко шта да!
Желудац ми хладан,
Уф, ала сам гладан!«

»Верујем ти, гладна хало,
Та теби је увек мало.
Ал' разведри мрко лице,
Донô сам ти травичице.
Тако, тако, горопади,
Из руке ми траву вади,
Ал' ме не мој ујести,
Јербо ће ти пресести!«

Брата се дури

»Ево, брато, лутке, нај је,
Гледај само колика је!«
А брата се дури, љути,
Па ће руком одмахнути:
»Иди, — бежи, — ћути!«

»Хајде, брато,« сеша рече,
»Да идемо брати цвеће!«
А брата се дури, љути,
Па ће руком одмахнути:
»Иди, — бежи, — ћути!«

»Хајде, брато,« сеша зове,
»Да нахраниш голубове!«
А брата се дури, љути,
Па ће руком одмахнути:
»Иди, — бежи, — ћути!«

»Хајде, брато, да с' играмо
Што год хоћеш, реци само!«
А браца се онда сплео.
Ко би њему уговео, —
Не зна ни сам шта би хтео!

Да сам ја краљ

Да ме метне ко за краља,
Ја бих знао како ваља,
Јагода бих доста имô, —
Други порез не бих примô.

Па кад ми је рођен-дан,
Све бих позвô у свој стан,
Сва би деца дошла амо,
Да се својски поиграмо.

Место новца од папира,
Сковао бих сто талира,
Купио бих седам чета
Од олова, од дрвета.

Никад не би било поста,
Ручали би свега доста,
Локумића сваког свеца,
Место хлеба све переца.

Купио бих нашој маји
Прстен што се ноћу сјаји,
Нашем оцу лулу стиву,
А Милеви лутку живу.

А пред Васу ја бих стао,
Буквицу му очитао,
Да ми отсад даде мира,
Мене краља да не дира!

Несрећник

У младо доба каткад му се дало
Да гуцне дете »ракијице« мало;
А што из пића вреба демон зао,
Већ онда га је закапарисао.

У школу не хте, — другом стазом крену;
Бежô је цркву и поуку њену;
Он слуша речи злосрећника слепи':
»Пиј, чедо моје, ракија те крепи!«

То слуша радо, — ракија га греје,
А из ње демон злурадо се смеје.
У младој души већ се зраке гасе,
А нигде никог нема да га спасе.

Да л' ће га спасти она љуба млада?
Да л' ће рад деце латити се рада?
Ох, он би хтео, — и можда би могâ,
Да нема тога пића пакленога.

Ал' данас мало, сутра мало више,
А свет га бољи из свог кола брише, —
Ха, сад ће пити свету пркосећи!
А демон шапће: Нећеш ми утећи!

Сад видиш слику која срце пара:
С његова лица неста Божјег дара,
На челу нема те ведрине лепе,
Згрчени прсти дршћу му и стрепе.

Језик му везан, глас му само јеца,
А колено му од немоћи клеца,
Бездушна глупост са лица му бледа,
А мутна страва уместо погледа.

Жена га зове: »Ходи, Бога ради!
Сви ћемо твоји скапати од глади,
— Мол'те га, децо, нека дома греде!«
Ал' деца не смеју ни да га погледе.

Згроз'те се, децо! Јер то је срамота,
Кад човек буде скотскији од скота.
Зарана се клон'те сд извора злости,
И ходите путем рајске трезвености,

Уочи Божића

Улице су пусте —
Ко сад за њих мари!
Јоште нису пошли
Мали вертепари,
Само крупан снег се
У прозоре мота.
У соби је света
Божићна топлота.

На патосу слама,
Kâ од мека злата,
Ко по њојзи ходи,
Не чујеш му бата,
Kâ да нису људи
Него рајске сени,
— Бар тако су срећни,
Тако су блажени!

Ту су слатке кћери
И синчићи мали:
Један чистом руком
Воштаницу пали;
Поличарка смерно
»Здравље« на сто меће, —
Јер да нема здравља,
Не би било среће;
Друга два су клекла
Па орахе броје;
Две плавојке миле
Поред оца стоје;
Чедо у колевци
Добило лешника;
А мајка се бави
Око вареника.
У прочељу Дада,
Кукуљава бака, —
Хеј, та она памти
Скоро сто бадњака!
Међ' дечицом седи,
Кâ у неком цвећу,
Десном руком глади
Воштаницу свећу.

Деца моле оца:
»Причај штогод, тајко! —
Слушај и ти, Дадо,
Слушај и ти, мајко!«
А отац им прича

Путовања многа,
И Божиће лепе
Из детињства свога.
Па још рече и то:
»Памтим многе дане,
Сунцем обасјане,
Срећом загрејане, —
Али не знам да л' је
Икад срце моје
Тако пуно било
Кô вечерас што је.«
И мајчино срце
Топи се у сласти,
А дечија радост
Не да се исказ'ти.
И Дада се смеши,
Делећ' с њима срећу, —
Па још већма стиска
Воштаницу свећу.
Кад се срећа преспе,
Тад уста заћуте,
Свечан мир се проспе
На таке тренуте. —

Крупан снег се с поља
Уз прозоре мота,
У соби је света
Божићна топлота.
Је л' то мирис неки,

Ил' су тихи звуци,
Ил' ту анђô лети
С босиљком у руци, —
Или Дада снева
Да ј' у рају саде,
Па ти снови собу
Баш кô тамјан каде.

Заплака се чедо
На мајчиних груди',
Заплака се чедо,
Дада се пробуди,
Смешећи се збори:
»Децо моја мила,
Ни ја нисам никад
'Вако срећна била!
Овај ми је Божић
Донô праву срећу!«
— А још држи руком
Воштаницу свећу.

Ал' у то се брзо
Отворише врата:
Сину нека светлост
Кô од сувог злата.
Затрепери звезда,
Кô да ј' пала с неба;
Указа се вертеп,
— Ха, баш како треба!

— Деца у стихари' —
С крунама на глави, —
Па још како поју —
Kô анђели прави!

Док су деца мала
»Рождество« појала,
Дадина је душа
Богу путовала.

Голубице моја

Голубице моја мила,
Где си цело подне била'?
Ваљда си се кроз облаке
Витлала,
Шапца, жмуре, ерберечке
Играла.
Ил' те вукле старе жеље
На сочива, на куделье?
Ниси била, знам за цело,
У лову;
Можда ј' било какво село
На крову.
Ил' си гдегод међ' душмане
Упала?

Или си се на потоку
Купала?
С киме си се сретала?
С киме си се шетала?
— Голубице мила,
Где си досад била?

Лаза

Прст из уста, Лазице,
Па се мало мејки,
Да покажеш зубиће,
Тати, мами, тејки.

Бели су ти зубићи,
Зашто да се стиде?
— Две рупице на образу
То ћеш дати приде.

Ника

Ово вам је »браца Ника«!
Поглед му намрштен
Као у војника.

На глави му шеширина
Кô у генерала,
О рамену виси му
Трумбетица мала.

И био би браца Ника
Свакој војсци дика, —
Само срце није му
Као у војника.

Јер какав је јунак,
Какво ми је срце то, —
Да ко викне: »Ево миша!«
Он би побегô.

Трешњобер

»Сад ми спавај, трешњоберу!
Ми одосмо на вечеру,
У сватове преко!« —
»Идеш и ти секо?« —
»Идем и ја с мајком тамо;
Спавај, спавај само!«

»И одоше веће, —
А ја ту без свеће!
Ал' сам лоше среће!
Бар да не знам гди су,
Да ми барем рекли нису,
А тако су близу!
Па како су секу
Накитили красно;
А ја овде самац, —

То је баш ужасно!
Играће се до поноћи,
Бог зна кад ће кући доћи,
Знамо ми то, знамо, —
А мени су рекли:
Спавај, спавај само!

И то су ми суседи!
Мене нису звали, —
Ала је то невоља
Кад је човек мали.

»Па сад већ и певају,
А гајдаш им свира,
Чисто видим секицу,
Како парадира.
Знамо ми то, знамо, —
Ништа лакше него рећи:
Спавај, спавај само!

То је канда дечји глас!
Јесте, — чујем Саву.
Сад не могу заспати
Ни за живу главу.«

Ћира

Мали Ћира
Уз тарабу штудира!
Дао̑ би цвеће,
Али не зна коме ће?

Мисли, мисли:
Дати — ил' не дати!?
И тако ће, чини ми се,
Заспати.

Како сестра пева кад малог брацу љуља

Љуљо моја молована,
Успавај ми Радована.

Љуљај ми га, љуљо лака,
Мога брацу, мог јунака.

Љуљај ми га, љуљо, јаче,
Да се јунак не заплаче.

Нек се љуља, нек се њија,
Нек се снажи и развија.

Љуљај ми га, љуљо мека,
Док донесе мајка млека.

Док донесе отац хлеба,
И крај хлеба још што треба.

Сви ће онда сести амо, —
Да заједно ужинамо.

Како би

Како би то стајало,
Кад би човек зрео
Наједаред сео
На дрвена хата
Па да се климата?

Како би то стајало,
Кад би стари дека,
Напио се млека
Па завијен у јастучак
Преспавао ручак?

Како би то стајало,
Кад би место ђака
Спремила се бака
Да у школу пође, —
Међу децу дође?

Како би то стајало?
Погодит је врло лако,
Стајало би исто тако
Кô што стоји Кржљавићу Љуби —
Цигара у зуби!

У бувари

Гледајте га, млади, стари,
Како седи у »бувари«.
Ма да крије лице своје.
Ми га ипак знамо ко је,
То је онај мали Рашко,
Непослушко и несташко.

Он у школу први пође,
А последњи у њу дође;
Кад се други Богу моле,
Тад се Рашко сагне доле,
Десном, левом руком млата,
Под скамијом муве хвата.
Кад се чита, Рашко звера,
Кад се пише, нема пера.
Други поју, он им квари,
Испсују га, он не мари.
Овог гурне, оног боцне,
Ногом лупне, зубма шкљоцне.

Кад из школе дође кући,
Псето дражи, мачку мучи,
На дрво се пење, вере
Па зелено воће бере,
Ил' птичија гнезда скида,
Или скаче преко зида.

За та чуда све дојако,
Праштали му којекако.
Али данас шта се стало,
Разбио је огледало.
Кад га мати стаде карат,
Он се поче изговарат:
»Нисам, мајко, Бог и вера,
Нисам ја, већ браца Пера.«

Буд је штету учинио,
Туд још другог обедио.
То му нису опростили,
Зато су га затворили.

То је место сад за њега,
Ево, децо, гледајте га,
Како му је тешко самом
У вајату закључаном!
Ту ће сада чамит, јадан,
Жедан, гладан,
Док не стигне мрачно вече,
Пустити га мајка неће.

Не ваља ти посô, Рашко,
Непослушко и несташко,
Ти што бедиш своју браћу,
Ти, лажљивче, опадачу!
Промисли се, брајко, саде,
— Данас барем имаш каде —
Промисли се куд то води,
Па се од зла ослободи.
Кај се, Рашко, — без кајања
Не мож' бити поправљања.

Рачунцијама

Имала је Милица двадест и пет орâ, —
Ако све то поједе, разболет се мора.

Милица је умерена, добра и ваљана,
Где би она појела све орахе сама!

Пет је дала брату свом, пет је сестри дала,
Пет је дала просјаку, — сви јој рекли хвала!

Пет је сама појела, — доста јој је било,
А сад што је остало, метла је у крило.

То ће дати ономо ко рачунат знаде,
Израчунат колико још орâ имаде.

Трч'те амо, рачунције, Јово, Војо, Лако,
Рец'те кол'ко је остало, — лијо или тако?

Поздрав деци

Поздрављам вас, српска децо,
Топлим жељама,
Расејане по далеким
Разним земљама.

Сви сте браћа једне крви,
Дика роду свом,
Прим'те поздрав листом, цветом,
Вашим Невеном.

Овај листак, овај цветак,
Овај српски глас,
Нек поникне, нек се вије
Око свију вас.

Од вас народ много чека,
Многи тешки рад;
Ја сам жељан неговати
Овај свети над.

Омилит вам умно поље,
Човечански сјај,
Омилит вам на том пољу
Братски загрљај.

Биће збиље и поуке,
Крепите се њом,
Биће хране духу вашем,
Срцу млађаном.

Биће песме и попевке,
Шири́те им глас,
Биће игре, биће шале
За одмора час.

А ја молим вишњег Бога,
Мол'те га и ви!
Да на плодну њиву падне
Што сејемо ми.

Свако семе жеље чисте,
Жеље поштене,
Да пролиста, да процвета,
Да не увене.

Да донесе данас, сутра,
Здрав и једар плод,
Да се њему обрадује
Цео српски род.

Рибарче

Свршио је школски посô,
Учитељев налог, —
Сад је сео да упеца
Ког шарана малог.

Мале рибе трзају му
На удици глисту, —
А он слуша како пева
Птица у свом гнизду.

Мали брацо, казаћу ти,
А то много вреди,
Кад се пеца, тадар треба
Да се тамо гледи.

Кад што радиш, друге мисли
Нек те онда ма'ну,
Тамо пази, на то мисли,
Не гледај на страну!

Мали коњаник

Ђиха, ђиха, четир' ноге,
Све четири круте!
Ђиха, ђиха, ми идемо
На далеке путе!

Седло ми је од мараме,
Узда од канапа,
А бич ми је од очина
Пребијена штаба.

Раго једна, баш си лена,
Зар те није срам!
Ал' кад нећеш ти да скачеш,
Ја ћу цупкат сам.

Матери

Мио је цветак мирисан
Маленој пчелици,
Ал' ти си, мајко, милија
Нејакој дечици.

Топал је зрачак сунчани,
— Душу нам огреје —
Ал' ја те љубим, мајчице.
Још много топлије.

Кад лето прође, у јесен
Охадни сунчев сјај,
Ал' како тебе љубим ја,
Том неће бити крај.

Далеко ли сам од тебе,
Од милог дома мог,
Ал' на те мислим дан и ноћ,
То види добри Бог.

Јер кад се сетим да сам сâм,
Ја дршћем као прут,
Ал' ти си анђô који ме
На добар водиш пут.

Песма о Максиму

Кад је Максим чуво̂ стадо,
Премишљо̂ је увек радо
О причама старих бака,
О четама виленјака.

Било подне тихо, немо,
Максим сео па задремо̂;
Наједанпут, нуто чуда,
Скочи неки старац с дуда.

На старцу је било џубе
Од Шалимсе светле чоје;
Седа брада до колена
Од Варамте беле боје.

Имо̂ ј' крила ка̂ у рака,
А рогове ка̂ у миша, —
Око паса црвен појас
Од зелена Невидиша.

У руци му златан ковчег,
Тврдо злато (све се гиба), —
Он Максиму поче зборит
Тако гласно као риба:

»Ој Максиме, чедо моје,
Ил' унуче, — шта ли си ми,
Прени скоком, скочи оком,
Па ковчежић овај прими!

»У ковчегу Лаждипажди
Амулет Билбилити, —
Ко прочита шта ј' у њему
Довека ће срећан бити«.

Максим прима, старац даје
Уздишући: ихахај!
Ко ми и сад још верује,
Нека чита песми крај.

Кад отвори Максим ковчег,
Од милине сав претрну,
Јер ту нађе хартијицу
Тако белу, чисто црну.

Хартија је била мала,
Једва већа од три хвата,
На хартији беху слова
Од мокрога сувог злата.

Е, сад само нек прочита,
Па је срећан, — али јао,
Још једанпут, двапут јао!
— Максим није читат знао.

Ја бих сада могô свршит
Ову песму шалозбиљну,
Јер је песма стигла мету,
Ону мету куда циљну.

Ал' још видим оног старца
Где се цери иза луга, —
К о г о д д а н а с ч и т а т н е з н а,
Т о м с е с в а к и ђ а в о р у г а.

Аца гушчар

Још сам нејак, још сам мали,
Зато су ми гуске дали,
Да их чувам, бригу моју,
Да остану све на броју.

Ако будем добре среће,
Па кад будем момче веће,
Тад ће чуват браца Аца
Чопор свиња и прасаца.

Нека, нека, Бог ће дати,
Још ћу и то дочекати,
Да протерам кроз долове
Саме краве и волове.

Не трпи брњицу

То још нисам дочекао
У животу моме,
— Та нећу је трпети,
Свисн'о бих под њоме.

Кућному чувару,
Будноме стражару,
Тако верном псету,
Да брњицу мету.

Не могу да ланем
Ни на судбу клету,
Има л' такве невоље,
Још гдегод на свету!

Неспремна Ана

То је она иста Ана,
Што се јуче цела дана
По улици витлала,
Тукла птице, тресла дрва,
На љуљашци она прва, —
Само није читала.

А гле чуда, сада шта је,
Госпођица прозвала је
Да задатак каже свој, —
Гле'те само како стоји,
Па шепртљи, па се зноји,
Чудне муке, Боже мој!

Ко не ради, тај се пати;
Ко не учи, не мож' знати,
А незнање чека срам.
— Седи, Ано, кад је тако,
Ал' одјако, ал' одјако
Не играј се поваздан.

Нова радост

Лутко моја, лучице,
Хајде да играмо!
Лутко моја, лучице,
Јоште данас само!

Ципеле сам изула —
Мајстор их оправља;
А сутра ћу у школу,
Ако Бог да здравља.

Ја ћу сутра у школу, —
Одвешће ме стрина;
Јер ја имам, па имам
Већ седам година.

Лутко моја, лучице,
Што си тако мала?
Да си већа, и тебе
У школу бих дала.

Али нека, нека те,
Остај мало сама;
Бићеш и ти старија
За годину дана.

Увек ћеш ме чекати
Код мог брата Луке;
Кад се вратим из школе,
Ти рашири руке.

Кад те браца испусти,
Мораш лепо дубит;
Кад се вратим из школе,
Ја ћу те пољубит.

Показ'ћу ти писмена
Из мога буквара;
Учићу те како се
Српски разговара.

Добро јутро, добро јутро

Добро јутро, добро јутро!
Петô кукуриче.
Ево, већ се угасило
У соби кандилче.

Добро јутро! шева пева,
  Зора одговара,
Мајка с чедом уранила,
  Па прозор отвара.

Добро јутро! цвеће мири,
  А гучу голуби,
На прозору мајка стоји
  Па чеданце љуби.

Сад ће сунце да се роди,
  Бежи ноћца тавна.
»Гледај, чедо, руjну зору,
  Је л' како је славна?«

Јесте зора красна, дивна,
  Јесте зора славна, —
Само ј' љубав материна
  Тој дивоти равна.

Циганин хвали свога коња

Гледаш, — је ли, мога коња,
Господару стари?
Не знаш је ли коњ ил' птица
Ластавица?
Скидај наочари, —
Не можеш се нагледати,
Већ хајде пазари!

Ти још питаш за Путаља,
Да ли ваља?
Немај бриге!
Да не ваља, не би био
Он код Циге.
Не можеш га у царевој
Наћи штали, —
Само Цига што не уме
Да га хвали.

Да га поспе сувим златом,
Ко не штеди,
Још и онда један дукат
Више вреди.

Ако имаш, једе сено,
Зоб и сламу,
Ако немаш, он не иште,
Не треба му.
Немој да му гледаш зубе,
Мој голубе,
Ни ја му их нисам гледô,
Немој ни ти, —
Тај не може остарити.
— Што га дуже тераш, куме,
Све је млађи,
Па де сад му
Пара нађи!

А што питаш: хоће л' моћи
Какав јендек да прескочи,
Јендек, јендек, — какав јендек?
Тај се није још родио,
Кој' он није прескочио, —
Прескочи га тако лако
Као да је пиле неко,
И то уздуж, не попреко.

Ја га јашем без седла, —
Седласта му леђа,
— За пасош га не питај,
Јер — то њега вређа.

Иди, куме, иди, иди, —
Још ме питаш: како види;
То је да се приповеда:
Види остраг кô и спреда,
Види ноћу кô на дану,
А на дану кô у ноћи, —
Такве су му очи.

А што питаш, мој пријане,
Има л' мане —
Та зато га и продајем,
Мој пријане,
Јербо нема мане, —
Такви коњи нису за нас,
За Цигане.

А брзина каква му је?
Малко ј' бржи од олује.
Сад ћеш чути,
Казаћу ти:
Једном сам се из Ердута
Враћô с пута.
Ма да нас је пљусак вијô,
Он се није уморио.
Муња севне, а он рже, —
Пљусак брзо, а он брже;
Пљусак пишман на мог хата,
Па га хвата,
А Путаљ га преко гледа,
Па се не да.
Пљусак лети да полије,
— Тек што није!
Кад стигосмо под шатора,
У цигански дворац леп,
На мом коњу све је суво,
Покисô му само
— Реп.

Купање

Ала ми је то дивота
Кад се ко окупа!
— Што се не би купали,
Вода није скупа!

Морамо се купати,
Прљавштину стрести,
— Нечистоћа привлачи
Рђу и болести.

Зато ј' мајка спремила
Воду, — али млаку,
Зато је окупала
Свога малог Лаку.

А сад вели: »Цицу ми
Пуштати не смете,
Јер ће мислит да је сир,
Појешће ми дете«.

Куцову је слободно, —
Нек се заиграва;
Он ће Лаку чувати
Кад легне да спава.

А старији, Андреја,
Он се већем свукô, —
Што га већ не купају,
Чисто би се тукô.

Чекај, чекај, Андреја,
Док обришу Лаку,
Ти ћеш онда добити
Другу воду млаку!

Лака ће се у колевци
Топити у сласти,
А што буде сневао
Неће ником каз'ти.

Мали брата

Дочепô се мали брата,
Очевога сата,
А сат је од злата,
Па има и врата,
Ала је то лепо!

А на уво кад га метне,
Тад се чује нека звека,
Сат говори: Тика-така!
Брата мисли хоће млека.
Ала је то мудро!

Залио га слатким млеком
Неколико пути,
Брата мисли, сат се нâјô,
Па сад зато ћути.
Ал' се разумемо!

Сад су пуни обадвоје,
И сатић и брата,
Обадвоје сада ћуте,
А кад дође тата,
— Ал' ће бити гужве!

Мала читаља

Да се човек прекрсти,
Милом Богу хвала!
Е гледај је, молим те,
Колишна је мала!
Немаш је шта видети,
Мања ј' него лала, —
А већ ти је у руке
Књигу дочепала!
Чита л' она озбиља,
Ил' је само шала?
Ја бих рекô да чита,
Макар да је мала;
Да не чита, досад би
На књизи заспала.

Деца путују

»Је л' у реду све што треба,
Да нам посô буде чист?
Пуна ј' торба сира, хлеба,
У џепу је путни лист.

Више чекат не можемо,
Коњиц ногом копа љут.
Драга мајко, ми идемо!« —
»Збогом, децо, срећан пут!«

»Али, збиља, куда тако?«
Куда тако?! — Ето ви'ш!
То је бар погодит лако,
Ми идемо чак у Ниш.

»Зар ти, мајко, заборави,
Да је скоро Михољдан,
Ујa Ђока славу слави,
— Ал' како ће кад је сам?

Ко ће да му госте прима,
Житом, слатким служи све?
Треба каву скуват свима, —
Коме једну, коме две.«

»А ви ид'те кад је тако,
Да вас не би стигô мрак!«
Не брини се, мила мајко,
Пут је добар, коњиц јак.

Ал' грешна си, мајко мила,
— Ујa Ђока биће љут —
Што нам носи умесила
Брдарица за наш пут.

»Е, па кад се тиче славе,
Ево један завежљај, —
Мало пите и баклаве.« —
»И то ј' добро, само дај!«

»А кад ћете натраг доћи,
Кад се мајка надат сме?«
Ни по часа неће проћи,
А нас ево, — Ђихај, ђе!«

Чупоглавац из кутије

Отворише кутијицу
Јањица и Ната,
Коју им је са вашара
Синоћ донô тата.

Из кутије искочио
Чупоглавац мали,
Па је стао кô да пита:
Но! — Шта сте ме звали?

»Звали смо те — да нам певаш«.
Хтеде рећи Јања,
Хтеде рећи, ал' не може
Од тешка смејања.

А Ната би радо рекла:
»Ја те нисам з'ала!«
Ал' од страха стисла јој се
Та усташца мала.

Пакосник

У води је доста хладно,
Бива каткад и досадно,
Па и жаба водоземка,
Кад је дуго доле била,
Зажели се дана бела,
Зажели се сунца мила,
Па и седи на камену,
Ено, седи мирно.
Ко би сада злопак био, —
Ко би је сад дирн'о!

Али дете, нека злица,
Накупило каменица,
Па са моста, са висине,
Жељно видет туђе крви,
Жабу циља, жабу гађа,
Хоће да је смрви.

Бежи, жабо, скачи доле,
Гледај па се спаси,
Да ти живот богодани
Пакост не угаси.
Скачи, жабо, скачи брже,
Нико ти не пречи!
А ти, брацо, стани да ти
Рекнем две три речи:

»Та зар твоја млада душа
Нема друге сласти,
Него гледат где ће наћи
Ког да упропасти?

Зар с **тим** срцем мислиш живет
На овоме свету?
Зар у себи мислиш хранит
Ту пакост проклету?

Зар пакосник може смело
Међу људе поћи,
Зар се може у невољи
Надати помоћи?«

Цајки зебу прсти

Иње блиста, зима стеже;
Ветар брије, чисто реже;
Нема сунца, не види се
На сивоме небу, —
Наша Цајка у длан хуче,
Прстићи јој зебу.
— Нека мало хуче, трља
Прсте своје Цајка мила,
Нека, нека, не би л' тако
Боље зиму запамтила!
Кад запамти зиму, цичу

Слађе ће јој онда пасти,
Кад пролеће топло сине
И донесе своје сласти.
Кад побегне магла сива,
И заплави небо ведро,
А ливаде пруже цвећа,
Пуно крило, пуно недро;
Слађе ће јој онда пасти
Љубичицу тражит широм,
И слушати глас славујев
И трчати за лептиром.

Мала муштерија

Погледајте само
Наше мале Феме,
Већ и она уме уме купит
За пет пара шећерлеме!

Преварио се у рачуну

Још кад су се прве магле
Селом завитлале,
Наш брат-Ранко направио
Соничице мале.

Од тог доба кад устане,
Кад у кревет леже,
Он у себи увек мисли:
»Где си, где си, снеже?«

Он би радо на сонице
Метн'о своје »сеше«;
А и оне кад то чују,
Од срца се смеше.

А сад мисли: »Ту је Божић,
Онда снега бива,
А кад прође пратићу га
До попиних њива.

П' онда ћу се на соницах
Спустити са брега.«
— Све је спремно, све готово,
Само — нема снега.

Па нек му буде лакше

»Кад не могу сам се сањкат«
Рече Ранко мило, —
»Бар да ми је друге видет,
Лакше би ми било!«

Ту ћу жељу испунити
Нашег малог Ранка
— Ето видиш, оваќо се
У Русији сањка!

Ево ти

Ево ти, чедо моје
Птичице твоје!
Чим је тебе угледала,
Одма' ј' песму запевала.
Шта ти пева, моје дете? —
Ви се ваљда разумете.
Ја бих рекла, да ти поје
О сновима наде своје, —
Да ће зима брзо проћи,
Да ће лепши дани доћи,
Да ће сиве магле минут,
Да ће сунце лепше синут,
Процватиће шарно цвеће,
Заславиће премалеће.
То ти пева, моје дете,
Вас двоје се разумете.

»А кад сине премалеће,
Кад процвета шарно цвеће,
Ти ћеш онда јачи бити,
Сам ћеш прозор отворити,
Знаћеш рећи
Две три речи:
»Нај слободу, птицо, нај је!
Не од мене, од Бога је!«

Ђаче полетарче

Кад ујутру звоно звони:
Хајд'те, ђаци, време ј' школи!
Мали Ђока сузе рони,
Мали Ђока мајку моли:

»У школу бих, мајко мила,
Сви су други отрчали!«
А мајка му лепо збори:
»Немој, сине, још си мали!«

Ал' бадава, Ђока моли,
Мале своје руке шири,
Жеља му је школу видет,
Макар само да завири.

А мајка се тихо смеши:
»Е па добро, а ти ходи!«
Од радости Ђока скаче,
У школу га мати води.

Пуна ј' школа добрих ђака
А Ђока се јавља свима,
Учитељу руку љуби,
Учитељ га лепо прима.

Сад у школу иде Ђока,
Ал' у школи само седи,
Само слуша, само пази,
Само мотри, само гледи.

Нема табле ни писаљке,
Још је мали за те ствари;
Око њега прави ђаци,
— А он само полетари.

Па у себи једнак' мисли:
Да л' ће скоро Бог му дати,
Да дорасте, па да почне
Читат, писат, рачунати!

Материна десна рука

Ала веја, ала пада,
— Па све крупне пахуљице;
Пада на нос и на лице,
На ручице и ножице.

Нигде нема голе земље,
Сва је снегом покривена,
Потраје ли до вечери,
Биће снега до колена.

Само нек је срце топло,
Вејавица ј' ситна мука! —
Тако мисли и Милева,
Материна десна рука!

Уранила ј, здраво рано'
— Још спавају други ђаци —
А мајчина десна рука
Већ је била на пијаци.

Купила је брашна, јаја,
Купила је хлеба мека,
Грумен соли, венац лука
Купила је браћи млека.

У корпици праћака се
Још и једна мала штука, —
Све то уме да изабере,
Материна десна рука.

Погодила ј' таљигаше,
Да донесу с грађе дрва;
А сада се кући враћа,
— И у школи биће прва.

Ту ће писат, рачунати,
И пазиће све да схвати,
А задатак — кад прозову —
Ала ће га дивно знати!

Кад једанêст куцне сати,
Из школе ће кући доћи,
Па ће одмах мајку питат
»Могу ли ти што помоћи?«

Све ће радит драге воље
Око мајке непрестанце;
Потстакнуће ватру боље, —
Умесиће и резанце.

Па ће онда вредна Милка
Школске књиге да се лати;
А увече кад све сврши,
И Невен ће прочитати.

Благо ћерци која уме
Да отаља све послове,
— Благо мајци, која ћерку
Својом десном руком зове.

Зека, зека из јендека

Скочи зека из јендека
Па по снегу лако прти,
За њим скочи други, трећи,
А за трећим и четврти.

По ћилиму белом скачу
Један другом на кркачу;
Преметну се преко њушке,
Ваљају се полеђушке.

Гуркају се у том трку,
Ћушкају се у том хуку,
Ко их гледа не мож' знати,
Играју л' се ил' се туку.

Гледао их ловац стари,
Пуцати му беше жао,
Узе листак књиге беле,
Па је зеке — нацртао.

Зека, зека из јендека,
Данаске си срећан био!
Данас ти је — деце ради —
Стари ловац опростио.

Игра и посао

И г р а

За нас двоје, ја сам чула,
Веле људи умни,
Треба да смо сложни,
Да смо споразумни.

П о с а о

Тако, — то ће добро бити,
Ми ћемо се погодити.
Али само признат мораш,
Што признају сви:
Ја долазим п р в и,
Па т е к о н д а т и.

Те је речи чула девојчица млада,
Наумила ј' тврдо, да се тако влада,
Обављала ј' прво што дужност захтева,
П' онда ј' ишла где се игра, скаче, пева,
Па је увек здрава и весела била.
Угледајте с' на њу, децо моја мила!

Зашто је војска ућутала

Играла се деца мала
Боја и војника;
А у боју има увек
Вике и усклика.

Душмана су надјачали,
Град су му отели;
Победа је њина била,
Њом су се занели.

Па ево их, вратише се
Још од боја врући,
Вратише се под заставом
Кући певајући.

Ал' у собу кад уђоше
Са тешкога пута,
Наједаред цела војска
Кô нема заћута.

Могао би човек чути,
Како расте трава.
А зашто су заћутали?
— Мали браца спава.

Вивак

Ви-ви-ви! Ви-ви-ви!
На стражи смо ми.
Зелени се наше перје,
А блиста се кô бисерје,
А на глави перјаница, —
То се зове стражар-птица.

Ви-ви-ви! Ви-ви-ви!
На стражи смо ми.
Ко ј' без пушке, може проћи,
Али ловац не сме доћи,
Ако дође, залуд труди,
Стража цикне, све пробуди.

Ви-ви-ви! Ви-ви-ви!
На стражи смо ми.
Ми смо спасли многе птице,
Многе птице и зверчице,
Те нас свако радо гледи, —
Добра стража много вреди.

Кројач из — среде

Да одене лутку своју,
Нашла Зорка лепу чоју.
Таке чоје много вреде,
Отсекла је баш из среде.
Док се мати кући врати,
Тад ће Зорка да јој плати.
Ао рупо, грдна рупо,
Платиће те Зорка скупо!

Овако се спава

Ако не зна која глава
Како с' мирно, слатко спава,
Нека само
Дође амо,
Ја ћу тако добар бити
Па ћу сваког научити.

Снешко Белић

Кад је оно неки дан
Опет почô снег да пада,
Скупила се деца чила
Око нека рада;

За час тили
Направили
Човека од снега, —
Ево га — ево га!

»Хајде, Стево, Коста, нуди,
Хајде ти му кум сад буди!«
А Стева се само смешкô,
Наден'о му име: Снешко,
И презиме други даде,
Те се Белић звао саде.
Стајао је браца Снешко
Уз тарабу баштована,
Стајао је, блесао је
Неколико дана.

Јутрос сину сунце јаче,
А наш Снешко канда плаче,
Или плаче ил' се зноји,
Али чврсто већ не стоји.
Снешко Белић забрину се,
А деца му ругају се.
Испустио свога штапа,
И ево се већ растапа.

Снешко, Снешко, деца гуде,
Бројиш ли се ти у људе?
Снешко, Снешко, нуто јада,
Кад си човек, кам' ти рада?«
Снешко шапће кô да бунца:

»Ја се бојим јарког сунца.« —
Ко се јарког сунца боји,
Тај не треба ни да стоји.
Гурнуше га, а он паде,
Ето му параде!

Стража на врх града

Прошла ј' битка и парада;
Сам остадох овде сада.
Овако се војник влада, —
Ја сам стража на врх града.

Мали јахачи

Ми смо сад јахачи,
Хајде, брате, скачи,
Скачи, брате,
Док си млад, —
Устајана ј'
Бара — смрад.

Добро ј' било, брате Леко?
Ја ћу сада, — ах' попреко.
Сећаћу се и у лету:
»Скоч' на прсте, —
Не на пету!«

Пи—пи, пи—пи

Пи—пи, пи—пи, пилинчићи,
Паперјасти црви, —
Гле, ви сте се већ излегли! —
»Јесте, ми смо први.«

Кол'ко вас је? Зар тек троје
Да вас мајка чува?« —
»Биће више, ено једно
Сад се баш прокљува.«

»А би л' јели мало каше?«
»Сад ће се донети.« —
»Како вам се свет допада?« —
»Но, може поднети.«

»А ти, мало, што загледаш
Тако у то јаје?« —
»Та чудим се, — ја толики,
Љуска колишна је.«

»А ти, лудо, куда си се
Упутило само?« —
»Видим децу, идем к њима,
Да се упознамо.«

»Лепо, красно! Али збиља,
Још вас не запита':
Где ли вам је добра мајка,
Куд се она скита?«

»Седела је три недеље,
Па је ноге тиште;
Да протегли ноге мало,
От'шла на буњиште.«

Мали трговац

Брже амо, млади, стари,
Ко ће штогод да пазари!
Све је лепо, све је ново, —
Дајем пуно за готово.
Нећу новца ни банака
— Мало шљива и крушака,
Јефтино вам робу дајем;
Трговину распродајем.

Ој дечија радовања

Ој дечија радовања,
Целу ноћ се о том сања!
А ујутру рано, рано,
Чим је бели данак сван'о,
Поскочила ј' пиљеж мала,
У врту је цвеће брала.
Баш кô ово цвеће исто
Обукла се лепо, чисто;

Умивена ј', светла лица,
Чело ведро, а косица
Очешљана као лан.
Куд ће ова дична свита? —
Иде оцу да честита
Крсно име, благи дан.

Мали цртач

Кад погледим дело своје,
Ја се надам нешто мало,
Кад одрастем да ћу бити
Или молер — ил' мазало.

Мала Фема

Свуд по кући тражи мати:
»Где је Фема? Камо Феме?«
Не брини се, добра мајко,
Није њојзи дуго време!
Док се она 'вако игра,
Бар ћеш имат мало мира,
Забавља се она сама,
Прави чизму од шешира.

Бела штета

Добила је сека млека:
Ал' ће да се слади!
А сад само јоште чека
Да јој се разлади.

У то дође стари зеља
Да походи секу,
Скочи на њу пун весеља,
Па шапом по млеку.

Паде шоља одозгоре, —
Сад ништа не вреди,
Просуло се бело море,
А сека се једи.

Ал' док зеља жали, моли:
Опрости ми, секо!
Дошуњô се мачак доли
Па полизô млеко.

Тајна

Сагни главу, драга мати,
Да ти кажем нешто ново;
Знам да ћеш се радовати;
Ко се не би обрадовô!

Сагни главу мало већма,
Да ти могу пришапнути,
Казаћу ти једну тајну,
Ал' то не сме други чути.

Сад сам била у комори,
Тамо где су штенци мали,
Још јуче су били слепи,
— Сад су већем прогледали.

А Линда им главе лиже,
Преврће их и милује;
Ал' молим те, слатка мати,
Немој да се даље чује!

На студенцу

Без воде би изгинули људи,
Зато воду свака уста хвале.
Без воде би поскапале звери,
Животиње велике и мале.
Водом куваш, водом се умиваш;
Њоме цвеће и зеље заливаш;
Водом рубље пере твоја мајка,
Њом се хладиш, њоме се и видаш;
Вода меље, вода носи лађе;
Воде треба и кад кућу зидаш.

Ево браце и сестрице мале,
Деца мала, али су ваљана;
Свако гледи кући да привреди, —
Послала их на студенац мама.
Што је тешко за две мале руке,
Четир руке израде без муке.
Братац вуче, сеја држи ћупу,
У њу струји водица кристална.
Журите се, децо моја драга,
Журите се, да не чека нана!

Мали сликар

Ако когод можда пита
Шта ће рећи ова слика,
За вам њоме приказујем
Једног малог уметника.

Чим послове друге сврши,
А он таки црта, црта;
Овде кућу, онде лађу,
Овде зеца, онде хрта.

Сад је узô мало креде,
За час тили нешто справи, —
Главу, шију, крила, ноге,
— Јест, Бога ми, лабуд прави!

И ко види мора рећи:
Све је лепо што нашара.
Па и ја му признат морам,
Има дара за сликара.

Има дара, има воље,
Па још ако буде сталан.
С много труда, с много пажње
Може бити човек славан.

А цртање ј' посô дичан,
Поштује се од старина,
И вештачке слике гледат,
То ј' дивота и милина.

*

Али ипак нешто морам
Шапнут малом мом сликару:
Нека црта по хартији,
Нек не брља по дувару!

Обед

у кући сироте удовице

Здрав је, румен, пуначан је
Мајчин драги Ија;
Добро спава, слатко једе,
Лепо се развија.

Има што му малом треба,
Чим се деца снаже;
Не зна шта је сиротиња, —
Мајка му не каже.

Материне свете руке
Неуморно раде;
А Бог добар па јој раду
Благослова даде.

Не зна Ија шта би било
Да се болест јави,
Па да мајку, удовицу,
У постељу свали.

Ал' се мајка тога сећа
И каткад застрепи,
Па је чедо научила
Молитвица лепи'.

Ево сада на столу је
Пуна здела млека;
Ија брже ожичицом,
Не може да чека.

А мајка га погледала
И строго и благо, —
Застиде се, — прекрсти се
Њено чедо драго.

Уста шапћу, слатка уста,
Мила уста мала:
»Бого, Бого, добри Бого,
Само теби хвала!

Ми ни капи ни мрвице
Окусит не смемо,
Док се тебе не сетимо,
К теби не прегнемо.

Не дај, Бого, да малакшу
Руке мајке драге,
Док ја мали не дорастем
До рада, до снаге.

За тебе се заклањамо,
У тебе уздамо,« —
Ако нисам добро рекô,
Исправи ме, мамо!

А мајка му ништ' не рече,
Само га целива,
А тај целив по соби се
Светлошћу разлива.

Док ручају певала им
Задовољност сама,
А те песме увек нема
Ни у палатама.

Кад би

Кад би јелен имô крила,
То би брза птица била.

Кад би лутка знала шити,
Могла би ми шваља бити.

Кад би хлебац падô с неба,
Свак би имô кол'ко треба.

Кад би млеком текла Сава,
Сир би био забадава.

Кад би увек био мај,
Пећима би био крај.

Кад би Дунав био врео,
Свак би рибље чорбе јео.

Кад би... ал' што не мож' бити,
О том немој говорити!

Миш код ловке

Један мишић поред ловке стао,
Сланину је жељним оком гл'ао:
»Па ја ћу је омирисат само!«

Члови, чучи, премишља и гледи,
Па у себи овако беседи:
»О да дивна, да красна мириса!«

»Знам ја добро мишоловка шта је,
Ал' сланина, хеј, напољу да је,
Ала би то био славан ручак!

Ал' почекај, овако ћу радит, —
Сланину ћу напоље извадит;
Кад извадим смејаћу се ловци!«

Како рече, тако и уради,
Увуче се да комад извади,
Али, јаој, натраг нема пута.

Хоће натраг, али жица боде.
Мишо, мишо, камо ти слободе?
Роб си, мишо, и главом ћеш платит.

А том свему луда ј' глава крива,
Ето, децо, тако сваком бива,
Ко не уме да обузда страсти!

Другарице

Нису сестре ни рођаке,
Видиш им са лица;
Ал' је једна чиста душа
У тих другарица.

А пазе се, навиде се,
А грле се мале;
А да могу и живот би
Једна другој дале.

»О како те, друго, волим,
Не могу ти каз'ти!«
»Ни ја теби не знам рећи,
Није ми у власти!«

Кад у школу, заједно су,
Заједно се врате,
Растану л' се: »Збогом друго,
За ћу мислит на те!«

У цркви се Богу моле
За другино здравље,
А код куће једна другој
Везу зарукавље.

С вечери су у пољани,
Иду пред ратаре;
Шетају се и певају
Српске песме старе.

Тад се сете српске славе,
— Замисле се туди,
Па уздахну уједаред,
Кâ из једних груди.

Њина душа с права пута
Никад не застрани,
Једна другој анђелује,
Једна другу храни.

Име им је: једној Зорка,
А другој је Вида,
Кô их спази дуго са њих
Очију не скида.

Гледајућ' их сваком срце
Заигра од миља,
Њину љубав, њину пажњу
Свако благосиља.

Обећање лудом радовање

Сви ми кашто варамо се
Чекајући обећање.
Верујући лепим реч'ма.
Ал' пуж знаде понајвећма,
Да је обећање
Лудом радовање.

Има томе Бог зна кол'ко лета
Откад пужић у надању живи;
Све се надô, а нада га вара, —
Том надању ви сте, децо, криви.

Још прамдеди ваши
Кад су били мали,
Још су они сиромашку
Пужу обећали:
  Ако пусти рогове,
  Да ће добит волове.

А он, кô што ј' лудост сушта,
Он се узда (не знам у шта),
Па рогове пушта, пушта;
  Пушта своје рогове,
  Чека своје волове.

Тако теку век за веком,
Пуж једнако чека чеком,
Е да би му једном дали
Што смо давно обећали.
Чека, чека, провирује,
Прислушкује да л' што чује,
  Ал' волова, ал' волова
  Ни од корова!

Дете и лептир

Дете

Лептирићу, шаренчићу,
Ходи к мени амо!
Ево имам лепу ружу,
Омириши само.

Лептир

Ја бих дошô, ал' се бојим
Какве игле клете,
Стиснућеш ме, пробошћеш ме,
П'онда збогом свете!

Дете

Нећу, лепко, нећу, лепко,
Живота ми мога.
Само хоћу да избројим
Кол'ко имаш нога.

Лептир

Е, па то ти могу казат
И издаље малко:
Лептир има шест ножица,
— А сад збогом, ранко!

Прве хлаче

Дабогме, да!
То се већ зна,
Да ј' парада то голема,
Какве више нема.
Виђасмо га сви до јуче,
У сукњици како скаче, —

А гле данас, није шала,
Данас већем — има хлаче.
Има хлаче,
Не зна шта ће,
Ил' да стоји
Ил' да скаче.

Тура руке у џепове,
То му гове,
Поноси се тиме,
Ал' има и чиме!
Честитам ти, голубане!.
Сад си већ мушкарац,
Сад већ можеш и у школу
Да будеш букварац.

Славуј

Мила нам је птица така
Што нам песмом душу њија,
Мила нам је птица свака
— Ал' славујак најмилија.

У лугу се славуј скрива,
Из свог луга даље неће;
У тишини рај ужива,
— Он се ником не намеће.

Пева себи, пева лугу,
Пева зори, дану, ноћи,
Својој деци, своме другу,
— Прижељкује у самоћи.

Он је већем певат свикô
Па и небо кад се мути.
Не слуша л' му гласа нико,
— Славуј зато не заћути.

Песмице му раздрагују;
А и туга кроз њих јеца;
— И он воли кад га чују
Било људи, било деца.

Стане л' когод па га слуша,
Ори му се глас у снаги,
Кô да моли сродна душа:
»Певај и ти, брате драги!«

Ала су то грдне муке

Ала су то грдне муке,
Тако гледат у јабуке!
Јабуке су тако близу,
Само уста да загризу.
А лепе су, румене су,
А слатке су, медене су,

Само руке да су дуже, —
Кад би могле да се пруже!
Ала да је трска кака,
Ил' удица и пецаљка, —
Или ветар да насрља,
Па да коју докотрља.
Ала су то грдне муке,
Тако гледат у јабуке!

Маца и маца

Е част ми је приказат вам
Ове моје знанце!
Две чисменке, умиљкуше,
— Обадве су маце.

Докле једна собу спрема
И цвеће залева,
Донде друга забавља се
Около мишева.

Једна лепо шије, везе,
— Да ти очи гледе!
Друга не зна шити, вести,
— Она само преде.

Једна уме лепо певат
  Сењанина Ива;
Друга уме скочит с крова,
  — Па остане жива.

Једна маца има очи
  Као небо плаве;
А у друге зелене су
  Кô да су од траве.

Кад немају више посла,
  Тад мања мауче,
А то значи да је већа
  Узме у наруч'е.

Може бити у наручје
  А може у крило,
Горња слика показује
  Како ј' јуче било.

Фотограф их ухватио
  Са сунчеви зраци
Скинуо их — вели — зато,
  Што су имењаци.

Иде да честита

Иде Ружа, иде, —
А куд тако хита?
Да свом старом дејки
Рођен дан честита.

Реч'ма ће да рече:
Да му жели среће;
А какве му жели среће,
Показаће цвеће.

Дејка цвеће здраво воли,
Љиљан, шебој, лалу, —
Од свег цвећа најволије
Своју Ружу малу.

Бадем-дрво

Бадем-дрво, — а на њему
Бадем зре.
Хајде, децо, тресимо га, —
Ко ће пре!

Хајде, Мито, ти се попни,
Ти си бос!
А ти, мали, уклони се,
Чувај нос!

Боме нећу да се пењем
Пењ' се ти;
Или боље да тресемо
Сложно сви.

Трес'те сложно, нека пада
  Сладак плен;
Само паз'те, да се дрво
  Не изљуља из корен'!

Ала је то баш страшно

От'шо отац, от'шла мати,
  Па и сеја от'шла с њима,
Шта ћеш сада, мој кревељко?
  Ако можеш, трч' за њима!

Ал' не можеш, ох страхоте,
  — Да си барем мало већи!
А ти, хајде помози се,
  Вичи, цичи, плачи, дречи!

Насред шуме, у травици
  Kô сироче седиш неко;
Лишће шушти, птице поју,
  — Па ко не би плакô, дрекô.
А можда си већ и гладан,
  Па ти тиба мало свира;
Зар не видиш поред себе
  Пуну корпу хлеба, сира!

Иди, лудо, мајка ј' близу,
  Купи смрчке и гљивице,
Отац креше мало грања,
  Сеја бере јагодице.
Сад ће они к теби доћи,
  Чекај мало, чедо моје!
Е ал' ако не знаш чекат,
  А ти немој, — свеједно је!

Преварен ловац

»Ха, ово су твоји двори,
  Стара лијо!«
Рече ловац, стари ловац,
  — И није се преварио.

Нашô ј' дворе старе лије
  Па сад на њим' с пушком чека,
Није њему време дуго,
  Он све вели: »Нека, нека!

Мораш зверко, ти изићи,
  Чекаћу те ма до мрака,
Чим сам нашô твоја врата,
  Ти си мени пала шака!«

Па још другу вели: »Ћути,
  Клекни друже!«
Овај клечи, — ал' гле лије
  Куда струже!

Е така је тета лија
  Мудрица је од заната
(Кога гоне, није згорег
  Ако има двоја врата).

Куцина кућа

Наша куца живи
  У сопственој кући,
Кућа јој је толика,
  Могу и ја ући.

Једанпут сам ушô,
  Ушао сам боме,
И куца се здраво
  Радовала томе.

Једанпут сам ушô,
  Више нећу ући,
Нека седи сама
  У тој својој кући.

Знате л' зашто нећу?
Има много бува, —
Уф, толико бува,
Да вас Бог сачува!

Очева птица

»Где си, Влајко, за толико?
Из школе си већ одавно;
А сада се већем смркло,
— Ево осам сати равно.

Да се ниси, кô што умеш,
С киме свађô, с киме чупô?
Да се ниси можда коцкô?
Да се ниси можда купô?«

У очи му отац гледи,
Да л' га око не издаје;
Још га пипа и по носу
— Али Влајко не признаје.

»Немој, Вајо, да ме лажеш,
Лажа клизи па ће пасти,
А ја имам једну птицу,
Она ће ми све то каз'ти.«

Тако ј' било више пута;
Кад ујутру данак сване,
Намргођен отац викне:
»Одер амо, мој Вајане!

Та ти јучер, зла ти срећа,
Ниси школе ни видио;
На бари си раке хватô,
Три си рака ухватио.

Пак си после гнезда скидô
Помагô ти кумов Јоја, —
Све ја знадем, све ја чујем,
Све ми каже птица моја.«

Чудио се малиВаја,
Мењао се сав у лицу,
Ал', одиста, његов отац
Имао је таку птицу.

Та је птица била — Влајко,
Ма да ни сам није знао, —
Јер куд год је дању ишô
То је ноћу избунцао.

Претоварено

Вуци, вуци, моје дете!
Вуци, вуци, мајчин сине!
Вуци, вуци, али пази
Да се како не прекине.

Мали маза

»Нећу ово млеко, —
Мали маза рекô,
Волим оно друго,
— Јербо је далеко.«

Мала појачица Мара

Куд год иде, где год стане,
  Све божићне песме поје.
Како дивно појат уме:
  Дјева днес, — Рождество твоје.

Разлеже се кућа мала; —
  Родитељи ведра лица;
Све их ведри и весели
  Њина Мара поіачица.

Тим се гласом људи крепе,
  Том се песмом сузе суше;
Баш се види да јој иде
  Из свег срца, из све душе.

Ко год прође поред куће,
  Стане, слуша задовољно.
Где се Божић 'вако чека,
  Ту ће доћи благословно.

Откуд тако дивно поје?
  Јер је пуна поуздања, —
Духа српска и хришћанска,
  Пуна света осећања.

Чисто светле њене речи,
  Чисто трепте њени звуци,
Мара узе своју птицу
  Па је држи сад у руци.

Птицу држи, птица слуша,
  Мара и њој поје, поје,
Те божићне песме свете:
  Дјева днес, — Рождество твоје.

А шта мисли кад то чини,
  Кад и птици поје тако?
Казаћу вам и шта мисли, —
  Мара мисли ев' овако:

»Слушај, слушај птицо моја,
  Па ми и ти гласе прими;
Кад запојем песме ове,
  Онда и ти помози ми.

А кад прође цича, зима,
  Отворићу те затворе,
Пустићу те у слободу,
  Пустићу те тамо горе.

Скупиће се друге твоје,
  Скупиће се јато ваше;
Од тебе ће друге птице
  Научити песме наше.

Па кад опет Божић дође,
  Све што ј' живо нек запоје
Те божићне песме свете:
  Дјева днес, — Рождество твоје.

Бољи јунак од гаврана

Видели сте, браћо моја,
  И у књизи нашој стоји,
Како с' гавран, срам га било,
  Од белога дива боји.

Та ви знате тог човека,
  Од ког дели-гавран бега,
Ког су деца, мало већа,
  Начинила а од снега.

И нама се нешто малко
Учинио страшан да је
Био би нам још страшнији,
Да не знамо од чега је.

Знате ону метлу, што је
Гавран од ње задрхтао,
Ту сам страшну метлу скин'о,
И још сам је узјахао.

И ево ме на тој метли
Сада овде нацртана, —
Нек се свуда знаде да сам
Бољи јунак од гаврана.

Ко си ти

Та на свету још не виде'
Таке беде и чувиде,
Није већи ни од миша,
А брада кô у дервиша
Ко си ти?

Што се бечиш тако круто?
Што ме гледаш тако љуто?
Ко ти даде тол'ки нос?
Ваљда мени у пркос.
Ко си ти?

Не миче се, мирно стоји,
Тај се мене баш не боји,
Још му рука ћушком прети,
Ти утваро, ти авети,
Ко си ти?

Нити збори, нит' се смије,
Нит' излази из кутије.
Бежи! — Ил' ћу ја побећи!
Само то би могô рећи.
Ко си ти?

Јеси л' кепец, ил' си див?
Јеси л' мртав, ил' си жив?
— Са чела ти пакост читам; —
Ма чујеш ли што те питам:
Ко си ти?

Незналице, ленивице

Зашто патка, кока, гуска,
Па и друга пернад многа,
Зашто иде усред зиме
И по снегу босонога? —

Јер не знају шити, плести,
Незналице, ленивице;
А да знају, оплеле би
Бар за зиму чарапице.

Уф

Уф, музике гадне!
Уф, срамоте веље!
Гледај како плачу,
Како се кревеље!

Пружите им огледало,
Нек виде из реда
Да л' то деци доликује,
— Како то изгледа.

Нит' их когод псује,
Нит' им чини жао;
Па да зашто плачу?
— А Бог би их знао.

Нит' су гладни, жедни,
Нит' их штогод боли;
— Таке књезе нико,
Баш нико не воли.

Од оваких лица
Свак се живи клони,
Овакој се деци
Не дају бонбони.

А

А — то су ми деца!
  То нам свима прија,
Из оваких лица
  Кô да сунце сија.

На души нам брига
  Ма колика била,
Од оваких лица
  Би се разведрила.

Један весô с десна,
  Други весô с лева,
Сви весели скупа,
  — И поглед им пева.

Тако, тако, мали,
  Добром вољом сјајте!
Очи наше драге,
  Весело гледајте!

Тако, тако, децо,
  Весело се смејте, —
Па топлотом 'ваком
  Све српство загрејте!

Ала, ала, — то му баш не ваља

Седео је на балвану
Млади дунђер Исо,
Седео је на балвану
Па га тестерисô.

Да сте вид'ли, ви би рекли
»Немој тако Исо!
Балван који тебе држи
Где би тестерисô.«

Али сам се томе није
Досетио Исо,
Већ је балван на ком седи
Даље тестерисô.

Куд то води, на то њега
Не потсети мисô.
Балван паде, а с балваном
Паде и наш Исо.

»Никад више тако лудо!«
Рече болан Исо.
То кајање ја сам чуо,
Па сам вам написô.

Мали шпекулант

Вид'те л' малог шпекуланта,
Тај уме па зна!
Тај ће јоште хасне имат,
Хасне имат, да.

Ухватио птичицу,
Од мајке је оте,
Па је сада учи періт,
Звижди јој на ноте.

Птици није до певања,
Али шта да ради!?
Ако неће певати
Мориће је глади.

Кад научи певати,
Он ће птицу продати, —
Пошто било, — свеједно,
Са кавезом заједно.

Бар се данас неће зепсти

Бреме нам је потешко;
Ал' шта да се ради;
Зло би било да не има
То мало сувади.
Кол'ко ј' да је, — барем се
Данас неће зепсти,
Сачувај нас, Боже, само
Од какве болести!

Пушиће се, димиће се
Уквашене гране;
Ми за боље и не знамо, —
Тако смо и лане.
Кад нам очи засузе,
Ми их отаремо.
Само, само, Боже, дај,
Да здрави будемо!

Отац вам је у лову,
Вечерас ће доћи;
Тад ће, децо, верујте,
Таки и глад проћи.
Журимо се, журимо,
Да с' вечера справља,
Само, само једино,
Дај нам, Боже, здравља

Ако Бог да срећице,
— Видећете само — —
Та певајте, дечице,
Ми се још не дамо!
Кад се пева лакше је
Сваки терет вући,
Али тешко ономе,
Кога болест скучи!

Знате л' да нас изгледа
Болни кума-Лука?
Буде л' у нас вечере,
Биће и њемука.
Њему ћемо сувади
Бар полак да дамо,
Ми смо, децо, богати,
Ми здравља имамо.

Ти си, Душко, сустао!
Вели Душку нана.
»Нисам, нано, веруј ми,
Испала ми грана!«
Нана шапће Милици:
Нека се издува!
Само, само болести
Да нас Бог сачува!

Душко лако подиже
Бреме својих грана —
(Не зна да му помажу
И сека и нана).
Је л' им зима! — Није им,
(Још се зноје мали)
Боже, Боже, само нам
Здравља не омали!

То је радост! — Данас ће
Соба да се смлачи.
Дође л' отац, тад ће се
И вечере наћи.
Ветар бије у прси,
Хоће да их врати — —
Боже, Боже, само им
Здравља не украти

Са висине

Радио је дуго, дуго
Огребô је и остругô,
Очистио гар, —
И с шунке је чађу збрисô,
Па је онда омирисô
Вредан димничар.

У мраку је доста био,
Светлости се зажелио,
Промолио с' ван, —
Па сад гледа са висине
И ужива, пун милине,
Јасан, красан дан.

Оџачар

Гледајте ме, — видите л' ме?
Не видите л' зар?
Та ево ме, ја сам оџа —
Оџа — оџа — чар.

Учим језан са мунаре,
Са висине ту.
Ала сам се ознојио,
Ала, ала, ху!

Турбан немам, — а то ми је
Још и милије.
Хлаче су ми уске, ал' су
Ипак — димлије.

Зора зори. Гледам децу,
Ранoранилце.
Једни пију млеко, други
Још и кафице.

А гле онај дебô, мали
Испио је сву, —
Пуну, пуну чинијицу;
Ала, ала, ху!

Па чинију још и лиже, —
  Глед', молим те, глед'!
Оџа — чару на ум пада
  Муха — Муха — мед.

Кад је већем муха — медски,
  Друзи премили,
Онда питам, да ли сте се
  Најпре умили?

Авдес, бавдес, сапунавдес,
  Без тога је квар;
Срамота је бити прљав
  Као оџа — чар.

Врабац об зиму

Ја сам, људи, ја сам то,
Не примите што за зло!
Ја, летошњи скочивраг,
А гле сада просијак.
Ја не просим пара
Из тих буђелара,

Гурните ми које зрнце
Из ваших амбара,
Или мрва од хлеба,
Па ми више не треба,
Дајте с десна, дајте с лева,
Јер ми крче црева.

Што вам падне са стола,
Не треба ми ни пола.
Ал' ту полу пруж'те,
Па ме њом послуж'те,
На лето ћу, то се зна,
Опет бити вама ја
— А знате ли шта?
Бићу чувар вашег блага,
Ваших башта и воћњака,
Гусеницу, црва
Требићу вам с дрва.
Неко мора чуват воће,
Ја ћу, ја ћу, а да ко ће!

Цигани у Бесарабији

Ко су ови путници,
Погодићеш таки
Цигани су, Цигани
Свугде подједнаки.

Црна боја прати их,
Од њих се не дели;
Па ни ови на слици,
Ето, нису бели.

Не треба им ограде,
  Не треба им кућа,
А и нашто кад немају
  Нигде места врућа.

»Умре« веле »ко ради, —
  Умре ко не ради«,
У њих нема богатства
— Ал' бар има глади.

Која вајда и просит
  Кад ништа не даду,
За невољу Цигани
  И ковати знаду.

А баш кад се зажеле
  Лепиње, колача,
Онда стара Циганка
  Уме и да врача.

А камо ти кошуља,
  Убила те тама?
А он вели: Шта ће ми —
  Кад немам чизама?

Ако Циган у кућу
Непознату уђе,
Он се онда таки збуни,
Не зна шта је туђе.

У Цигана с' дешава
Да се и потуку,
Зато носе дугу косу
(Да се за њу вуку).

Бобук од сапунице

Леп је, леп је, баш је леп,
Ал' је бобук само,
Њиме, брате, не можемо,
Ни да се лоптамо.

Таке лопте и нема,
Ни у краљевића;
Не би могô купити је
Ни за сто грошића.

Гледај само како се
Цакли и прелива!
Ко би рекô да тако што
Од сапуна бива!

Баш сам мајстор кад умем
Тако што надуват!
Само, само, кад би га
Мого̂ и сачуват!

Гледај, гледај, молим те,
Та гле, колики је!
А сад ће се распрштати
— Било па и није.

Друштво за међусобно помагање

Ево једно друштво мало,
А дивно се слажу;
Брат и сеја,
Овца, меја,
Коза лака
Шародлака,
Међ' собом с' помажу.
Козу, овцу поје, хране
И братац и сека;
Што имају
Радо дају,
А овчица
И козица
Даће њима млека.

Тешко је то погодити

»Де погоди, брато,
Шта ти сека носи?« —
»Један печат од шећера.« —
»Јест, погодио си!«

»Ал' у којој руци?
Би ли могô знати?
Ако и то још погодиш,
Ја ћу ти га дати.«

Сад је био брата
На великој муци,
Он се мисли, — п' онда рече:
»У десној је руци.«

»Није, није, није!«
Сека се смејала,
(Ал' зато је ипак печат
Своме брату дала).

Љубичица

Нашао сам љубичицу,
Претечницу пролећа;
Миришућ' је детињску ми
Радост срце осећа.

Далеко смо, децо драга,
  Далеко смо, ви и ја, —
А ја б' хтео сваком Србу
  Рећи: овај цветак на'!

Ал' не могу вама свима
  Приденути овај цвет,
— Ма да грли душа моја
  Цео, цео дечји свет.

Кол'ко може, тол'ко даје,
  Ал' од срца, своме свој:
Насликану љубичицу
  Ето стављам у лист мој.

Насликана љубичица
  Без мириса ј', добро знам,
Ал' у песми нек замири
  Моја љубав према вам'!

Ево наших ласта

Ево иду, као звани,
Наши лањски сукућани.
Ево наших ласта мили',
Баш смо вас се зажелили.
Ход'те, ход'те, птице вите,
Да с' од пута одморите!

Ход'те, ход'те, гости моји,
Ваше старо гнездо стоји!
Порушит га нисмо дали,
Ми смо вам га сачували.
Не идите другој страни,
Ход'те к нама кô и лани.

Под нашим је кровом мирно,
Нико у вас није дирн'о.
Ми певамо и играмо,
Ал' се никад не свађамо;
Живећемо у радости, —
Добро дошли, наши гости!

Мали филозоф

Љуљао се, љуљао
  Наш весели друже,
Наједаред, — ето ти га,
  Прекину се уже.

Том колачу, верујте,
  Није се ни надô;
Да је било мало више,
  И већма би страдô.

Ал' он зато не плаче,
  Филозоф је прави,
Седећ' мирно на земљи
  Чешка се по глави.

Од'те, децо, меда се купа

Ао медо, ала
  Имаш малу каду!
»Та и ја бих волô већу,
  Ал' ми је не даду«.

А кажи ми, да л' ти
  То купање годи?
»Кад с' окупам као да се
  Ја наново родим«.

Остани у води,
  Молим те, још малко,
Идем децу да дозовем
  Да те виде тако.

»Иди их дозови,
  Нек ме свако види,
А које се нерад купа
  Нека се застиди«.

Посекла прст

Не играј се ватром,
Не играј се ножем,
  То није за игру!
Зато имаш лутку,
Зато имаш лопту,
  Зато имаш чигру.

То је она знала,
Ипак је диркала
Очеве бријаче.
Бријач није шала,
Посекла се мала, —
Па сад ево плаче.
Плачућ' дође мајци,
А мајка је добра,
Теши чедо своје:
»Прст ћу везат, али
Сузе не помажу
Ни моје ни твоје«.

Мој лов

Молила ме деца:
»Улови нам зеца!
Донеси га, чико, амо
Да се с њим познамо!«
Мени чини то весеље
Кад испуним деци жеље;
Викнем кучку Ревку,
Пребацим двоцевку,
Метнем зелен шешир нов,
Па хајдац у лов.
Пуном вољом, снагом
Ишли смо за трагом.
Наједаред, ето,
Залаја ми псето;

Ноћи спрам месеца
Опазило зеца;
Опазим га и ја, —
Сад ће да се вија.
Ал' у зеку ушô страх
Па ногама диже прах,
Прах се диже као дим,
А ми хајд' за њим.
Ја пушку опалим —
Ал' не да га свалим,
Јер ја хоћу жива зеца
Да га виде моја деца.
А кад зека пуцањ чуо,
Он се двапут преметнуо.
Брз је био и дојако,
Али сад је текем скакô, —
Тело му је стрела права,
Брже тело него глава,
Па у хуку томе,
Очајању своме,
Брзина га тела
У невид однела,
Ал' му глава — ао јаде —
Преко репа на тле паде,
Е па нека
Бежи зека!
Други пут ће деца
Видет жива зеца,
Сад им ево зечје главе, —
И истине праве.

Жао нам је, — чисто би се смејали

Таман поцô Миле
Да у меко моци,
Ал' ето ти жабе
Па у тањил скоци.

Ох, видимо, Миле,
Твоје тужно стање;
Разумемо, Миле,
И твоје плакање.

Жаба са тањира
Неће ни да скаче;
Мило јој је гледат
Како Миле плаче.

Чујмо шта нам вели петао

Знате л', децо, зашт' сам
  Тако лак и прав,
Знате л' зашт' сам увек
  Весô, чио, здрав.

Зашт' и у старости
  Ја изгледам млад?
Ја не једем више,
  Нег' што иште глад.

Ја не једем јело
  Ни ледно ни врело;
Прса пупчим, ширим,
  А не стежем тело.

Ја не волим собна
  Ни кавезна мрака,
Већ свежа ваздуха
  И чистога зрака.

Рано лежем, — нећу
  Ноћу да зазјавам;
А никад ме сунце није
  Затекло да спавам.

Што за кога није

Ево ова слика,
Макар да је шала,
Из ње нешто и научит
Могу деца мала.

Није видет лепо,
И свако се смије,
Кад на коме види оно
Што за њега није.

Малим Српкињама

Драга Драга! мила Мила!
Лепосава, мајчин свете!
Чедо Надо! Като, злато!
Добросава, добро дете!
Ведра Зорко! Тиха Стано!
Илко, вилко, несташкушо!
Цвето, цвете! Видо, виде!
Круно, дико! Ружо, душо!
Вита Јело! Мудра Даро!
Алеми нам и бисери,
И све друге гдегод биле,
И све друге српске кћери,
Дошли су вам гости нови,
Ево ови
Голубови.
Пружите им мало жита,
Та ви тога жељни нисте,
Проспите им, доспите им,
Мало воде, — али чисте!

Ако јастреб на њих суне,
Не дајте их, не дајте их!
А на руку кад вам слете,
Гледајте их, гледајте их!
Па будите таке исте;
Па будите тако чисте,

Чиста тела и одела, —
Да вас многа болест мине,
Али душе још чистије, —
Да вам пуна срећа сине!

Гимнастика на селу

Браћо наша, варошани,
  Мио глас чујемо,
Ви имате гимнастику;
  Том се радујемо.

Гимнастика шири груди
  И развија тело, —
Тражите је, мали људи,
  Вредно је зацело!

Гимнастика много вреди,
  То ми добро знамо,
Волели би да је и ми
  На селу имамо.

Ми на селу за сад јоште
  Друкче не умемо;
Ево слике, — вид'те како
  Ми гимнастишемо.

Јањина нагла радост

Боже мили, чуда големога!
Шта се оно тако јако црни?
Ил' су вране, или су гаврани,
Ил' је пала ча̏ђа из димњака?
Није ча̏ђа, ту димњака нема,
Нит' су вране, нити су гаврани;
Да су птице, већ би одлетеле;
Већ то село једно добро ђаче
Да за сутра напише задатак.
Писало га од подне до мрака,
Писало га брижно и пажљиво,
Писало га и написало га;
П' онда стало па га прочитало,
Прочитало, још нешто додало.
Кад је Јања посô доконао,
Заигра му срце од радости;
»А баш сам га написао лепо!«
Ал' је радост завртљиве ћуди
(Дете не зна, — али знају људи),
У радости пренаглило ђаче;
Хтеде узет прашјоницу малу
И посути што ј' написô лепо.
Али јао — (баш ми га је жао),
Он не узе прашјоницу малу,
Већем шчепа дивит мурећепа,
Истресе га на задатак бели,
— А задатак црно море прели.

Мили друже, поглед амо сврни, —
То је оно што се тако црни.
Да ли грми, ил' се земља тресе,
Ил' удара море о брегове?
Нити грми, нит' се земља тресе,
Нит' удара море о брегове,
Већ кајање доброг ђака Јање,
Већ кајање кара радовање:
»Радовање, што си тако нагло!
Радовање, што си тако слепо!
Радовање, што си тако лудо!
Радовање, што си тако скупо!?
То је рекô, — задатак исцепô.
Данак прође, црна нојца дође;
Ваља спати, духу мира дати.
Сутра рано други данак сван'о,
Школа чека ђака најбољега, —
А он хуче: »Шта урадих јуче!
Мука поћи, а мука не поћи, —
Учитељу без задатка доћи.

Учитељу, очи соколове,
Тебе свако мудром главом зове,
Главом мудром и небеском душом,
Ти ћеш видет тугу малог Јање,
На лицу му познаћеш кајање,
Што пробуди нагло радовање.
Кајање је добра плода цвеће, —
Опрости му, — никад више неће!

Бродари на везаном чамцу

»Збогом, мајко, ми идемо!« --
— »Ако Бог да тако?« —
»У Азију, у Африку
И још даље малко.

Збогом, мајко, лађа с креће!
Ми смо сад бродари.
Што је море тако плитко,
То ништа не мари.

Из Азије донећемо т'
Датула, смокава;
Из Африке једног малог
Тигра или лава.

Где најлепша буде цвећа,
Узбраћемо т' стручак,
Вратићемо с' јоште данас, —
И то баш на ручак.«

Лепо, много па јефтино

Сиромашна ј' ћерка
Смиљанића Стака
Ал' ћеш у ње сада наћи
Најлепших лутака.

Одело им дивно,
Свила и кадива,
У њему се разна боја
У боју прелива.

А много их има,
Не мож' броја знати,
Кад их видиш рекао би
Кићени су свати.

Тол'ки многи свати,
Па нису ни скупи,
Јер их Стака — то је добро —
Не мора да купи.

Све те своје лутке
Сама прави Стака,
А знате ли како, — ево
Овако од мака:

Охо-хо

(С пачијега немуштог језика преведено на српски)

Прекјуче смо из љуске
На светлост потегли;
Не кајемо с' ни мало
Што смо се излегли, —
Охо-хо!

Да смо знали како су
Овде мокри дани,
Ми бисмо се, верујте,
Излегли још лани, —
Охо-хо!

Ала је то дивота,
Ти големи слапи!
Ниси кадар избројит
Кол'ко има капи, —
Охо-хо!

Бистра водо студена,
Рају нашег бића,
Ти си ваљда створена
Само рад пачића, —
Охо-хо!

Како се постаје ловац

Добро око, добра рука,
Добра пушка и поука,
Још за рана воља жива
— Ето тако ловац бива.

Ловци иду зором раном,
Иду гором, иду страном,
Увек здрави, дуго млади,
Не боје се никад глади.

Чувај пушку што ти саде
Драги отац радо даде;
Њоме лови, њом се храни,
И завичај драги брани!

Хвала му, хвала

Игра се дете мало
Далеко од свог двора,
Сребрну шкољку спази
У води сиња мора,
— У води сиња мора.

»Ох, ал' се лепо сија!
Ал' би се игрô њоме!
Ал' би је радо дао
Маломе брату своме
— Маломе брату своме!«

И дете с' руком маши
Кô да би цвеће брало,
И један врисак само —
Море га прогутало,
— Море га прогутало.

Зар нико није чуо
Тај врисак пун страхоте?
Зар нико неће скочит
У сиње море по те,
— У сиње море по те?

И ако нико не чу,
Ето ти гроба, ето —
Ал' јесте неко чуо, —
Чуло је верно псето,
— Чуло је верно псето.

И псето скочи где се
Видела рука мала,
(— Да ју је мајка вид'ла
Мртва би о тле пала,
— Мртва би о тле пала).

И Бог и срећа даде,
И верно псето плива,
И враћа чедо мајци,
И враћа га још жива,
— И враћа га још жива.

Псето је живот један
Спасло из морских вала,
И то је њему доста,
И не треба му »хвала!«
— И то је њему доста
И не треба му »хвала!«

Јунак Лака

Виделе су гуске
Како руча Лака,
— Пред њиме је тањир
Красних ваљушака.

Две се гуске дигле
На хајдучко дело,
А гладне су биле,
Јуришаше смело.

А шта ради Лака,
То мајчино луче?
Он песницу стиска,
Ал' не сме да туче.

Смешно ј' било гускам'
То јунаштво гњило;
Појеле му ручак,
На здравље им било!

Стара слика

Стара мајка учи плести
Унучицу своју милу, —
То је школа здраво стара
На мајчином милом крилу.

Стара мајка тако добра,
А послушна унучица, —
То је слика здраво стара,
На њој увек друга лица.

Ова иста стара душа
  Учитељка сада што је,
Ученик је некад била
  На криоцу мајке своје.

А ти, мала, што сад учиш,
  Ви'ш, тако ћеш кадгод и ти
Унучици својој драгој
  Учитељка добра бити.

Године се брзо крећу,
  Те зидају и кад кваре;
Време иде, време лети,
  Те понавља слике старе.

Пера и његов Каро

Верни Каро нема мира,
По вас дан га егзецира
  Господар.

Бичем маше, грди, псује,
И тако му командује
  Сваки дан.

После разне муке многе
Каро мора на две ноге
  Стајат прав.

Бачен рубац мора наћи,
Дигнут прутић хајд' прескачи!
А сад лај!

Покрије му главу капом,
А он мора бројат шапом
Кол'ко је стар.

Затим мора опет стати
И на носу подржати
Залогај.

Донде не сме да се микне,
Док му Пера не довикне:
Каро, хам!

Шта ће сада? Још не суста,
Већ му мећe бич у уста:
Држи то!

Упрегне га у колица:
Сад си коњиц ластавица,
Вуци де!

Перо, Перо, хуљо мала,
Не ваља ти таква шала
С псетом тим.

Што је много, то је много,
Сад би већем престат могô,
Па ме чуј:

Ко год друге кињит воли,
Дочекаће сам што боли
  Макар кад.

Аратос такве љубави

Сестра Јеца
И њен братац Неца
Добили су зеца.

Сестра Јеца
И њен братац Неца
Баш су луда деца!

Зеца воле, — али како?
Да је зецу наопако:

Братац за реп вући стаде,
Да му воде даде;

За уши га вуче сека,
Да му даде млека.
Већ не знају шта ће с њиме
У великој радости;
Вуци тамо, вуци амо, —
Пуцају му кости.

Тешко зеки кад је пао
У те четир' шаке!
Па се мора ратосиљат
И љубави таке.

Четворо у корпи

Четворо у корпи!
  То је мало много:
И пети би хтео
  Само кад би могô.

Та ено и лутка
  — Баш није голема —
Па ни за њу корпа
  Више места нема.

Распала би с' корпа
  Да су мало шири,
Ево једна нога
  Већ кроз плетер вири.

Зашт' су тамо ушли,
  То ни једно не зна,
Гости нису бесни, —
  Ал' је кућа тесна.

Наздрављач

А на част вам вино, а на част вам пиво,
Жедном треба воде;
Па још 'вако чисте, па још 'вако бистре
Кô што ј' ова овде.

А на част вам чаше, а на част вам купе
И посуђе свако;
Што ће мени стакло, што ће сребро, злато,
— Ја умем овако.

Па да знате само како је то слатко,
Како ми то прија;
При овоме пићу чио сам и весô,
Па наздрављам и ја:

»Хај, у добро здравље, хај, у добру срећу
Овог целог света!
Сви ми били здрави, сви ми били срећни
На многаја љета!«

Честитка једне мачке своме господару

Ево ти твоја верна мачка стиже — ближе.
Рада сам жеље своје прести — вести.
Свечарство твоје радост је мила —
увек нам била.
Цела ти кућа мирише од вење —
и на печење.

Знам да ће штогод данас бити и за нас.
Трудим се да ти песму сплетем, —
али се сметем.
Јер песме певат, драги госо, — није мој посô.
Ал' ти је прими, од срца с' даје —
каква је да је.
Нека те срећа стиже и чека — целога века!
Што год зажелиш, све ти Бог дао — мијао!

Из дечјег живота

Опомена за времена

Гле, ти спаваш, сисаш прст, —
Пробуди се, секо!
Док ти спаваш, брат ће ти
Да попије млеко.

Неће, неће, не бој се,
Брата кошта само:
Ако ј' млеко ускисло,
Да ти друго дамо.

Генерал Аца

Сад ко не би завидео
Генералу Аци!
Има шешир на три рога
С генералски знаци;
Таку сабљу немају
Ни бољи јунаци.
Чизме су му солдати
(Наравно, пешаци).

Мала болесница и мали доктор

Није сеша болесна, —
Тек онако јечи;
А ни брата није доктор, —
Не зна он да лечи.

Већ се само сиграју,
Да их време прође
И да лакше дочекају
Док им ручак дође.

Мера — вера

»Мера — вера«. — Јест, тако је,
То је стара пословица,
Сад бар знамо ко је већи
Или братац ил' сестрица.

Душко нешто шапће

Ту је нека тајна,
Душко нешто шапће;
(А да није тајна
Ми би знали шта ће).

Ал' овако свако
Тек само нагађа,
Ја бих рекô да се тиче
Онога колача.

Ахаха, ахаха! свако црта како зна

Цртати је лако,
Та то уме свако, —
То јест ев' овако:
Узме таблу каку,
Нађе и писаљку,
Њоме тамо, амо, —
Па иде и само.
Прави нека лица,
(А можда ј' и птица).
Без икакве муке
Нашкраба и руке
А на руци прсте многе
Кô сврачије ноге.

Баш ако не ваља
Што тако надрља,
Лако је помоћи:
Пљуне па отрља.

Цртач може седет,
(Може и да клечи),
Ако му се свиди,
Може и прилећи.
Као што видите
Насред слике ове —
(И ако прилегне,
Прилежан се зове).

Наша Зора црта,
Цртај, цртај, сејо, —
Да те види Радонић
Ала би се смејô!
Показô би слике твоје
Теодоровићу,
Показô би Мародићу
И младом Предићу.
Сви би рекли: »Труди се,
Прилежницо Зоро!
Ти још можеш бит Рафајло,
Само не баш скоро.«

Мала сеја и мали браца

Сестра брата топлој пећи звала:
»Ту је ватра, а то није шала,
Чувај хаље да се не запале,
Чувај, брацо, своје руке мале!
Ја ти не бих световала, рекла
Да се нисам и сама опекла;
Па ме стара пословица чува,
Она вели: жежен кашу дува.
А ти, брацо, памти моје речи;
Поред пећи можеш се опећи!«

Тако ј' сеја брата световала,
Како ј' знала, — јер и сама ј' мала.
Али сада питање се рађа,
И то свако нека сам нагађа:
Да л' ће браца послушати слепо?
— Али, сејо, од тебе је лепо!

Освануо снег

Баш се Милан пробудио
Па к прозору ближе стао,
А напољу с' тако бели,
Као да је шећер пао.

Шта ли је то, мили Бого!
(То још никад видô није),
Је л' то шећер, ил' је млеко?
Једе л' се то? — Ил' се пије?

Једва чека да с' обуче,
Па да пита мајку сме ли
И он с' дићи, и он ићи
У тај нови, у свет бели.

Јест, и лане ј' било зиме,
Та и лане снег је био,
Ал' дабогме, ал' дабогме,
Он га није запамтио.

И тако је ово њему
Прва зимња бела зора: —
Птицама је мало хладна,
Па се купе крај прозора.

Ал' још зима није стегла,
Нема ветра, — није љута,
И ма да се птице гуре,
Још је њима до цвркута.

Изиђи-де, мали Миле,
Да с' нагледаш снега прва!
— Не би ни то згорег било
Кад би понô мало мрва.

Кошија

Знате л' шта ј' то кошија,
По Невену друзи?
На кошији јаше се,
На њој се не пузи.

Знате л' шта ј' то кошија?
Можда и не знате;
А ви од'те овамо
Па нас погледајте!

Коњи су нам дрвени,
То се признат мора, —
Ал' је ипак један риђа
А други је дора.

Коњи су нам дрвени
Од репа до главе,
Ал' уздице, верујте ми,
Оне су нам праве.

Сестра има још и бич
Којим прети риђи, —
Ал' ја ћу је ипак зато
На дори обићи.

Јербо се ја не уздам
У дрвено кљусе,
Имам ноге па велим:
Уздајте се у се.

Напомена матери

Наша мала Јуца
Са столице муца:

»Мати, мати, мати,
Знас кол'ко је сати?

Здлаво много куца,
Тлеба да се луца;

Гладна сам вец и ја,
Гладна је и куца,

Па и птица пева,
И њој клце цева«.

Ман'те је на миру

Ман'те је на миру,
Она тако воли:
Као мала куца седет
На патосу доли.

Ман'те је на миру,
То је наша Вема;
Играће се тако сама
Догод не задрема.

Ман'те је на миру,
Хајде даље, хајде,
Јер вам неће бити мило
Кад удеси гајде.

Ман'те је на миру,
Та нека је, нека;
Ко баш хоће, тај је може
Гледат из далека.

Ман'те је на миру,
  Сад баш чита дете;
Неће знати где је стала
  Кад је прекинете.

Прочитаће књигу брзо
  Па ће да је баци;
А ви онда грабите се,
  Ви, старији ђаци.

У новом капуту

Добио је капут нов
  Па шета по среди;
Кад опази сиротињу,
  Ни да је погледи.

Ко сам, ја сам — мисли он —
  Шта ја за ког марим!
Нек завиде који дршћу
  У траљама старим!

Два сиротна детета
  Стајала крај пута,
Два сиротна детета
  Без топлих капута.

Кад је холи капутлија
  Дошô до њих близу,
Они су га гледали, —
  Завидели нису.

Мој охолко, твом капуту
  Цена здраво бледи, —
Чисто срце, без зависти,
  Много више вреди.

Нове чизме

I

Ал' је срећан, ал' је срећан
  Мој Данило мали!
Добио је нове чизме, —
  За Божић му дали.

Досад су му ноге зебле
  У чизмама старим,
С ђоновима прозорастим,
  С лубом подераним.

Бивали су палци хладни
  Кô ледена стена, —
А сад доби нове чизме,
  Па баш до колена.

Општина се побринула
  За сиротно дете;
(А да није заслужио,
  То речи не смете).

Учитељ му јоште рекô:
»Пази-дер, Данило!
Подерати чизме брзо
Грехота би било«.

Он се топи у радости,
Само чизме гледи;
Чизме стоје пет форинат,
— Ал' шта радост вреди!

II

Она радост, вељa радост,
Пред Божић је била,
Ал' већ ево нове слике
Од мога Данила.

Сад би могô за по сата
Прећи седам миља, —
Јест, така је то брзина
Кад се ко тоциља.

Та то иде као ветар,
Иде као бура,
Па још ако, преко свега,
Ко одостраг гура.

Еле ти се већ тоцињаш
Мали летивраже!
О Данило, — ја сад не знам
Шта да ти се каже.

Хајд' нек нећеш на том леду
  Пасти па с' угруват.
Али чизме, поклон-чизме
  Требô б' боље чуват.

Има ли што страшније на свету

Три детета већ на банку,
  »Јао, јао, ја — ?
Ако Бога знате, шта је,
  Од куд таки стра'?

Је ли потоп, наопако,
  Или гори дом?!
Ил' се можда земља тресе
  Ил' је пукô гром?!

Та не питај, већ помагај!
  Ено, ено, ви'ш!« —
Гле, одиста, насред собе
  Трчи мали миш!

Сад разумем то дрхтање,
  Разумем вам стреп:
Ко се не би миша бојô, —
  Та миш има реп!

Око квочке

Седи квочка, седи
  Три недеље дана;
На јајима седи
  Као закована.

Дужност своју врши —
  То ваља да знате.
Њој долазе друге
  Да јој време скрате.

»Добар вечер, квојо!
  Ради смо честитат',
Кол'ко си излегла,
  Ако смемо питат?«

»Досад јоште мало;
  Бог ће више дати, —
Бар мени је мало;
  — Знате шта је мати«.

»Знамо, знамо, дрóго;
  Буди добре воље!
Још ће које доћи, —
  Што више, то боље«.

А док они зборе,
  Петô горе стоји,
Пригнуо је главу
  Па пилиће броји.

Какав је то цвет

Какав је то цвет?
Би л' ми казат знали,
Де да чујем, реците,
Трешњоједи мали.

Није доста трешње
  Брати, јести само,
Већ и њезин цветак
  Ваља да познамо.

Цвет је овде нацртан,
  Нек га гледа сваки;
Скоро ћете с' уверит
  Да ј' заиста таки.

Како је лепше

Једно друго дира,
Једно друго вређа,
Једно другом, ето,
Окренули леђа.

На срдљиву децу
Мргоди се свако.
Није л' лепша слога?
Није л' лепше 'вако?

Под амбрелом

На пољу је киша,
  А малена Лела
У соби је својој
  Амбрел разапела.

Под амбрелом стоји
  Па кроз прозор гледи,
Ето, тако с' ради,
  Кад се амбрел штеди.

Туга и жалост једнога миша

Мог су деда, јаој, обесили грозно;
За не памтим, ал' сам из причања дознô.

Моја стара баба, што ми мајку роди,
Ох, она се, јадна, утопи у води.

Драга ми је мајка на превари пала,
Најела се сира па се отровала.

У сећању мојем нигде светла зрачка;
Оца ми је, јаој, прогутала мачка.

Имао сам стрица, баш ми га је жао,
Ох, како је цикô кад је робовао!

А знате ли шта се деси моме течи?
Залапи га клопка, па нам га пригњечи.

Кад се сетим свега, на глас бих јаукô,
Сестру ми је неко батином утукô.

Још ми остô братац, ох, мој братац млади,
То су биле муке, — умро је од глади.

И тако сам остô самац ја на броју, —
Бришући сузе горке чекам судбу своју.

Пура-Моца

Ево, децо, то је онај Пура-Моца,
Што је већем трипут бежао од оца!
Лоластије лоле нема испод неба:
Појео је више батина нег' хлеба.

У школу га дали, — у школи је спавô.
А кад није спавô, боље да је спавô,
Скамлије је секô, ногама је лупô,
Ил' је муве хватô па им крила чупô.
Кречио је перо, прописе је дерô
Књиге није чувô, већ се њима грувô.
Недељом је бежô од Божијег храма,
У порти се тукô са алвацијама.

Кад се већем много покрхало штапа,
(А кол'ко је било, нема ни хесапа),
Тад учитељ рече: »Ено, синко. врата,
Кад за школу ниси, учи бар заната!«

Хе, »занат је златан« (оном ком је мио),
Али Моца није баш ни за шта био, —
То јест он је био и кројач и брица,
Али нигде дуже од пет недељица.
На посô се дури, — а на зло се жури;
На батине свикô као његов нико.
Који год га мајстор примио под крило,
Тај је брзо рекô: Аратост те било!

Тако ј' сада постô од заната лола,
(Отац му је свисн'о од туге и бола).
Скита се и луња, пролазе му дани, —
Жалосна му мајка, што дембела храни!
Запали цигару, а шешир нахери,
Очи му подмукле кâ у какве звери,
Тражи друштво лоше, да се коцкат може;
Савет ни да чује, — већ лаже и псује.
Ох, сачувај Боже, чисто не смем каз'ти,
Потраје ли тако, тај ће још и красти...

Њега је насликô један добри деда,
Да видите како бангалоз изгледа;
Па кад га сретнете, да се уклоните,
Од таквих дечака увек да бежите.

Без тога је могло бити

Не ваља што радиш,
  Ти, несташна мала
Да је то за тебе
  Мајка би ти дала.

Али она, ето,
  Сама сркат воли,
И не може жељи
  Својој да одоли.

Па бар да је чинија
  И лакша и мања,
Не би тако брзо
  Дошло до кајања.

Ал' чинија велика,
  А малена сека, —
Под чинијом сада лежи
  Кô корњача нека.

Шетња у троје

Две девојке мале
Једва дочекале
Да та зима мине,
Да сунашце сине,
Да се мало прођу,
На ливаду дођу.

Прође љута зима, —
Ко ће сада с њима!
Не питају оне
Ко ће, ко ли неће,
Њино псето мора
Да се с њима шеће, —
И то на две ноге
Што му није мило,
Те у себи мисли:
Аратос вас било!

Нежни Аристид

Шта је, шта је, Аристиде,
Наше фино дете?
— »Буд је мени до невоље,
Ви се још смејете«.

Не смејемо с', ко би с' смејô
Кад ти плачеш, бане!
Само реци шта те снашло,
И са које стране?

»Свиралу сам хтео правит
Али нисам знао,
Па сам пр̀стић посекао,
Јао, јао, јао!«

Јеси л' јако? — Је л' до кости?
  Кажи нам да знамо.
»Није, није баш до кости,
  Већ до меса само«.

Је л' потекло много крви?
  Можда читав слап?
»Јесте, јесте, видео сам
  Једну целу кап«.

Ао, ао, Аристиде,
  Та ти си баш страдô!
Тол'ко крви да пролије
  Тако дете младо!

Сад ћемо ти рану опрат
  Па обложит травом,
И привезат танком свилом,
  Црвеном и плавом.

А кад с' пође на Косово —
  (Биће, биће, кажу)
Ти ћеш чуват с баба Јулом
  У подруму стражу.

Немаш више мајке

»Што ме грлиш, бабо,
  Тако здраво јако?«
Тако пита дете
  Тихо и полако.

Очино се чело
У боре сабрало:
»Немаш више мајке
Чедо моје мало«.

»Немаш мајке« рече
И два и три пута,
Па уздахну горко, —
А дете заћута.

Клонуле им главе
А под тугом немом, —
Као да су сами
У свету големом.

»Је ли, бабо, је ли
Ми плакати смемо?
Тако ми је тешко,
Хајде да плачемо!«

Отац вели: »Немој,
Немој плакат чедо!«
А сузе му теку
Низ то лице бледо.

Мачка са мачићи

Тек бадава, мајка ј' мајка,
Брине с', пази чува, склања,
А деца су као деца,
Њима ј' само до играња.

Седи мачка, седи мирно
Покрај малих тих мачића,
А њих креће радост бујна
Млађанога њиног жића.

Седи мачка, седи мирно,
Па негује лепе жеље:
Да јој буду драге ћерке
Све ваљане, добре преље.

Предење ће бити њима
Тек забава натенане;
Ал' мишолов прави занат
Којим ваља да се хране.

»Само да им Бог дâ среће,« —
Вели мачка још у себи,
»Да их онај љути гаров
Ухватио никад не би!«

Леност и незнање

Гле, пред таблом стоји
Наша лена Ната —
Блене као теле
У шарена врата.

Девојчица ова
Није вам позната,
Ал', верујте, има
Више таквих Ната.

И Ната и Ката
  И Пела и Маца, —
Има, има таквих
  Још и мушкараца:

Андрија и Јефта,
  Антоније, Сима, —
И зато ћу њима
  Нешто рећи свима:

»Где се леност зачне,
  Ту буја незнање,
А за тим срамота
  А најзад кајање.«

Два зеца

Седела је без бриге
  Наша мала Мира;
Ручала је лепо
  Из својег тањира.

Близу наше Мирице,
  Ту се преметало
Весело и чило
  Једно зече мало.

Све док једно за друго
  Нису ништа знали,
Весели су били
  Ови наши мали.

Ал' кад спази Мирица
  Зеку поред себе,
Сва се усплахири,
  Срце јој зазебе.

А кад зека опази
  Ово страшно дете,
Потресе га дрхат
  Од главе до пете.

Мира би да побегне
  Ал' куда и коме?
А зеца је стегô страх,
  Па члови пред њоме.

Уф, големе невоље!
  Уф, големе беде!
Избеченим очима
  Једно друго гледе.

Баба Дора

Стара ј' Дора добра бака
Дамјанове мајке мајка;
Поваздан се игра с њиме,
Забавља га макар чиме.

Ил' му кува белу каву,
Ил' му чешља косу плаву,
Ил' му глади ведро чело
Па пољуби лице бело.

Ил' му плете танка бича,
Или седне па му прича;
Ил' са њиме храни птице,
Ил' га учи молитвице.

По длану га прстом боде:
»Овде пије зека воде.«
Бриде длани малом Даши
Кад му каже: »Таши, таши!«

Више пута прохте с' Даши
Да се мало кочијаши,
Бака вели: »Па то ј' лако«
А он готов: »Ђиха, бако!«

Дамјан узде држи јако,
Бака каса ал' полако;
Два три крока па с' одмара,
Дамјан вели: »Доста ј' стара!«

Па под липу с њоме ступи,
Посади је ту на клупи,
»Ево, Доро, зоби, сена!« —
Па је љуби у колена.

Необичан гост

Гледали су људи
  Па су се смејали,
Како беху смешни
  Медвечићи мали.

Они су играли
  Да их време прође,
Наједаред однекуд
  Корњача им дође.

Страх и чудо снађе
  Младе медвечиће:
Ово ј' неки камен, —
  Па ипак се миче!

Шта то може бити,
  Госино му тане!
Гледали су дуго
  Са свакоје стране.

Обилазе малко,
  П' онда опет стоје, —
Не сме им се ближе, —
  Корњаче се боје.

Корњача се шета,
  Кâ да ј' кућа њена.
»О да чудна госта,
  Никад невиђена!«

Час репићем машу,
Час њушку оцвоње, —
Па од тешког чуда
Играју око ње.

Гледали су људи
Па су се смејали,
Како смешни беху
Медвечићи мали.

И погоди

»Де погоди, наш мајуне,
Шта имам у руци?
Ако брзо не погодиш,
Ја ћу дати куци«.

Нећу, нећу, јер за куцу
Нису такве ствари;
Она воли само меса,
А за то не мари.

»Узбрала сам са дрвета
Код суседа Паје, —
Ко се сети, ко погоди,
Ево, његова је!

»Округло је као лопта,
  Мирише кô цвеће;
Ко не може да погоди,
  Добити је неће.

Ти сад мислиш да је гуња,
  Ал' се вараш љуто, —
Зелено је, румено је,
  Није тако жуто«.

А мајун се све миголи,
  Кад ће бити крај.
Наједаред он се сети:
  »Јабука је, — дај!«

О-о

Умал' што се нисам
  Огрешио души, —
Јер на први поглед
  Мнидијах да пуши.

И већ хтедох да га
  Презрем без обзира;
Гледнух боље, — а он
  У свиралу свира.

Свирај, свирај само,
  Не срдим се на те,
Свирај, свирај, брате,
  То већ јесте за те!

Дувај, јаче дувај, —
А ви, децо, хајд'те
Писаљку у руку,
Па га прецртајте!

Ипак се добро свршило

Ево већ је скоро подне,
Ево већ и прође.
Малог Симе јоште нема,
Да из школе дође.

Отац чека, мајка чека,
Треба да се руча;
Камо Симе, — да га није
Задржао уча?

Тако они помишљају,
А тако ј' и било;
Родитељско ведро чело
Већ се намрштило.

У то, ево, Сима уђе
Сићани кораци,
И писманце једно носи
Па га даде мајци.

Уча пише, мајка чита,
Ал' и главом маше;
А већ Сима оцу прича
Све како бијаше.

Неће ништа да затаји,
А сузе му лећу:
»Скривио сам, оче драги, —
Никад више нећу!«

Баш се види е то збори
Из дубине груди;
Зато отац неће да му
Строгим судом суди.

Светује га благим реч'ма,
А он речи прима,
Никад више у затвору
Није остô Сима.

Бербанка

Ја сам мала берачица,
Чедо ваших винограда,
И награда вашег зноја,
И уздарје ваших нада.

Ја сам мала берачица,
А лака сам као срна;
Пуна ми је котарица
Грожђа бела, грожђа црна.

Ја сам сестра горских вила,
  Што ме јесен к вама прати,
Да вас учим песме нове,
  Да вас учим поиграти.

Бербанка је моје име,
  Ови дани моја згода,
Ваше грожђе, ваше вино
  И весеље целог года.

Хајде, децо, амо, амо,
  Поскочимо здрави, чили,
Поиграјмо коло лако,
  Попевајмо ком се мили!

И ваши су тако стари, —
  Хајд'те, сестре, браћо млада;
Веселе су бербе наше
  Откако је винограда.

Сад је време, сад је доба,
  Јесенскога дивног славља,
А гора је оживела
  Кô да јој се мај понавља.

Свирац свира, пушка пуца,
  Свако срце живље куца,
А то све сам, мала вила,
  Ја, Бербанка, учинила.

Лавља породица

Завукли се у пећину своју,
Где им одмор слади;
Стари лаво и лавица
С њино двоје млади'.

На пољу је љута жега,
Ту се хладак вин'о;
На пољу је свачије и туђе, —
Ту је само њино.

Отац гледи збиљским гледом,
Кô да мисли збира,
Мати с' игра с ладетима
Под заклоном мира.

Породични живот
И зверов'ма ј' мио,
Ох, да како не би
Нама људма био!

После сна

Заспала је на травици
Наша мала Неда,
У сну јој се снило да је
Руком јела меда.

Пробуди се; меда нема;
Ао горки јади!
Она стаде прсте лизат
Да с' мало ослади.

Зечија смрт

Погину јунаци
  На бојноме пољу,
Многи душу пусти
  У крвавом боју.

Али ко је пао
  За драгу слободу,
Бар му није жао, —
  Одужио с' роду.

Погину јунаци
  Јуришајућ' града;
Али страшљив зека
  На бежању страда.

Јунак славно живи,
  Па славно и гине,
Уз гусле у песми
  Спомиње му с' име.

А зец зечки живи,
Па зечки и сконча!
Обори га ловац,
Удави га бонца.

Није се утопио

Дотрчао гласник,
Мајци зборит оде:
»Твоје се јединче
Играло крај воде,

Купати се хтело, —
А сад ено, ено!..
Ја ти не смем рећи,
Ох несрећна жено.«

Како ј' било мајци,
И како пребледи;
Како јој се крвца
У жилама следи.

Ох, какво је стење
На срце јој пало, —
То би вешто перо
И описат знало.

* * *

Чупајући косе
Мајка тамо оде,
А њеног јединца
Већ ваде из воде.

Дете модра лица,
На усти' му пена, —
Тако ли га дају
У наручја њена!

А она га љуби,
Ох, љуби га јадна,
Ох, љуби га модра
Ох, љуби га хладна.

Именом га виче
Надземаљском моћи, —
Дете главу диже
И отвара очи.

Кад то мајка виде,
Кад га жива згледа, —
Ох, ова се радост
Описати не да.

Јунак из Индије

Јесам ли вам рекô:
Чистите ми пут!
Нисам ли вам рекô,
Да сам здраво љут.

Зло пролази ко се
Са мном титрат сме,
Јербо сам ја јунак
Чак из Индије.

И ви мени опет
Доносите јед.
Е сада је дошô
Већ на мене ред.

Сад ћу да вас вијам, —
И 'нако сам бос, —
А дечица беже,
Па о земљу љос!

Шегртска шала

Носи Чива стари котô
Па на путу стоји;
Замишљен је здраво јако,
Јербо новце броји.

Колико ће профитират
  Рачуна у глави;
На леђи му стоји котô
  Као бубањ прави.

Ту се дала два несташка
  Враголаста, млада,
Два несташка, два шегрта
  Од чизмарског рада.

Они гледе како Чива
  Рачуна у глави;
Допада им с' онај котô,
  Онај бубањ прави.

Враголанство не да мира
  Несташлуку живу, —
Па смишљају како ли би
  Да поплаше Чиву.

Један нађе неку џогу
  Маљичаста вида, —
Па се шуња на прстима
  Полако крај зида.

Бубну џогом посред котла, —
  Ох да страшна јека!
Чивут ће га запамтити
  Свога целог века.

Са оваким шалама се
Ти шегрти хвале.
Ђаци знају умесније,
Паметније шале.

Анка и живина

Са комадом бела хлеба
Анка шета кроз двориште,
Живина се уз њу купи
Па и она хлеба иште.

Дрпају је коке старе,
А пилићи само гледе,
А петô је безобразан
Па јој комад зграбит хтеде.

Анка петла мрко гледи:
»Хајд' одатле, не просјачи!
Теби нећу ништа дати,
Ти си кадар зрна наћи.

А ни вама, коке моје,
Ко би свима дати могô?
Ви баш нисте тако гладне, —
А ни сама немам много.

»Али вама, пипци мали,
Кроз кљуниће глад вам вири,
А крила вам тако дршћу!
А око вам тако жмири!

Ход'те амо, ход'те само,
Како не бих вама дала?
Поделићу хлебац с вама,
Макар сама гладовала!«

Ветре, ветре

Ветре, ветре, хладни ветре,
Ко се не би бојô тебе?
Замотаћу малу сеју,
Да ми чедо не озебе.

Да је грло не заболи,
Не промукне мала сеја,
Да не мора дању лежат
И од зове пити теја.

Реља у кујни

Што га ту видите
То је мали Реља;
А што ј' дигô, то је
Грдна глава кеља.

Он се увек нађе
Пре подне у кујни,
Да помогне мајци
И редуши ујни.

Да л' он за кељ мари,
То вам не знам каз'ти —
Знам да воле кобасице
Печене на масти.

Ал' кад тога нема,
Тако мисли Реља,
Ручати се мора
Па макар и кеља.

Јер ваља да знате:
Тај се јунак млади
Ничега не боји —
Само с' боји глади.

Малој деци на Божић

Божић даје орâ,
Ако и не мора.
Још му већа дика,
Кад дâ и лешника.

Милосна му рука
Пружи и јабука.
Чесница ј' ваљана
Медом намазана.

Ни печено прасе
Преко не гледа се,
И баклава слади,
Волимо је млади. —

Ал' ко не зна мере,
Већ сувише гута,
Тога чека сутра
Бољетица љута.

При ступању у нову годину

Што се тако смешкаш, ти, добројко мала?
»Ја и не знам, чико, да сам се смејала;
Само ми је нешто тако
Око срца лако;
Чини ми се данак
У самоме цвету,
Тако ми је нешто
Повољно на свету«.
Благо си га теби, весела младости!
Благо си га теби, невина радости!
Нехотно се твоје усне осмехнуше, —

То је израз верни,
Отсевак бисерни
Твоје чисте душе,
Твоје добре ћуди и срца ти блага,
Ох, смешкај се, смешкај, девојано драга!
Ал' кад те већ нађох у тој златној вољи,
Ти ми сада једну жељу задовољи:
Допусти ми да те овако сликамо,
С читаоци наши и тамо и амо
Да те упознамо;
Да с веселим лицем
Као што је твоје,
Мило чедо моје,
Започнемо ову
Годиницу нову.

Знали би и ми тако

У Русији, брате,
Кад је зима, зима;
Догод траје зима,
Увек снега има, —
Па ласно је онда
Сањкати се њима.

Погледај мајушка
Насред слике ове:
За имена не знам

Тога малог чове,
Али ми се чини
Да се Федор зове.

Њему није хладно
У топломе руну:
Да просањка куцу
У главу му ду'ну,
А куца се кипи
Кô ружа у чуну.

Није ли милина
Погледати њега,
Како лако трчи
Са белога брега!
И ми би се сањкали
Ал' немамо снега.

Пачија школа

»Јесте л' чули, кумо,
— Верујте, без шале —
Отвара се школа
За пачиће мале.

Тако је и било,
— Верујте, без шале —
Отворила с' школа
За пачиће мале.

Сви пачићи дошли,
  На скамијам' стоје;
Стари патак метн'о
  Наочари своје.

Све их је уписô
  У каталог, мале,
Па их је прозивô, —
  Верујте, без шале.

Па се онда шетô
  С озбиљношћу крутом;
Учио их, учио
  И књигом и прутом.

Учио их, учио
  Од среде до петка,
Ал' се нису одмакли
  Даље од почетка.

Није било успеха
  Учитељском труду,
Цела мука његова
  Остаде залуду.

Ништа више не научи
  Пачурлија та,
Него што је и пре знала:
  Га, га, га, га, га!

Петô и псето

Пред Кастором стоји
Тавица јестива,
Он ће после јести,
Док мало почива.

Примиче се петô
Мирисаву жганцу,
Али прво гледи
Је л' Кастор на ланцу.

Петô није гладан,
Њему нема поста,
Пред њиме је увек
Кукуруза доста.

Ал' он ипак вреба
Да што туђе нађе,
Чини му се увек
Да је туђе слађе.

Ао петле, петле,
Не мами се жганцу,
Макар да је Кастор
Привезан на ланцу.

Уграбићеш можда,
Можда и утећи, —
Али ћеш за навек
Душманина стећи.

Где је зима

(Јадованка мога Бранка)

Где је зима, мила нано?
  Браца мајку пита;
На коњицу оном белом,
  Куд се зима скита?

Мало ли је овде била,
  Завирила, нано!
Па ни Снешко није испô
  Онако ваљано.

Снег-градића не градисмо,
  Каквог деца знамо;
Сонични моје спрале
  Прашиницу само.

Зар јаднице да не виде
  Више бела снега;
Да не летнем као птица
  Са нашега брега?

Прве су ми лане биле
  На соничну сêлу,
Мали Бога кадно дошô
  У белу оделу...

Крчуље ми устајале,
Моја лака крила.
Да потркнем ледом мало,
То би слава била!

И подвикнем хладан-ветру:
Дуни, ветре, само!
Та освани, бели снеже,
Где си ми зачамô?

Да одвезем малу сејку
До попиних њива —
Аој зимо, лепа зимо!
Аој магло сива!

* * *

Љуби нана свога синка,
Држи га на руци:
»Нема зиме, чедо моје,
Појели је вуци!«

Талијански певачи у туђини

»Ми смо деца весела
На овоме свету,
Кô птичица шарена
У тананом лету!«
Пева мала сешица
А браца јој гуди,
»Није празна кесица
Од добријех људи!«

На ноте вам сеја зна,
  Браца уз ћемане,
Тако деца весела
  Горке трају дане...
    Своју мајку не знају,
      Отац умро давно,
    »Певај, певај, сешице,
      Nostro capitano!

Па заиђи с тасићем
  — На певаче гледе, —
Хој, улице, кућице
  Од невоље, беде —
    Пратиђу те, сешице,
      Док је 'ваке снаге,
    А ти певај песмице
      Слободице драге.

А кад сијне зорица
  Да с' душману свети,
Соколе ћу пратити,
  Нек им лакше мрети —
    Па и сам ћу јурнути,
      Куд јунаци лећу,
    За слободу злаћану
      Радосно умрећу!

Ти се лати, сешице,
  Гудала ми танка,
Свога брацу опевај,
  Опевај јунака —
        На крстак ми придени
          Танано ћемане,
        Само свани слободно,
          Од слободе дане.

Ти се бојиш, сешице,
  Сузица ти лећe?
Не бој ми се, браца те
  Оставити неће —
        Летнућемо весело
          Нашем крају стару,
        Дед попевај песмицу
          О бритку ханџару!

* * *

Невоља је голема,
  Ал' ми се држимо,
Ми смо деца весела,
  Да вас веселимо —
        Далеко нам кућица,
          Лепше тамо мири
        Vivat nostra patria,
          Vivat boni viri!«

Висибаба

Шта то вири испод снега
  Деци насусрет?
То је бела висибаба,
  Први позим цвет.

Кô да пита: »Смем ли, смем ли
  Подигнути врат?
Је л' већ добро за цветање,
  Је л' већ куцн'о сат?«

Реците му: »Јесте, јесте,
  Већ се дужи дан,
Добро дошô, први госте,
  Једва дочекан!«

Набери га у китицу,
  Свилом обави,
Задени га за груд, селе,
  Да се открави.

Он ће тебе веселити,
  Док не духне југ,
Док не приспе љубичица,
  Мирисав му друг.

Зимска забава у Норвешкој

Свака земља има
Обичаје своје,
Што се према њеним
Приликама кроје.

Обичаји разни,
Куд год погледамо,
Добро нам их знати,
Ма из слике само.

Ништа није на одмет

Јесенас се играла
Деца у дворишту,
Нашла неку папучу
Тамо на буњишту.

Није, брате, вредила
Ни луле дувана;
Давно ју је бацила
Чија стара нана.

Деца су је шорала,
Па онда у шали
Подигла је па су је
На зид приковали.

То је било па није,
  У заборав оде. —
Ал' кад сину пролеће,
  Нуто лепе згоде!

Две птичице парице
  Долетеше амо,
Опазиле папучу
  На дувару тамо.

Загледају папучу
  Па се њојзи диве;
Једна другој цвркуће:
  Ао згоде живе!

Донесоше сламице
  Да не буде празно,
У папучи створише
  Себи гнездо красно.

Сад су птице радосне,
  Нико их не љути,
Цео данак певају,
  Милина их чути.

Ко би икад мислио
  Да ће, још те како,
Са ђубрета папуча,
  Коме требат јако!

С тим се опет истина
  Потврдила стара:
Што је једном на одмет,
  Другом радост ствара.

На врби свирала

У дворишту стару
  Буњиште се дало,
Ту је чепркало
  Велико и мало —
  Велико и мало.

Ту чепрка кока
  С пиленчићи млади,
Па гушице пуни
  Својој недогледи —
  Својој недогледи.

А пилићи једу,
  Гле, једно се дави!
»Куцајте га, децо,
  По врату, по глави —
  По врату, по глави.

*

Поиздаље леска
  Разавила гране;
По гранама паук
  Вредно трајô дане —
  Плео натенане.

На тетиву танку
  Хтео шетнут мали,
Пилићи га глали
  Лесци дотрчали:
    »Паук, паук мали!«

»Гледни чуда само,
  Са овога лêса,
Да л' то Бога даје
  Меса са небеса —
    Са овога леса?

Ил' се чудо неко
  Нашем оку ствара?«
Пиладија млада
  Собом разговара —
    Собом разговара.

Зајапили жељцом
  Неситога гледа,
»Сад ће бити меса
  Да се приповеда —
    Да се приповеда«.

Шијице им криве,
  Отворена уста,
Печеница мала
  Тетивом се спушта —
    Малиши у уста.

»Ево, ево, ту је!
   Скокни мало само,
Да га дочепамо
   Па раскомадамо —
      Да га прогутамо!

»Ја ћу батак, главу«,
   » — Јест, кад би ти дали!«
А паук се диже
   Варачија стари —
      Јест, кад би ти дали!

Суза оком лећe,
   Водица на уста;
»Ој пауче мало,
   Ој жељице пуста —
      Ој жељице пуста!«

»Да је ближе био!
   — Да су мени крила!
Не би наша радост
   Узалуду била —
      Да су мени крила!

Да је у кљун пао
   Наниноме сину!«
Заћијука оно
   Тамо на перчину —
      Тамо на перчину.

*

Попео се паук
  Међ' лескове гране,
Ћерћелију плео,
  Плео натенане —
    Плео натенане!

Од преваре песму
  Пева шева сива;
На пипе се гладне
  Паук осмехива,
    Паук осмехива.

Братићи им мали
  Дотле с' нагутали;
А они су глали,
  Глали па поспали,
    Глали па поспали.

То вам је тај

То вам је тај Милош,
  Каткад го и наг,
Ал' који га знамо
  Свима мио, драг.

У богатству живет
  Дато му је с неба,
Ал' он ипак зато
  Врло мало треба.

Око њега ј' пуно
  Сласти и шећера,
Ал' он опет зато
  Много не закера.

Могô би се играт
  Са играчком многом, —
А гле, чим се игра!
  Својом малом ногом.

Бог му ј' дао свега,
  Дар најлепши, здравља;
У здравом се телу
  Здрава душа јавља.

У њега ћеш ретко
  Видет сузно око,
Ал' зато се често
  Замисли дубоко.

За књигу се маша
  Рукама обема,
Бог зна шта с' у њему
  За будућност спрема.

Ој Милоше мали,
  Татин, мајчин сине,
Ала су ти дали
  Лепо српско име.

Знаш ли зашт' те мајка
  Тим именом зове?
Јер србинство чека
  Обилиће нове.

Полетарци први пут у води

Први пут су данаске
Слетели са гране,
Па наишли језерце
Бистре воде хладне.

Ала је то дивота
Купати се туна! —
Али јоште не смеју
Да замоче кљуна.

Гледе, гледе у воду,
Пљускају се крили;
Мила им је, па би је
И јели и пили.

Загазите слободно
У тај бисер плави,
— Јер ко уме летети,
У води с' не дави.

Браца Ђока на коњу

»Н е ћ у в и ш е п е ш к е !«
Браца Ђока рече,
Кад пре четир' дана
Добра коња стече.

И штоно је рекô
Истина је права:
С коња слази само
Кад хоће да спава.

Он се својим коњем
Пријатељски дружи, —
Пауново перо
Место бича служи.

Коњ је ватра жива
— То и слика каже —
Само што и сеја
Помало помаже.

Кад га јахач мали
Лаким пером штапне,
Лети као стрела
(Док се не одапне).

Ко год Н е в е н чита,
Нека добро пази,
Да га браца Ђока
Коњем не прегази.

Ал' нек пази и он, —
  Опасан је занос;
Захука л' се јако
  Може пасти на нос.

Патуљци честитају своме цару крсно име

— Шала са пуном врећом слика —

Честитамо, светла наша круно!
Руке су нам, срце нам је пуно.
Први дарак, то је код нас мода,
Носимо ти мирисних јагода.
П' онда, ево, из шумскога мира:
Слатких гљива, руком браног жира.
Па ево ти румених трешања,
Ево жита, не бој с' гладовања.
Ево репе дебеле у струку,
Ал' је тешка, тројица је вуку.
Зелен пасуљ, љубав ти га даје;
Ево крушке, гледај колика је.
Ево свега чим се људи сладе,
Што ј' најлепше, то се теби даде.
Ево шпаргле зеленкаста сјаја,
А дугачке, не видиш јој краја.
Наше даре ко ће да набраја;
Ево јаја, ево и ораја.

Цигерњача, довољна за дива,
А за њоме пехар златна пива.
Ево роткве и рибе и рака
И переца, таман за јунака.
А за рибом, јер је здраво масна,
Ево царе, ево винца красна.
Па сад сложно да се бубањ бије;
Ударајмо зиле и борије,
Кад је слава, нек буде и пира;
Срце пева, — музика нек свира.
Бог те, царе, чувао с висина,
Да нам живиш милион година!
Хура! — Бум!

Чудни ли су ти људи ти уметници

Ево шта овај говори!

Свирô сам вам, свирô,
Сад сам се задувô,
Желудац ми празан,
Грло ми је суво.

Да сам богат не бих
Искô за то плате, —
Сиромах сам, знате,
Па и сами дате.

Хајде сад да стресем
  Паре са тањира,
Па да тражим гдегод
  Сира и кромпира.

Данаске је пала
  Заслужица фина;
Канда ће претећи
  И на чашу вина.

Свако воли свирку
  Већма него врисак, —
Зато морам каткад
  Покварити писак.

Данас ћу да ручам,
  За јуче не хајем,
А сутрашња брига?
  Њу још не познајем.

А прексутра шта ћу?
  Та махни ме, ма'ни!
То ти не зна каз'ти
  Ни птица на грани.

Кад би с' таке бриге
  Дигле чак до птица,
Никад не би, свете,
  Чуо им песмица.

Пресела му част

I

Ево то је слика
Нашег цицан-мачка,
Сад долази песма —
Ал' не баш јуначка

II

Један му се лонац
Нашао на путу,
Макар да је био
Подаље у куту.

III

Овај лонац овде,
Судећи по свему,
Неће бити празан,
Већ ма шта у њему.

IV

Заклопац се даје
И гурнути малко,
И тад красан мирис
Излази полако.

V

И цицан је брзо
До питања стигô,
Како б' било кад би
Тај заклопац дигô!

VI

Лизнуо је мало
Само пробе ради, —
Па на слици види
Како му то слади.

VII

Ово му је јело
Било врло мило,
Он ће да га куса
Па ма пошто било.

VIII

Све се дубље дуби
И главом и телом;
А и како не би
За оваким јелом.

IX

Јела је све мање;
Једва њушком сиже,
За то стражње ноге
Мора већ да диже.

X

Наједаред, — љоскац!
Шта ће бити саде?
Лонац се превали
Па на мачка паде.

IX

И редуша стиже
Са прутом у руци,
Па удри па туци,
Па удри па туци.

XII

Покуњи се мачак,
Леже у буџачак.
Да је био поштен,
Не би био вොштен.

Ђацима

Одмора је било
Хвала Богу доста, —
И од кожне лопте
Само вуна оста.

Лопту, чигру махни,
Змај и стрелу баци,
Купите се опет
Око школе, ђаци.

Знам да ћете бити
И вредни и орни, —
А и како не би,
Овако одморни.

Мачак иде мишу у сватове

Женио се млади миш
У селу Шалали;
Водили су девојку, —
Мачка нису звали.

Мачак рекô: »Чекајте
И госта незвана!«
У сонице упрегô
Четири зекана.

Па појури сватовски
По том путу белом,
У паради највећој,
С породицом целом.

Али неко поручи
Мишу брзојавом:
»Сакрите се, сватови,
Не шал'те се главом!«

Мачак стиже прекасно, —
Јер за часак тили
Весели су сватови
Сви у рупи били.

»Многа љета« чуло се
Све до зоре саме,
Из местанца сигурног,
Из рупине таме.

Пријатељ много вреди

У најбољем часу
  Страдат може свако,
Јер душман се шуња
  Тихо и полако.

Ал' пријатељ прави
  Из прикрајка гледи,
Ох, пријатељ прави
  Врло много вреди.

Душман ти за вратом,
  Ти не пазиш на се,
Ал' пријатељ скочи
  Па ти живот спасе.

Серенада

Стари жабац с жабом старом
  Добри су, ваљани,
Па их зато одликују
  Њини суграђани.

Они живе испод коре
Неког храста гњила,
Пре је, чујем, нека слава
У дому им била.

Скупили се музиканти
Уочи тог дана;
Било ј' свирке, и песма е
Вешто отпевана.

Усхићени тим признањем,
Серенадом правом,
На прозор су они стали,
Клањали се главом.

Напослетку давани им
Венци и букети,
Да л' је то све тако било
Не смем се заклети.

Зато ни ви не морате
Веровати слепо, —
Ал' ако је тако било,
То је врло лепо.

Несташна жабица

Жабица је имала
Испод коже бува;
Увек, увек несташна,
Да те Бог сачува,
Волела је, на пример,
Да маслачак дува.

Зато мајка њезина
  Беше здраво љута,
Карала је преко дан
  Бар педесет пута;
Ништ' то не би вајдило —
  Да не беше прута.

Ал' и некој дечици,
  Кад већ морам каз'ти,
Нема лека пречега —
  Од лескове масти.

Па да се човек не једи

Сињор Талијано
  Кад викне: Хоп, Цампа!
Онда му псетанце
  Скочи преко штапа.

Тако му и данас
  Ђаво не да мира,
Хтео је са кером
  Да се продуцира.

Затрча се Цампа
  Целом псећом моћи,
Па му преко штапа
  Чак у шешир скочи.

Нуто луда посла!
  Потегни, повуци, —
Остаде сињору
  Сам обод у руци.

Сињор беше добар,
  Није тукô псето,
Већ га само псовô,
  Вичућ: маледето!

Читају

Шта радите, госпођице,
  Смемо ли да знамо?
»Ах, молим вас, махните нас,
  Ви'те да читамо.«

А зар ви већ читат знате?
  »Ма са које стране«
А иде л' вам то баш лако?
  »Па као и лане.«

Е да чујем шта читате
  Лепо и ваљано.
»Ја не могу гласно читат,
  Само полагано.«

Али ваша цица, канда,
Из руке вам скаче;
»Каква цица, — та забога
То је моје ђаче.«

Кад је ђаче, што мауче?
»А шта вас се тиче!
Моје ђаче не мауче«
Да шта ради? — »Сриче.«

Две три речи са гавраном

Ух, ала се црниш, ти, врâни гавране,
Као да нам носиш најзлоцрње дане.

»Ја не носим дана ни црних ни бели';
Божији су дани, он их свету дели.«

Па куда си нагô, куда ти се лети?
»Куд ме вија зима, вејавица, смети.«

Шта нам имаш рећи у пролету своме?
»Зима ће да стегне, — борите се с њоме.«

Како да се бори патник го и јадан?
»А што мене питаш, кад сам и сâм гладан!«

Дај утешне речи да се патник лечи!
»Зимски јад ће проћи, — пролеће ће доћи.«

Пазар

»Добро јутро, стрина-Соко!«
Добро дошли госпр- Ђоко!
»Како, како?«
Све полако —
Сиротиња раја.
»А имате л' јаја?«
Тога има доста.
»А ми стекли госта«.
Е па нека, нека;
А је л' из далека?
»Из Госпођинаца;
Но пошто су јајца?«
Два новчића јаје,
Тако се продаје.
»О, ала сте скупи,
Ко ће то да купи!«
Е друкчије није.
»Дајте јефтиније!«
О, идите само,
Ал' да с' не ценкамо:
Три новчића пар,
Па готов пазар.
»Хајде, кад велите.«
— А кол'ко желите?
»Десет биће доста
За нас и за госта.«

Ал' да вам се мати
И сестре не стиде,
Зато ћу вам дати
Још и једно приде.

Ево нам га опет

Ево нам га опет,
  Нашег доброг брата,
Братенка Словака
  С питомих Карпата.

Питаш ли га како ј'?
  Рећи ће: »По старим, —
Једнако натежем,
  Једнако крпарим.«

Па гле, сад их двоје, —
  Свак се жури, хита:
А један све нешто
  За дечицу пита.

Велика му корпа
  Није здраво лака,
Јер у њојзи има
  Разних играчака.

Он ту тешку торбу
Показује свуде,
Купићемо штогод
Да му лакше буде.

Та он то и чека
Да робу распача.
(Са лаком се корпом
Лакше дома враћа).

Да је Божић скоро
Сећа се сирома';
О Божићу хтео би
И он бити дома.

И код њега тамо
Простриће се слама,
Појаће се Спасу
Божанских песама.

И његова мајка
Ужећи ће свећу,
(Божићни пламичак
Обећава срећу).

Згрејаће се груди
Хладне као стена,
И он ће издржат
До бољих времена.

Први снег

У јутру

»Ево, мајко, снега!
  Ево, мајко, снега!
Па како је крупан:
  Гле га само, гле га!«

Тако нешто лепо,
  Тако изненада!
Деца му се радују,
  Кô да шећер пада.

Пре подне

Под дединим великим
  Плаветним амбрелом
Корачају поносно
  По сокаку белом.

Милка носи лучицу,
  Нек и она знаде,
Јоцко држи пушчицу —
  Рад веће параде.

По подне

Ево нас сада, ево нас веће
  На сôницама;
Пуно нам срце радости, среће
  Па ко ће с нама!

Немамо коња, коњи су бесни,
Могу се фурат:
Наша ће дада одостраг стати
Па ће нас гурат.

Јелка

На јелци је зажежено
Много свећица,
Руке дижу од радости
Мила дечица.

Ко се не би радовао
Кад је Бадњи дан;
Данаске је лепша јава
Нег' најлепши сан.

Отац, мајка, стара бака,
Стоје иза њи';
На лицу им рајска светлост,
Сви су весели.

Сад још слама док се проспе
— Стари обичај —
Тек ће онда потпун бити
Тај домаћи рај.

Још ће јаче с јелке синут
Многосвећни блес,
Кад запоје мали Срби
Сложно »Дјева днес«.

Снаш' Вема

Ево једне снаше
  Не знам из ког села
Српкиња је, — то се
  Види са одела.

На пијацу жури
  Кô да ј' неко вија,
Она носи много
  Лепих ђаконија.

Ко год ју је срео,
  Бога јој назвао,
Она сваком враћа:
  »Бог ти добро дао!«

Људи је познају,
  Јер је добра жена,
Чиста и услужна,
  Вредна и поштена.

Ко од ње пазари,
  Никад није страдô,
Зато од ње свако
  И купује радо.

Туцин дан је данас
  Пијаца голема, —
Па зато се жури,
  И наша снаш' Вема.

На улици рано
   Један ђак се нашô,
Ђак ју је запитô:
   Куда ћете, снашо?

А она му рече:
   »За Божић се спремам;
Продаћу што имам,
   Купићу што немам«.

Страшан зимски догађај

Ево ви'те Перу са сестрицом Стаком,
У школу су пошли примерним кораком.

Није ласно ићи по снегу вел'коме;
Стака иде напред а Пера за њоме.

Кад су се одмакли подаље од куће,
Онда Пера Стаку за перчин повуче.

А то се, дабогме, Стаки дало на јед;
Зато рече: Перо, сад ти иди напред!

Пера пође напред, а Стака острага,
На освету смишља против брата драга.

Пера поче трчат, а Стака се сети,
Како ће му мило за драго поднети.

Улоптала руком груду снега бела,
Груда прну к Пери баш кô нека стрела.

Ваљало би да се таква дела стиди,
Јер то није шала — Пери уво бриди.

Окрену се Пера озлогорчен јако,
Рече сеји строго: Па зар тако Стако?

Ту реч по реч паде, оштра и опака,
И за часак тили дође и до шака.

У тој су се борби јако заукали, —
Па сад су обоје доле у снег пали.

* * *

Ова борба љута
Пет минута траја, —
После петнêст дана
Чућете јој краја.
Али нешто рећи
Унапред је нужно:
Приправите суза, —
Јер је здраво тужно.

Низбрдицом клизе, снег све дубљи бива,
Да у школи нису, мајка и не снива.

Сташку псује Пера, Перу псује Стака, —
А снег се већ лопта око тих јунака.

Они се још туку, жалосна им срећа!
А лопта се ваља и бива све већа.

Што год лопта ниже низбрдицом иде,
Жалосна се деца све то мање виде.

Још се само види рука, нога њина,
И крајичак краја Стакиног перчина.

Кад је лопта стала, да грдна ужаса!
Од злосрећне деце ни трага ни гласа.

Тако је то било.
Страдали су много —
Ал' сами су криви,
Ја им не помого'.

Зашто? — Зато

Пере, пере ручице
Мали браца Ђена;
Знате л' зашт' их пере?
— Јео је кестена.

Једна му је рука
Још и сада врана,
А знате ли зашто?
— Још није опрана.

Па зашто се жури,
Зашт' не ради тише?
Јер је сада време
Да се пропис пише.

А нашто му прегача,
Кад је мушко дете?
— Да хлачице не попрска,
Сад све разумете.

Ту све има узрока
И разлога свога,
Па ком треба нек научи
Што од Ђене мога̂.

Последња жалост бакина

Никог нема остарела бака,
Нема сина, кћери ни унука̂;
Једна птица сва је радост била
Баки старој, болној и невољној.
Хладна соба птици додијала,
Па помисли на пољу је боље,
Продерала окно од хартије,
Излетела да сунашца тражи.
Бака лута од подне до мрака,
Зове птицу, све своје на свету —
Птице нема, нити ће је бити,
Птица лежи смрзнута у снегу.

Зима, цича, станац камен пуца,
Босе ноге клецају уморне...
Врат' се дома, стара, добра душо,
Данас, сутра сви ће т' јади проћи
Као да их никад није било.

Лутак се жени

Знате л' шта је најновије, коно?
Мога лутка женим.
Позвала сам у сватове Марту
Са луткама њеним.

Сад ми треба брашно, шећер, кава,
И бадем и грожђе —
Платићу вам све готовим новцем
Кад весеље прође.

Пуне су ми руке посла, јао;
А све морам сама.
Али ја сам домаћица вредна,
Кô и моја мама.

Свати ће се искупити текем
Прекутра, у среду;
А донде ће, ако Бог да, бити
Све у своме реду.

На добром путу

Тако смерно куца,
Кâ да ће да проси;
А она не проси, —
Већ понуде носи.

У колибу иде
  Удовици болној,
Самохраној, тужној,
  Сиротној, невољној.

У радости што ће
  Да ублажи јаде,
Засјале се очи
  Походиље младе.

Анђели је прате
  Сиротињском куту, —
»Чедо наше драго,
  На добром си путу!«

Јуца са великом јабуком

Кума Анча јабуку
  Нашој Јуци дала
Јабука је велика,
  А Јуца је мала.

Тој великој јабуци
  У маленој руци
Смејао се братац њен
  Завидећи Јуци.

Јуца вели: »Па нека,
  То је моја срећа;
Кад поједем јабуку,
  Бићу с прста већа.«

Честитка матери

Набрала сам, мајко,
Једну киту цвећа,
Овај први дарак
Милога пролећа.

Нек ти цвеће каже
Мирисањем својим
Шта ја Бога молим
Кад у цркви стојим.

Бога молим за те,
Мила моја мати,
Да и твоја срећа
Као цвеће цвати.

И још много више
Из срца ми лети, —
Сад ти не знам рећи,
Ти се сама сети.

Ја ћу мало каз'ти,
Ја се тога бојим, —
Нек ти цвеће каже
Мирисањем својим.

Пепо са својим мајмуном

То је Пепо, Талијанче мало,
Добар вештак за године младе,
Што је дошô да нам пева, свира,
И покаже шта му мајмун знаде.

Иде редом од прага до прага,
Хармоником веселит нас жуди,
Пепо свира, а мајмун му игра,
Играјући у ћемане гуди.

Почесто се добри људи нађу.
Бацају им новаца, јабука,
Новце Пепо шеширом прихвата,
А јабуке, — њих мајмун пофука.

Ал' сви људи нису једне ћуди,
Свако не зна шта вештина вреди,
Пепо свира а мајмун му игра,
А кроз прозор нико и не гледи.

Кашто неко и кроз прозор вири,
Али пару за што друго штеди,
Паре не да, не да ни јабука, —
Тад се мајмун мргоди и једи.

Једанпут су — то је страшно било,
Напујдали на њих кучку стару,
Јадан мајмун једва је утекô
Под окриље своме господару.

Пепо диже свог мајмуна драгог
Да се склони на његовој руци, —
А кад кучка не хте да се смири,
Он је цакну момачки по њушци.

Урлик, цика, Пепо види шта је;
Ово неће добра му донети;
Јер истрча куварица љута
Са варјачом, да кучку освети.

Талијанче нерадо се тући,
Уметнику тај занат не прија,
Зато ј' брзо окренуло пете —
Ал' узалуд, кад га беда вија.

И стиже га куварица брза,
Хармонику шчепа да развали, —
А кад мајмун виде шта се смера,
У њему се јунаштво распали.

Жмирну оком и поскочи скоком,
Па варјачу куварици оте;
Њом' је лупа и косе јој чупа —
Кол'ко бола, толико срамоте.

Пепо свога мајмуна пољуби,
С њиме иде поносито, холо;
Сад га воли још већма но прије,
Та ко не би пријатеља волô.

Дечије летење

Како лети орô
  У висини тамо,
Како лети ласта
  Видели смо, знамо'

Њих криоца носе
  Путем њине мете, --
Сад ћу вам показат
  Како деца лете.

Јест, и деца лете,
  И то врло лако,
Лете и без крила,
  Лете — ев' овако.

Туђе перје

Ево вам почетка
  Моје приповеди:
Једна стара патка
  На јајима седи.

Немојте ме журит!
  Почекајте мало!
Но, — сад се излегло
  Једно паче мало.

Лепо се почело,
  Нуто мајци среће,
Излегло се једно,
  Па друго па треће.

Ово јато мало
  Мисли, мисли: шта ће!
Нашло неку бару
  Па у воду скаче.

Само једно паче
  Гадно ј', голо ј' било,
И зато је тужно
  Крупне сузе лило.

Пође тамо, амо,
  Али не далеко
Опази на путу
  Лепо перје неко.

Па помисли брзо
  Од сујете саме:
О да красна перја
  Кâ што треба за ме.

Накити се перјем
  Паунским и сврачим
Накити се лудо,
  На додолски начин.

Па сад холим кроком
  Као нека дама
Поврати се својим
  Милим сестрицама.

Али јао, јао,
  Чуда изненада,
Сујета ће њена
  Жалосно да страда.

Превари се овој
  Брзо у траг уђе,
Сестре сташе чупат
  Са ње перје туђе.

Сад је опет гола,
  Свако јој се смије,
Опет сузе лије
  Крупније но прије.

П о у к а

Поука се сама
  Каже из овога:
Ман' се перја туђа
  Ако немаш свога.

Први полет

У гнезду је било
  Пуно малих птица,
Али су им била
  Још слабачка крилца.

Тихи ветрић духну,
Заљуљну се дрво, —
Једно птиче мало
Излетело прво!

Други су га гледали
Како лети близу, —
Гледали су, али
Завидели нису.

Јер им рекла мајка:
»За два, за три дана
И ваша ће крила
Бити ојачана.«

Ласте и ластићи

Мати

Она моја птичад
На добро не слуте;
Не могу да зајазим
Те кљунове жуте.

Отац

Нека, нека, нека,
Само кад им прија,
Донеси им само,
Донећу им и ја.

Мати

Ја не жалим труда,
Морим крила лака,
Доносим им јела
Од јутра до мрака.

Отац

Нека, нека, нека,
Птичад нам је мала,
Кад порасту већа,
Рећи ће нам хвала.

Родитељска љубав

У бремену грања сува
Два су коса гнездо свила,
То је било украј брега,
Где је река пролазила.

У гнезду се већ излегла
Три птичета слатка, мала,
Весело су цвркутала,
Ал' летети нису знала.

Али ево шта се деси:
Набујала даждом река,
Тако бујна није била
Никад још од памтивека.

Бујна река с брегаваља,
  Све што с' онде задесило,
Па и оно бреме грања
  У којем је гнездо било.

Са бременом гнездо плови,
  Однеће га Бог зна куда,
И од глади сад ће скапат
  Птичад мала, — срећа худа!

Али није било тако,
  — Разведрите тужна лица —
Родитељско срце бије
  И у звера и у птица.

Три су дана отац, мати
  На крилих се одржали,
Пратили су птичад своју,
  Утехе им цвркутали;

Доносили њима хране,
  Догод вода није стала,
И без штете и без вреда
  На суво их изаслала.

То је живо изведено
  И на горњој лепој слици,
Истина је била цела, —
  Причали ми очевици.

Тужно и радосно

I

»Јао, јао, јао!«
  Виче мали Миша
(Који тако радо
  Пашкрца слаткиша).

Плаче, виче, куне
  Зубобољу клету;
»Већег бола ваљда
  И нема на свету.«

У невољи својој
  Разна места мења, —
Ал' то не помаже,
  Ту треба стрпења.

II

После два три сата
  Бол је одумин'о,
(Ал' мараму с главе
  Јоште није скин'о).

Кад куцнуло подне,
  Он се даде леку:
Појео је чанчић
  Таране у млеку.

А сад свима јавља,
Као добро дете:
Бол је са свим прошô, —
Да се не брините.

Даје се на знање

Даје се на знање: ми смо глумци нови;
Наше подузеће Бог нек благослови!

Позориште наше има шест другова, —
(Управо ј' арена — јер немамо крова).

Ноћу треба спават, — зато с' игра дању.
Данас ћемо, чујте, претстављат »Кир-Јању.«

Публика нам треба, зато је зовемо,
А ми ћемо с' трудит да је насмејемо.

Музика ће свират све што год се сети,
Девојчице смеју и лутке понети.

Па сад ко је жељан гледат позоришта,
Нек изволи доћи, — не плаћа се ништа.

Ал' баш ако хоће когод што да плати,
Ми ћемо то слепом деда-Гаври дати.

Ко ће као Бог

На травици мекој лежи дете мало;
Ту је цвеће брало, па ту и заспало.

Опази га с виса орлушина кивна,
Па у себи рече: Ево плена дивна!

И већ прну доле да спавача зграби,
— Ал' кад Бог заштити, орлови су слаби.

Из заседе ловац пушци огањ даде —
Сури орô мртав крај детета паде.

Радост и жалост

Весела је Анка,
Весела, дабоме,
Има красну птицу
У кавезу своме.

Њојзи птица пева
Чим зора заруди;
Птица њу успава,
Птица је пробуди.

Анка птици дође
На дан по сто пути,
Па је не би дала
Ни за дукат жути.

* * *

Ал' Станка је тужна, —
  Како не би била:
У руци јој мртва
  Њена птица мила!

Тако јој је тешко
  Јао, јао, јао!
Као да јој сињи
  Кам на срце пао.

У руци је држи,
  Па је тако гледи, —
Све се боји да је
  Мртву не увреди,

Ћукино страданије

У комшијској башти
Опазио Ћука
Врло лепих, зрелих
Румених јабука.

Али тамо преко
Дремао је Каро,
Ил' је дремô или
Само се одмарô.

Ђука мисли, мисли,
Главу своју мучи,
Мисли: како ли ће
Да се ојабучи.

»Тараба ј' висока
Да се прекорачи, —
Зато морам ићи
Какву мотку наћи«.

Нашао је мотку,
То просто оруђе,
Па сад ево њоме
Млати воће туђе.

Јабуке падају,
Залуд се не труди;
А од тог падања
Каро се пробуди.

Јабуке су доле
Ал' тараба смета,
И Ђука је грди:
Тарабо проклета!

»Али ево, ево,
Ту је дера мала, —
То је моја срећа,
Е па баш јој хвала!«

»Та кроз ову деру«
— Тако вели Ђука —
Може лако проћи
Моја мала рука«.

Али Каро мисли:
То не иде тако
Са незваним гостом
Ми ћемо већ лако.

Скочи да свог госу
Сачува од квара
И за руку зграби
Нашег јабучара.

»Јао, јао!« Ђука
Трпи љуту муку,
Али зато Каро
Не пушта му руку.

Али на то дође
Стари газда Пера,
Па је једва могô
Да отера кера.

А кад виде Ђуку
Како ј' крвав, бедан,
Он му само рече:
»Ти, крадљивче један!«

Па сад ето ви'те
Шта уради Ђука:
Чело му се стиди,
Везана му рука —
Због туђих јабука —

Зове зиму на мегдан

Хаљина ми од порхета
(Шила сам је сама),
А огртач купила ми
На вашару мама.

Капа није баш по моди,
Јербо је од лане,
А ни шалу вуненоме
Нема много ма'не.

Рукавица не требујем,
Колчак боље брани;
Ципеле су моје јаке,
Ђони дупловани.

Па сад оди, љута зимо!
Хајд' јуришај сноже!
Ја ти стојим на мегдану —
Јунаци не беже.

Посô је то, није шала

Две сестрице
  Здраво младе,
Удружице
  Посô раде.

Једна пере,
  Све се пуши,
Друга стере
  Да се суши.

Мали гушчар Штева

Јадни мали Штева
Поред хлеба сува
Од јутра до мрака
Само гуске чува;
А нема ни обуће,
Ни топлога рува.

Он у себи ређа
Своје тешке јаде,
Ређа, ређа јаде,
Па му на ум паде:
»Ал' бих волô да ме
Ко у школу даде!

Ја се не бих никад
По улицам скитô,
Ја бих увек писô,
Рачунао, читô«.
— Чекај, чекај, Штево,
Биће ваљда и то.

Спира и зоља

Истом седе Спира
Патку да »транжира«,
Наврже се нека зоља
Па му не да мира.

Не бој ми се, Спиро,
  Зоља тебе неће,
Та и она око патке
  Баје и облеће.

Нека, нека

Крава траву пасе,
А Јека је чека,
Јоште вели сека-Јека:
Нека, нека, нека!

Знате л' зашто Јека
Стрпељиво чека?
Знате л' зашто Јека
Вели: нека, нека?

Зато, јербо сека-Јека
Здраво воли млека.

Канарица

Излетела мала птица,
  Излетела канарица
Из мекана ропства свога,
  Из кавеза златних жица.

Полетела блиском лугу
  Па на виту грану стала
И најлепшу што је знала,
  Ту је песму отпевала.

Ону песму, ону милу,
  Која свакој души годи,
Ону песму најстарију,
  Ону песму о слободи.

Наједаред ветар ду'ну,
  Из облака дажде паде,
Задрктала канарица
  Куд ћу саде, шта ћу саде?!

Ту је ветар љуто бије,
Ту од дажда много пати;
Заборави песму своју,
У кавез се опет врати.

Ох слободо, дивна ли си,
За те људи живот дају;
Јеси мила, јеси дивна —
Ал' у своме завичају.

Порука тетина

Не волим вам сама доћи
С ногама и репом,
Ма да ј' красно живети
У познанству лепом.

Мене деца помињу,
Ја сам општа тета,
Ал' не могу лично доћи
Рад тих ваших псета.

Мене мудрост моја учи:
Мало даље стој!
И зато вам само шаљем
Ево салик мој.

Песма о Хинезима

Ово су Хинези
(Ако нисте знали)
Једно ј' Хинез велик, —
Друго ј' Хинез мали.

Оваких у Хини
Милион'ма има.
Они смешни нама;
А ми — смешни њима.

Бобуци

Најмилији посô
Беше малог Луке
Сапуницу дуват;
Правити бобуке.

У почетку ништа
Не мож' ићи лако,
Мучио се мали
Лука свакојако.

Али мало труда
И стрпења даји —
Па гле како иде,
Гле како се сјаји.

Гле кол'ки је овај!
Кô јабука нека!
Штета само што је
Био кратка века.

Дуне л' мало јаче,
Радост му је већа.
Тад бобук изгледа
Као нека врећа.

А гледај га сада!
То пре није могô;
Сад већ уме правит
Наједаред много.

А сад ево већем
И близанце ствара.
То је текем она
Вештиница права.

Де, де, јоште мало,
Лепо је и ово.
Није се ни надô,
То је нешто ново.

Сада уме бобук
Дочекат на лонац,
Ал' биће још више
Јоште није конац.

Сад му веЋем бобук
И на руци стоји,
Та то је дивота,
Пријатељи моји.

После два — три сата
И по труду многом
Знао је веЋ бобук
Дочекат и ногом.

Та бобук је лаган
Никога не вређа,
Зато Лука лепо
Подметне му леђа.

Шта Ћу сада? мисли
У својој памети,
Хајде сада нека!
У висину лети!

Али бобук прсну
То сад није шала
Многа ситна кап је
У очи му пала.

Сапуница ј' љута;
То је права мука.
Сад не види ништа, —
Ох, кукаван Лука!

Бришући се тако
По оку, по носу,
Не зна ни сам како
Сапуницу просу.

Ал' још нешто иде,
Да завршим јаде,
Мали Лука запе
Па на земљу паде.

После среће сад се
У сузама купа,
Материна рука
За уво га чупа.

За тим друга рука
Бубну га у леђа,
То ј' очева рука,
Познао је Лука.

Па сад ево Луке
Где седи у куту,
И срди се јако
На судбину љуту.

Сваку срећу сматрај
Кô бобуке ове
Брзо прсне, — неће
Да нам дуго гове.

Неизвесност

Две су сестре опремиле
На бојиште брата свога,
Брата свога
Јединога.

Бојиште је на далеко, —
Ал' су сеје пуне нада,
Пуна нада
Срца млада.

Ми́ле дани, ми́ле ноћи,
Нема вести ни поруке,
Ни поруке —
То су муке!

Једног јутра сестра млађа
Старију је загрлила:
»Сестро мила,
Зло сам снила — —«

Кануле су две три сузе,
Али над им даде моћи, —
Брат ће доћи,
Здрав ће доћи.

Христос се роди

Радујте се, децо наша драга,
Радујте се овом благом дану.
Ви немате невоља ни брига —
И ми ћемо метут их на страну.

Гледаћемо ваша ведра чела,
Гледаћемо ваша лица сјајна,
Молићемо с' из дубине душе,
Да та радост остане вам трајна.

Хвалиша

Хвалио се хвалиша,
Један дечко мали,
Да он уме јахати
Као хусар прави.

Сто је пута покушô
У животу своме,
Јахао је на коњу,
То јест дрвеноме.

»Сад бих смео посести
И Маркова Шарца,«
Ал' кад Шарца не има
Он ће посест јарца.

А јарац је жмиркао
Па је мирно застô,
Пустио се узјахат —
Да види хусарство.

Носио је хвалишу
И тамо и амо;
Хвалиша се освртô
Да ли га гледамо.

А кад јарац поскочи
Баш кô парип прави, —
Наш се хусар сподоби
Разјарен на трави.

Мачка и мува

I

Крај клупчета мачка лежи,
  Мирно преде,
Ал' ево јој једне муве,
  Ето беде.

II

Са клупчета та несташна
  Мува гледи,
А тај поглед недружеван
  Мачку једи.

III

По клупчету мува мили,
   Горе с' диже,
А мачка се нарогуши,
   Уш'ма стриже

IV

Мачка вели: Сад ћеш знати,
   Враже клети.
Али мува има крила
   Па одлети.

V

Одлетела па се враћа,
   Гле пркоса!
Вратила се, мачки села
   На врх носа.

VI

Мачка скочи помишљајућ'
   На освету.
Мува опет мирно седи
   На клупчету.

VII

Сад ће ваљда краја бити
   Трци догој;
Сад су леђа окренуле
   Једна другој.

VIII

Али мачка изненада
  Захука се.
Пази, муво лакоумна,
  Пази на се!

IX

Освета је, и то страшна
  Извршена,
Под клупчетом лежи мува
  Пригњечена.

X

Но освета каткад бива
  Скупа здраво, —
У клупчету игла беше,
  То је ђаво.

XI

Игла оштра, наглост луда,
  И »внезапу«
На ту иглу набола је
  Мачка шапу.

XII

А сад лежи, болну шапу
  Ледом лечи;
Нит' што једе, нит' мауче,
  Само јечи.

Видим ли ја збиља

Видим ли ја збиља, —
  Ко се то тоциља!
Наш букварац Сима
  Родом из Будима.

Па зар се не бојиш,
  Мој голубе бео?
»Е па ја сам Сибин,
  Како не бих смео«.

А јеси л' већ пао
  Моја слатка дико?
»Јесам ли већ пао?
  Само двапут, чико«.

Па зар није доста,
  Ти несташни враже!
»Ја ко велим није,
  Тлипут Бог помаже«.

Шуњку је неправо

Ти си, Шуњко већем ручô;
Сит си већем, Богу хвала.
Па што ти је сада криво
Што је мува на те пала?

И мува је већем сита;
На руку ти само села,
Зато да се боље види
Како ти је рука бела.

Зашт' је рука твоја бела,
То и не зна мува мала;
Реци-дер јој: То је за то,
Јер ме мати окупала.

Лани било, сад се помињало

Милици је новчић
  У чарапу пао,
Што јој га је ујка
  На бомбоне дао.

Чарапу изула
  Да новчић потражи, —
Ал' новчића нема —
  То је посô вражи!

Тад Перица рече:
  Ух, ала си глупа!
Твој је новац прогутала
  На чарапи рупа.

Наша птица

Ми имамо птицу,
  Свако јој се чуди,
Та нас птица воли,
  Јер смо добри људи.

Дајемо јој јести,
  Дајемо јој пити,
Пазимо је тако
  Како може бити.

Ми јој обећасмо
  И слободу дати,
Чим пролеће сине,
  Пољана процвати.

Обећање ово
  Птицу нам разгрева —
На руку нам слети
  Кад хоће да пева.

Јер је света рука
  Што слободу даје,
То и мала птица
  Осећа, признаје.

Мала Нада

Мала Нада неће доручковат прије
Док голубе своје нахранила није.

Голубови једу, а она их гледи,
П' онда се и сама на доручак сети.

Тад доручак слади нашој малој Нади,
Онда о н а ј е д е — а голуби гледе.

Самоук

Чувао је овце мали пастир Аца;
Ал' је хтео да буде бољи од оваца,
Нашô ј' неку књигу, па се радовао:
»Само кад би јоште и ја писат знао!«

Љубио је књигу, гледô и преврто̂,
Па је и сам слова на камену црто̂.
Прође један попа па гледну шта ради,
А кад виде слова, он се изненади.

За руку га узе, у школу га даде,
Па сад читат, писат и рачунат знаде.
Сад је Аца срећан, само Бога моли,
Да се може наћи и у вишој школи.

Он је знања жедан, за науком хити,
— И још ко зна шта ће од тог дечка бити.

Гуска пијанчура

Пало буре са кола,
Ракија се просу,
То је врло годило
Гускиноме носу.

Нагутала с' ракије
Без стида и срама,
»О, да чудне барице!«
Чудила се сама.

По њојзи се развила
Нека топлот вења,
Поче крила ширити
Од тешка весеља.

Хтела би да попева
— Али не зна како,
Хтела би да поигра,
— Ни то не мож' свако.

За то поче трчати
Кâ да је ко вија;
Само зашто посрће!?
Том се не довија.

Напокон се стропошта,
Помоћи јој нема.
Ту награду ракија
И другима спрема

Кавказ

Знаш ли оне крајe
  Благословом врле,
Којe до два мора
  С десна, с лева грле,

Једно море Црно
  А друго Касписко,
Где Европа стиже
  Уз ребро азиско.

Где je Прометеја
  Орô кљувô жива,
Што je смео људма
  Огањ да дарива.

То je земља Кавказ, —
  А та лепа дева
Од ових je страна,
  Из ових крајева.

Орлић

Ви мислите: то je пиле
  Чедо коке и петлића.
Варате се, можда досад
  Нисте вид'ли још о р л и ћ а.

Мрко гледи и озбиљно,
  Ма да ј' дошô на свет скоро,
Загледајте с' у то око,
  Оно вели: »Ја сам орô«.

Орô ми је отац, мати,
  Орља лета и погледа;
Орлови су моја својта,
  Орô деда и прамдеда.

Њина крв је у меника,
  Ни ја не смем јату другом;
Морам бити и ја орô
  — Ма ме звали совељугом.

Дигнуће ме скоро крила
  (Дика, снага мојег рода) —
Ширина ће бити моја,
  И висина — и слобода«.

Руска бољарска невеста спрема се на венчање

Свануо је данак суђен
  Када ће нова млада
  Поћи из родна града,
    Оставит' мајчин дом.

Суза се с песмом меша,
  Радост се с тугом спаја,
  Време је опраштаја, —
    Не може друкче бит.

Лепо је својта кити,
  У цркву ваља поћи,
  Пред олтар ће се доћи,
    Благослов чека већ.

Певајте, свати мили:
  Одби се вита грана
  Од плава јоргована,
    Одби се с граном цвет.

Под амбрелом

Шетала се сека Сока
Са сестрицом Јелом,
Надали се сунцу врелом,
Па изишли са амбрелом.

Сунце није врело,
Јоште зато има каде;
И амбрел је разапет
Само — рад параде.

Миш, мачка и мишоловка

— Фабула —

Вија мачка миша драга
  Без икакве псовке,
Вијала га, вијала га
  Око мишоловке.

Кад се мишу учинило
  Да већ нема моћи,
Протури се као шило
  Па у ловку скочи.

Ту весео диже раме,
  Гласак свој узвиси:
»Ето видиш, мачко, да ме
  Ухватила ниси!«

Војска, па војска

То је била војска —
  Ко их, Боже, спари!
С гранама у руци,
  (Даклем граничари).

То је била сила,
  Да се чуди свет, —
Да је био јоште један,
  Било би их пет.

Kâ у свакој војсци
Што се зове јака,
Било ј' коњаника,
Било и пешака.

Сви се кочопере,
Сваки се јуначи, —
Ал' непријатеља
Нису могли наћи.

А да су их нашли
(Тешко си га њима!)
Више би их пало
Него што их има.

Иде војска, иде,
Свуд јој лака прођа;
Најмањег су пустили
Да им буде вођа.

Вођа им је пао,
Јер је млађан сустô, —
Али ништа зато,
Он је опет устô.

Шта ради Нада

Шта ради Нада?
Виде л' ми очи!
Ал' ево слика
Јасно сведочи.

Залива цвеће,
Здраво се жури;
Вода на свил'ну
Столицу цури.

Цвећу ће бити
То нова снага, —
Ал' столица је
От'шла до врага.

Цвећу је вода
Донекле мила;
Ал' друго ј' цвеће,
А друго свила.

Вредна си, Надо,
Вредна си здраво
(Више нег' што је
Добро и право).

Ал' кад се мати
Кући поврати,
Прутом по заду
П о л и ћ е Наду.

Добро јутро

Добро јутро, цицане на крову!
Видим да си уранио рано.
Ми још нисмо ни доручковали,
Још је рано, тек је данак сван'о.

Али шта је? Нешто си суморан,
Зловољно си погурио леђа;
А и реп ти нешто отобољен, —
Шта се збило? Шта те тако вређа?

Ти ме гледаш, а ја већ нагађам;
Из ведрице србкао си млеко,
А редуша шчепала је жарач,
Платила ти уздуж и попреко.

Ти побеже на врх куће горе.
Је ли тако? Онда ми те жао.
Мора да ти јоште бриде леђа,
Жалосно је то твоје ми-јао!

Тоша ће да се купа

Ето га, видите
  Тога малог Тошу;
Сад ће да се купа,
  Већ је скин'о кошу.

Он се радо брчка
  У водици свакој,
У лето у хладној,
  У зиму у млакој.

Много, много воде
  Мало и сапуна,
Па од прљавштине
  Не оста ни труна.

Бог је воду дао
  — Па није ни скупа,
Да је жедан пије
  Ал' и да се купа.

У бистру је воду
  Бог здрављица лин'о;
У води је слава.
  Нек се скрије вино.

Мирно седи Тоша,
  Само прстом пуца,
Тоша зна шта чека —
  Ал' шта чека куца?

И пинч би се купô,
  И он је чисменка.
Таки после Тоше
  Доћ' ће ред на њега

А за тим ће бити
  У млеку пиринча;
Биће и за Тошу
  Биће и за пинча.

Два Енглеза и тигар

Два Енглеза крај бурета седе,
— Буре празно а дна једног нема.
Једу, пију, и не помишљају
Да се тигар у госте им спрема.
Тигар стиже, — поче да их вија.
Срећа што је буре овде било!
Око тога бурета бежаху,
Бежало се, пак се уморило.
Љут је тигар, па на буре скочи,
Како скочи, буре се превали.
Поклопи га, — а то су Енглези
У свом страху једва дочекали.
Ал' опасност јоште није прошла,
Макар да су сад Енглези горе,
Ха! шта вири кроз рупу од врања?!
Реп је тигров, — то је добро, море
Досетише с' премудри Енглези
И сместа им разведри се лице.
Па реп тигров лепо у чвор вежу,
Штоно кажу баш мртвоузице.
Е сад тигар ка̂ корњача пузи,
На леђи му десетачка грдна
Где досетка брзо савет каже,
Ту судбина бива милосрдна.

Аца и његов животопис

Хајде да вас познам
С овим малим Ацом,
Што вас тако збиљно гледи
У руци с пајацом.

Родио се давно —
И не памти када,
Прошло му је много дана,
Можда и хиљада.

Старија му браћа
Већ пишу прописа.
Има једног млађег брата,
Ал' тај јоште сиса.

У малог су Аце
Ове особине:
Ретко кад да зева,
Ал' кад зева зине.

Кад му пруже »лача«
Он и ноге диже.
Шећер гристи још не може,
Већ га само лиже.

Кад му је врућина,
Обично се зноји.
Мачки смело чеше леђа
А миша се боји.

Кад га мати купа,
  Воду дланом туче.
Кад му отац прети,
  Он га за брк вуче.

Кози пружа књигу,
  Муву вија штапом.
Пасуљ зове попом;
  Батак зове папом.

Кад добије млека,
  Нос у шољу тури,
Кад му прут покажем,
  Онда таки жмури.

Сад сам вам испричô
  Што сам причат имô,
Ацу малог сви волимо,
  — Ал' га не мазимо.

Читај, Лело

Читај, Лело, читај рано!
  Добра књига добру пути;
Али читај полагано, —
  Брза вода сама с' мути.

Читај, Лело, с вољом пуном;
  Добра књига сладост права ј'!
Читај оком, примај умом,
  Што прочиташ, промишљавај.

Читај, Лело, читај злато,
И свежином срце зали!
А не читај само зато
Да те когод вредном хвали.

Читај, Лело моја драга!
Ко се знањем обогати,
Тај толико стече блага
Да и другом може дати.

Читај, Лело, — младост своју
Не проведи у нераду —
Читај књигу, н е м а к о ј у
Већ старији што ти даду.

Читај, Лело, то је красно,
То је вођа и кажипут!
Што ти није сасвим јасно,
Читај двапут, читај трипут.

Читај Лело, ал' паметно,
Збиљно читај, с пажњом читај!
Што ти није разговетно,
Не прескачи, друге питај.

Читај, Лело! — Али када?
Најлепше је јутром рано,
Онда ти је душа млада
Као поље узорано.

Да, читајте, српске кћери!
Добра ј' књига мудрост многа,
Тим ширите златне двери
Бољој срећи рода свога.

Пливач и жаба

Гледала је једна жаба,
Из прикрајка, из близина,
Како неко хитро момче
Вешто скаче с трамбулина.

Па му рече: То је лепо
Што си тако вешт и чио,
Лепо! Красно! Ал' то, мајде,
Од мене си научио.

Момак на то: Истина је,
Ти си мајстор посла тога;
И што ј' добро није стидно
Научити — ма од кога.

Зашто? — Зато

Зашто наша Шана
Данас ништ' не збори;
Очи су јој сузне
А чело јој гори?

Зашто своју лутку
  Неће ни да гледи;
Кâ сироче неко
  У прикрајку седи?

Није данас јела
  Ни два залогаја; —
Још се није смркло,
  Већ хоће да »паја.«

Зашто? — јер ју тишти
  Догађај ужасни,
А ова ће слика
  Све да вам разјасни.

На студенцу

Лепо ти је на студенцу,
  Хладовина тако прија;
Ту је легла, ту с' одмара
  Девојчица — не знам чија.

Вода чиста, вода бистра,
  Баш каконо њена душа.
За грање се руком хвата,
  Цвркутање птичје слуша.

Њене мисли срећно лете
  Кô лептири преко цвета,
Чека коју другарицу,
  Да се мало прођерета.

Хајде, хајде, нек јој буде,
  Нека лешка, нек с' одмара,
Али после нек се жури
  Да је мајка не покара.

Ево браца

Ево, браца,
Погледај пајаца!
Мала хуља
Гле како се љуља.

Ти би плакô
Кад би морô тако,
Не би знао —
Можда би и пао.

Ево вам га

Па га карајте, ако му посô не ваља

Куда возиш брата свога,
  Ти несташни мали лоло?
»Ми идемо чак далеко, —
  Све по соби наоколо.«

Што се бечиш тако јако,
Као да ти нешто годи?
»Поносим се, јер нас гледе
Сви којима Невен ходи.«

Је л' ти тешко, реци, признај, —
Та ја нећу каз'ти ником.
»Мало сам се ознојио, —
Али само под језиком.«

Да л' се бојиш оног бича
Којим браца швићка саде?
»Мене нико шинут не сме,
Бич је само рад параде.«

Ала Борко, ала Борко,
Ниси мртав, ал' си чио.
»Ала чико, ала чико,
Зар ти ниси такав био?«

Па докле ћеш возат брата?
Има л' краја, има л' мере?
»Возаћу га, — возаћу га —
Док се корпа не подере.«

Три пилета и паук

Нису давно из љуске изишли,
Слатки су ти ти пилићи мали.
Шта их тако у гомилу збија?
У шта су се тако загледали?

Један паук на кончићу своме
Спустио се близу њиних глава.
Сит је мува, па се сад одмара,
Затим ће се подићи да спава.

Он их гледа како ли су жути,
Као да су од златнога руна.
Могô би се спустити још ниже,
Али не сме близу њина кљуна.

Јербо сва три кокошановића
Паука би кљуцнула зацело;
— То би муве једва дочекале,
Весело би зујале опело.

Мачак и рак

Радо би се мачак
  Поиграо с раком;
Волô би га и појести, —
  Јер је здраво лаком.

Ал' му не сме ближе,
  Већ из даље гледи,
Па овако барем мисли
  Ако не беседи:

»Ти у мене гледећ'
  Идеш наузнак;
По томе се судит може,
  Да ниси јунак.

На рибу миришеш,
  Чини ми се носу, —
Али су ти брци већи
  Него моји што су.

Ја у срцу моме
  Не осећам језу. —
Ал' зато је ипак добро
  Бити на опрезу.

Ту за мене, канда,
  Неће бити лова;
Јербо су ти леђа чвршћа
  Од мојих зубова.

Моји нокти јесу оштри,
  Ал' су клеште твоје јаче,
И зато ти милостиво
  Живот праштам, раче!«

Даринка пише прво писмо

Села је да пише
  Писмо брату своме,
Писмо брату своме,
  Брату рођеноме.

У Бечу је правник
  Њезин братац Лала,
Писати му мора,
  Јер је обећала.

Шта свом брату жели
  У срцу јој слави;
А новости разне
  Све су јој у глави.

Знаће му написат
  Три четири стране
(И браца зацело,
  Неће наћи ма'не).

Али једно само
  Не мож' да се сети —
Како треба, како,
  Писмо започети.

Уклонимо очи
  Тамо ил' онамо!
Можда јој то смета
  Што ју ми гледамо.

Млади спас

Ал' то мора бити дивно,
  Осећање пуно миља,
Када кога чија мајка
  Из дна душе благосиља!

Миланова срећна мати
  Благосиља сад Маринка:
»Од утопа, грозне смрти,
  Ти си спасô мога синка.

Добро дете, красно дете,
  Нек те срећа увек прати!
Ја се за те Богу молим,
  Бог нека ти за то плати!«

А Маринко скромно вели:
  Хвала, хвала, тето мила!
Спасла га је Божја воља
  А моја је дужност била.

Мајмуни у крлеци

Ево вам мајмуна, —
  Крлетка их пуна.

* * *

Волели би да су
  У својој домаји,
Ал' учтивост њина
  То у срцу таји.

Платиш пô динара
  — То је мала плата —
Па их можеш гледат
  И два и три сата.

Да им деца дођу,
То је њина жеља.
А кад деца дођу,
Ето им весеља.

Кроз жице се пружи
Која дуга рука;
А то просто значи
»Имате л' јабука?«

Мали брод

Стајало га труда
Читав један год,
Ево сад је готов
Његов мали брод.

Он за морем гине, —
Јаче жеље нема;
За мрнарски живот
Зарана се спрема.

И ко види бродић,
Рукотвор младића,
Свако га похвали
И о томе прича.

А он дивно снева
О Јадранском Мору,
Којим ће да броди
Чак у Црну Гору.

Да удахне у се
  Онај ваздух свежи,
У ком српска снага
  И благослов лежи.

Па оданде даље
  Путем својих снова,
Он се неће бојат
  Бура ни ветрова.

Две сестрице миле
  Не мичу с' од њега,
Јер поштују свога
  Брата старијега.

Једна сеја пита:
  »Кад се кренеш бродит,
Хоћеш ли и мене,
  Брато, собом водит?

Хоћеш ли ме водит
  Далеко, далеко?«
А братац јој вели:
  »Драге воље, секо«.

Друга и не пита,
  И не двоуми се,
Већ унапред чита
  Морске путописе.

Јест, богами, згодно

Јест, богами, згодно
  На сејину крилу
Читат лепу песму,
  Песму стару, милу.

О Душану цару,
  Српског оца сину,
Који српску славу
  Диже у висину.

О његовој правди,
  О његовој моћи, —
Кад ту песму читаш
  Засузе ти очи.

Што год више читаш,
  Све си већи, јачи,
А што не разумеш
  Сеја протумачи.

Како је мали Рада јахао

Био један јарац, чујте,
  А несташан до зла бога;
А такав је увек био
  Од постања свога.

Био један дечко, Рада,
А несташан до зла бога;
А такав је увек био
Од постања свога.

Прохтело се малом Ради
Да на леђа јарцу скочи;
Али да л' ће јахат знати,
Да л' ће моћи!

А јарац га мирно гледи,
Као да га и сам нуди:
Кад си вољан јахат мало
Јунак буди!

Рада скочи, јарац трпи;
Пође тихо, крок за кроком,
А кад мало одмакоше,
Скочи скоком.

У себи се јарац смејô,
Овој шурки, овој шали, —
И скакô је док јунака
Не стровали.

Коза и јагње

Мало јагње остало сироче
Па га љуте муке задесише;
Вук му мајку у гору однео —
Што вук носи не враћа се више.

Свака овца своју јагњад има,
Па је дужна млека дати њима,
А сироче шта ли ће да ради?
Грехота је да скапа од глади.

Али, ето, добре козе »Баре,« —
Њој кукавној угинуло јаре,
Она ј' тужна, ал' милоште има,
Јагње зове и пода се прима.

Невоља је мука преголема,
Благо онде где невоље нема!
Али једна добра јој је страна:
Невољнике ближи и здружава.

Верни зељов

Вечера је спремљена
  Мити, Гаври, Ради,
Кад се врате из школе
  И донесу глади.

Домаћица отишла
  Краве да тимари;
Веран зељов остао
  Да верно стражари.

Рад је зељов да дозна
Чим ће да се сладе;
По мирису рекô би
Да су салваладе.

Дошô њушком на близу, —
Броји салваладе.
(Свакога би растргô
Да их ко украде).

Искушење ј' велико,
То по себи знамо,
Ал' би била грехота
Да га клеветамо;
Зељов ништа дират неће,
Он мирише само.

Грлица и сова

Љута зима а снег веје
»Шта ћу, Боже, шта да радим?«
Тако рече птица грле
Са птичићем својим младим.

Долетеше у невољи
До некаква шупља дуба;
Ту да уђу нагони их
Оштри ветар, зима груба.

А кад тамо, све је згодно;
Допало се грличици,
А домаћин, стара сова
Ту сеђаше на столици.

»Добро вече!« грле рече,
»Еда л' штогод за вечеру?
Благодарна бити ћу ти
Задајем ти тврду веру«.

Насмеја се сова горко:
»За вечеру ти би била,
Хеј, да нисам тако болна
Не би натраг излетила!«

Сад грлица виде шта је;
Огреја се па изиде;
»Та крвници кад не могу
Зла чинити, они с' стиде«.

Кукаван миш

Мишу, јадни мишу,
Да лоше си среће,
Једва, једва јуче
Од мачке утече.

А већ данас, јао,
Ево напаст нова —
И то још крилата —
Сад те вија сова.

Ево га

Ево малог Стојана,
  Малога матроза;
Матроски је одевен,
  — Ал' по суву с' воза.

Ни коњиц му не треба
  Да се бечи, звери,
Сад се дигô у госте
  Свом суседу Пери.

Не треба му ни бича,
  Све точкови раде, —
То јест раде ножице
  Здраве, јаке, младе.

Венчање у Срба

Најсрећнији часак
  Ево вам ово је,
Кад два срца млада
  Пред Богом се споје.

Да их не разлучи
  Ни пакост ни злоба,
Да их верност прати
  Отсад па до гроба.

Сваком срце игра
Ко их тако гледа,
Како смерно прате
Свештеника седа.

На глави им круна
Поносито седи,
Јер овај тренутак
Царевине вреди.

Срећни били, срећни,
Ој младенци мили!
И благослов Божји
Нека вас закрили.

Шест стихова на шест слова

А — а — а,
Што се учи, то се зна.

Е — е — е,
Нико одмах не зна све.

И — и — и,
Морамо се трудит сви.

О — о — о,
Не пазити, то је зло.

У — у — у,
Самогласци сви су ту.

Р — р — р,
Тим језику вежбам вр'.

(Радујте се, али тише,
Сугласника има више.
Све их мора добро знати,
Ко хоће да чита, ко хоће да пише).

Немамо срећу познавати

Имена јој не знамо;
Није нам познато,
Али ништа за то:
То ће канда бити оно
»Материно злато«.

Милош, Хектор и обруч

Лежи Хектор као сноп,
Ал' кад Милош викне хоп:
Хектор бућ
Кроз обруч!

Медена Маца

Ево опет прстић
  Свој из меда диже,
Вели: мед је слађи
  Кад се с прста лиже!

Сад је текем медена
  Наша мала Маца,
Медени јој прстићи,
  Медена усташца.

Вредна Даринка

Зове ме да с' играмо
  Другарица мала,
Бог и душа, ја бих јој се
  Радо одазвала.

Али не смем, не могу,
  Посô није шала.
Ја сам лутки хаљину
  Нову обећала.

Веверица и ветар

Веверица

Ух, ал' љуто духаш, господине ветре,
Морам затворити ова десна врата;
Отворићу лева, с оне друге стране.

Ветар

А ја ћу заићи, па ћу духнут на та.

Веверица

А ја могу и та затворити, бане,
А ти онда дувај ма са које стране!

Намрштио с' ветар, чисто би да брије,
Ал' то веверица ни гледала није.
Дрхтао је ветар да каже шта вреди,
У дрвету мирно веверица седи;
Па ораје гриска да време прекрати;
Зна да ветар мора уморит се, стати.

Мала Вита

Играла се весело
Наша мала Вита,
Играла се у пољу
Код зелених жита.

Наједаред нагази
  Гнездо лепих птица
Све шарених, пегавих
  Малих препелица.

Препелићи прнуше
  Кâ да их увреди.
Вита се узверила
  Па за њима гледи.

Љуљају се

Овако се љуља,
Ако нисте знали.
Али ви то знате,
Читаоци мали.
Та то знаде свако,
Зато, јер је лако.

Овако се црта,
Ако нисте знали.
Можда би и знали
Ал' сте јоште мали.
Јер то не зна свако, —
Ал' и није лако.

Јанко први пут у школи

Добра мајка опремила Јанка
  Да већ и он једном буде ђак.
У скамији седео је мирно,
  Пазио је — то је добар знак.

Ал' му ипак необично било —
  У школи је данас први пут,
И Јанко се уплашио силно
  Кад је уча подигао прут.

Он помисли: сад ће ме по глави!
  Задрхтô је и претрн'о скроз;
Главу саже дубоко преда се
  И — забоде у мастило нос.

Црнило му с' к' у Арапа лице.
  Верну слику ево да вам дам!
Смејало се свих педесет ђака,
  И учитељ смејао се сам.

Цвет и мед

У цвету има меда,
Ал' цвет га нама не да,
Он ево 'вако вели:
»Ја ћу га дати пчели,

Јер она се разуме
И готовит га уме,
А ви се с' пчелом слаж'те,
Не гон'те је, не драж'те;
Дајте јој добре неге,
— Она не трпи стеге —
Заклонте њене леге
Од кише, ветра, жеге.
А она ће већ знати,
Да вама порез плати
И у воску и у меду, —
Тако је то у реду«.

Боља мачка него Паја

Видиш, Пајо, ти већ имаш
Три године дана,
Па ипак се дереш
Кад те купа мама.

Виш' а мачка има
Две године дана,
Ал' воли чистоту,
Па с' умива сама.

Мала берба

Подигла се бела лоза винова
Око једног на кућици прозора,
Ту се мила хладовина саздала.
Кроз тај прозор свако јутро и вече
Брат и сеја своју лозу гледају.
Гледали су кад је лоза пупила,
Гледали су кад је лоза цветала,
Гледали су кад је лоза листала.
Видели су кад су цвети опали,
Видели су кад се грожђе зрнало.
Гледали су када поче једрити,
Гледали су кад се поче шарати,
Пипали га када поче мекшати.
Братац сеју загрлио па вели:
»Скоро, скоро браћемо га, весели!«

Два пријатеља

Нас смо двоје из далека —
То нам се познаје;
Ја Талијан, а мој мајмун
Бог зна откуда је.

Путујемо тамо, амо
По широком свету,
Где нас приме, ту смо данас
Стигли своју мету.

Мајмун уме да весели
И старе и младе,
Али воли, — као и ја —
Кад му се што даде.

Нас смо двоје пријатељи
Верни и ваљани,
Ја мајмуна мојег храним,
А он мене храни.

Ал' би често и ја и он
Мучно гладовали,
Кад нам не би добри људи
Ситних пара дали.

Зато, ево, шешир скидам
У надању лепу,
А мој мајмун још и дубље
Пружа своју шепу,
А да ј' гладан познаје му с'
По спуштену репу.

Лепа имена

Лепо је име Драга,
Лепо је име Нера,
Лепо је име Нада,
Лепо је име Вера.

Лепо је име Белка,
Радмила, Ружа, Борка,
Десанка, Госпава, Славна,
Милица, Даница, Зорка.

Велика, Добрила, Цвета,
Звездана, Загорка, Јасна,
Богдана, Анђелка, Рајна, —
Све су имена красна.

Ал' мени је најмилије
Женско име Стајка,
Јер се тако зове
Слатка моја мајка.

Видосава

Одговор мојој сестри Видосави

Лепо је име Душан,
Лепо је име Станко,
Лепо је име Вељко,
Лепо је име Данко.

Драгоје, Станоје, Божо,
Предраг, Стаменко, Младе,
Боројe, Цветко, Виде,
Негосав, Жарко, Раде.

Драгутин, Озрен, Белош,
Милош (Миле му с' тепа),
Светозар, Здравко, Голуб, —
Све су имена лепа.

А је л' да је најлепше
Мушко име Влајко?
Јер се тако зове
Слатки наш бабајко.

Милутин

Жабља трка

Жабе нису страшне,
Ал' су раскалашне.

Једаред су хтеле
Да се провеселе.

Договорише се
И погодише се.

Трку ће да чине
У воду с висине.

То је било вредно
Да је когод гледн'о.

То је мали Лаза гледô
Па је приповедô.

Приповедô, — коме?
Милом оцу своме.

Отац цртат знао
Па то нацртао.

Спрема се ручак

Мајка љушти кртолу,
За ручак се спрема,
Добро ј' и то, знамо сви,
Кад што боље нема.

Поред мајке видите
Два голуба бела,
Један голуб Гајица
А други је Лела.

Гаја има бритвицу,
Па ма да је тупа,
Он матери помаже —
Љуску прочерупа.

Да ј' и теби бритвице,
Је ли, драга Лело,
И ти би им љуштити
Помогла зацело.

Ал' кад нема, и боље,
— Вели њена маја —
Могла би се посећи,
Па ето белаја.

Мачак лешка чекајућ'.
Неке пенцевише,
Па од сласти унапред
Ено шапу лиже.

Шта се догодило

Што се, море, мргодиш?
Уф, да слике гадне!
Kâ да ће ти киша
Из чела да падне.

Ал' већ видим шта је:
Твој шеширић нови
Гурнуо си у воду,
Да кô чамац плови;

А две рибе мале
У шеширић селе.
Теби је до плача —
Оне се веселе.

Ух! Ух! Ух

Крекну жаба, — сунце се помрчи.
Паде клупче, — земља се потресе.
Старац кресну, — море се осуши.
Баба кину, — небо се провали.

Где је чуда, ту је и отчуда.
Где је муке, ту је и одмуке.
Зло је било, ал' се поправило.

Скочи бува, — сунце се оснажи.
Гракну врана, — земља се умири.
Штука зевну, — море се поврати.
Лаж умукну — небо се исцели.

Овако

Овако је погледала
Божанића Лала,
Кад су на њу налагали
Да ј' у школи хотимице
Књигу подерала.

Такав поглед кривац нема
— Химба се познаје —
Њега стежу мука триста.
Такав поглед савест чиста
Недужнима даје.

Под стрехом

Спустила се киша
  И то ваљана;
Обичај то је
  Јесењих дана.

Ал' ово троје
  — Ко да их жали! —
Стрехицу нашли,
  Под стреху стали.

Стреха их штити
  Колико може,
Прокиснут неће
  Дубље од коже.

Јуца и куца

Покрај чесме стоји
  Једна мала Јуца,
А до Јуце стоји
  Њена мала куца.

Док се ћупа пуни,
  Јуца гледа куцу, —
Па зашт' да и куца
  Не погледа Јуцу.

Јуца гледа у очи
   Својој малој куци;
Куца гледа у оно
   Што ј' Јуци у руци.

Чича Мија

Ја сам онај чича Мија
   Близу Варадина,
Штоно су ме сликали
   Пре дванêст година.

Онда сам се тужио
   Да се тешко живи,
А да свакој невољи
   Нисмо сами криви.

Ево сад се већ и ја
   Другим реч'ма служим,
Вајкање не помаже,
   Па се и не тужим.

Ја сам и сад кâ и пре
   Задовољан с малим;
И све гледам чиме ћу
   Да вам се похвалим.

Живи су ми синови
   И Митар и Лука,
И ја имам у кући
   Већ осам унука.

Једни иду у школу,
  А други ће поћи.
Кад се враћам из поља,
  Имам коме доћи.

Сви су вредни, послушни,
  Сложни и ваљани.
У вече ми певају
  Кô птице на грани.

Па ако нас сиротиња
  Покашто и дави,
Ми је мушки трпимо
  Као Срби прави.

Те кад легнем спавати,
  Ја све лепо снивам,
Снивам срећу свог подмлатка,
  — У томе уживам.

Шта ја видим

Мала деца; — мала лађа; — мало море; —
Мало јадро и катарка над њом горе.

Мало ветра; — мали вали; — мала лука; —
Мала крма; — мала мука; — мала рука.
Све је мало, — те изгледа као шала;
Кад је тако нек и песма буде мала.

Сестрински

Ала је лепа коса
  У наше мале Цвете!
Ту смеђу, дугу косу
  Сестрица њена плете.

Плете је тако нежно,
  — Те руке нема свако —
Плете је тако вешто,
  Плете је тако лако.

Плете је тако радо,
  Удеси тако глатко, —
А Цвета сеју после
  Пољуби тако слатко.

Бели учени миш

Летоске је код нас био
  Један Талијан;
Његове би зверке могô
  Гледат поваздан.

Кроз обруч је знао скакат
  Његов турски хат,
А магарац — чујте само —
  Знао рачунат.

Мајмун му је вино пио, —
  С њим се куцао
А зец му је из пиштоља
  Малог пуцао.

Ал' што ј' имô белог миша,
  — И тај своје зна —
Мој Ђокица није могô
  Да га с' нагледа.

»Хајде тражи свој барјачић,
  Бели голубе!«
Миш га нађе па га лепо
  Узме у зубе.

»Хајде сада хопа горе
  По моторузи!«
А миш хопац; никад ногом
  Тај не опузи.

Десет пута горе, доле,
  А за тили час,
А међутим ми бацамо
  Новчиће у тас.

»Е сад, мишу, захвали им
  Што ваљаније!«
А миш маше барјачићем
  Најзахвалније.

Тог сам миша хтео купит,
  Ђоки дариват,
Но Талијан ни за дукат
  Не хтеде га дат.

Ал' у Невен послах слику
  Талијана тог,
И његовог белог миша,
  Миша ученог.

После сиграња

Сиграли се, сиграли —
  То јест мали Глиша
И његово верно псето
  Што се лавски шиша.

За обручом касали;
  Скакали са пања;
Дерали се, верали
  Преко сува грања.

Трчали су — ко ће пре —
  Чак на гувно старо,
— То јест мали Глигорије
  И псето му Каро.

Сад су се уморили
  И Глиша и Каро.
Глиша би починуо,
  Каро би с' одмаро̂.

Тако им се прохтело
  — Па тако и раде,
Глиша б' јео кајгане,
  Каро салваладе.

Мислећи на вечеру
  Снагу своју штеде;
Један другог поштено
  И безлобно гледе.

О једном прасенцету

Опрасила крмача
  Петоро прасаца,
Свако ти се по блату
  Брља и разбаца.

То ј' прасећи обичај
  — Па ко да се срди! —
Али једно прасенце
  Већем дозлогрди.

У блату је огрезло,
  Никад не диже се,
— Као што му браћа раде —
  Да се бар отресе.

Каква му је задњица,
  Таква му и глава.
У каљузи данује,
  У каљузи спава.

Мати му се расрди,
  Макар што је глупа,
И ма да је крмача,
  Смисли да га купа.

Ја сад морам застати, —
  Ал' цртачу, враже,
То купање нека нам
  Слика твоја каже.

Сад смо слику видели,
  Сад престаје шала;
Крмача је прасенце
  Од блата опрала.

Загледа се у њега,
  Какво му је тело
— Милина га видети —
  Пуначко и бело.

Па уздишућ' стаде му
  Прорицат опело:
Ти Божића дочекат
  Жив нећеш зацело!

На снегу

Један чио и обазрив,
Срчан и одважан,
Бистра ока, чврста бока,
А вежбањем снажан.

На сôнице своје сео,
Држи их у власти, —
А сôнице под њим клизе
Баш као на масти.

За њим други истим правцем
Почео да јури;
Невешт, смушен, страшљивица,
— Час блеса, час жмури.

Завидљив је; — што је остраг,
Сујету му вређа.
Изврну се, а сôнице
Скоче му на леђа.

Е, шта ћемо — није друкче!
Тако је на снегу.
(Бива тако и без снега
На беломе свету).

Јогуница

Нити хоће десно,
Нити хоће лево,
Нит' хоће да каже
Кô шта би захтевô.

Нит' хоће да једе,
Нит' хоће да спава.
Ово вам је, браћо,
Јогуница права.

Немилим погледом
Помркује косо.
Шта велите на то?
— Не ваља му посô.

Мали Влајко

Мали Влајко, — слика нова,
Ал' прилика стара,
Хтео би да га поштујемо
Ради наочара.

А ми ћемо, је л' те, браћо,
Насмејат се малко;
Рећи ћемо: ниси Влајко,
Већ прави будалко.

Не штују се наочари
 Ни у старих људи,
Већ се штује старост њина
 И поштени труди.

Њине жртве, њине муке,
 Њино поуздање;
Њихов разум, њино срце,
 Искуство и знање.

Теби стоје наочари
 Кô калпак на јарцу,
Или као златан ланац
 На сивом магарцу.

Срда

За се често намрштим
 И станем за врата,
Пак се срдим и срдим
 По два, по три сата.

Питају ме и отац,
 И тетка, и мама:
»Шти је теби, Евице?«
 — Ја не знам ни сама.

А кад чело разведрим,
 (То ме стане труда),
Онда питам сама себе:
 »Што си била луда?

Радозналци

Погледајте два детета,
Два радознала —
(У туђој се ма’ни често
Своја познала)

Пригнули се. Ђука главу
С мотке не диже.
Ленка мотку загрлила
Па и не дише —
Хтели б’ чути шта ко коме
Телеграфише.

Песма о нашој Али

(За малу децу)

Ви мислите, можда,
Да наша драга Ала
Ни читат јоште не зна, —
Зато што ј’ тако мала.

То немојте мислити,
Будите јој прави,
Погледајте, и сада се,
Ето, књигом бави.

Ви мислите, можда,
Да наша драга Ала
Ни писат још не уме, —
Зато што ј' тако мала.

А зар не чујете
Кô да киша сипи?!
То писаљка њена
По таблици шкрипи.

Ви мислите, можда,
Да наша драга Ала
Ни цртат још не зна
Зато што ј' тако мала.

А гле, кућа, дрво,
Човек, — је л' то шала?
Све је то на зиду
Нацртала Ала.

Ал' још нешто уме
Наша драга Ала:
Уме појест десет ора
(Е, ал' каже хвала!)

Махнимо их, нек спавају

Махнимо их нек спавају, —
Милка и њен брата,
Синоћ им је играчака
С пута донô тата.

Дуго су се играчкама
  Радовали мали,
Отац им је приповедô,
  Касно су заспали.

Сунце своје прве зраке
  Већ кроз прозор баца,
Милка држи још и сада
  У руци пајаца.

Пајац држи таламбасе,
  — Он никад не спава —
Али не сме сâм да звекне;
  Нема тога права.

Косара и Срета

Ево два Српчета:
Косара и Срета!

Њих Зајечар цео
Зна да су ваљани.
Срета носи пушку
Да Косару брани.

Пушка је још мала
Мален је и Срета, —
Али доброј вољи
То ништа не смета.

Коса носи цвеће,
Сама га је брала;
С тим ће цвећем она
Срети рећи: хвала.

Пријатељ пачића

То је онај Вића,
Пријатељ пачића.
Он се с њима дружи,
Он их хлебом служи.

Он је њина стража
Од јутра до мрака;
Имена им даје
»Буша«, »Жуја«, »Сврака«.

Са њима се мучи
И око њих скаче, —
Зато ј' и сам често
Прљав као паче.

Пе́ца и шаран

Ево како ј' Пе́ца,
Мал' не рекох, страдô:
Упецô је шарана
Већег но што с' надô.

Радо би га извукô,
Али није лако.
Повуци, потегни, —
Не иде никако.

Ту сад нема премишљања
Ни дуга ни многа,
Јербо једно мора бити
Од овога трога:

Ил' ће Пéца шарана
У торбу извући,
Ил' ће врпца танана
На пецаљци пући.

Ил' ће шаран тргнути
— Уме риба глупа —
И Пéца ће стрмекнут
Да се мало купа.

Најмудрије било би,
Са практичне стране,
Да се Пéца расрди
Па шарана ма'не.

Гушчар Глиша

Ево верне слике
Нашег гушчар-Глише
Чува једну гуску
— Јер их нема више.

Лаку ноћ

Јутрос ме рано зора пробуди.
У кући увек посла се нађе; —
Плевила леје, залила цвеће,
Учила сејку, — то је најслађе.
Воде донела, кућу помела,
Задела грања на кавез птичји,
Ложила ватру, кувала ручак,
Да може мајка у цркву ићи.
Уморна нисам, јербо сам здрава,
Ал' ће се ипак слатко да спава.
Лаку ноћ!

По подне узех књижицу моју,
Ох, »Горски Венац« тако је диван!
Сад га полако на памет учим,
У том уживам.
Тада се сетих брата ми драга,
Далеко ли је наш мили Дане,
Он воли да му почесто пишем,
Написах му пуне четири стране.
Уморна нисам, јербо сам здрава.
Ал' ће се ипак слатко да спава.
Лаку ноћ!

Па онда сејку узех за руку,
Хајдемо, сејо, — а знаш ли камо?
А она рече »у виноградац« —
Погодила си, јест, тамо, тамо.

Ишли смо, ишли, брдом и долом,
Цвеће сам брала, венце сам плела.
Хвала ти, Боже, на 'ваком данку.
Ал' сам га лепо, срећно провела!
Уморна нисам, јербо сам здрава,
Ал' ће се ипак слатко да спава.
Лаку ноћ!

Две приче

Узверени гледе
И Тинка и Геда,
Јер им баба Тода
Страшно приповеда.

Прича куд се верô
Неваљали Моца, —
Ал' му курјак дошô
Па на њега шкљоца.

Деци с' кожа јежи
Пак се и не мичу,
Ипак моле баку
Да продужи причу.

Покаја се бака
Што их упрепасти;
П' онда ће им другу
Лепшу причу каз'ти.

О Палчици некој
Што седи у лали,
Пак се разговара
С лептирићи мали.

Више пута скочи
Из свог белог цвета,
На лептире седне
Па кроз рај прошета.

Е, оваka прича
Много више вреди,
Разведри се лице
И Тинки и Геди.

Баka их је после
Лепо прекрстила,
Деца су заспала
— И о рају снила.

Мала Ли́ла

Смешљива је мала Ли́ла;
Срећна јој је ћуд,
Па зато је Ли́ла мила
Увек, свима, свуд.

Ал' то није церекање,
То је осмех благ,
Што је свима, старим, младим,
Тако мио, драг.

Њен је осмех пун некога
Слатког зачина;
Он облаке разведрава
С чела мајчина.

Кад јој оца трудан посô
Већ да обори,
Милу тражи, њен га осмех
Таки одмори.

Боловао мали Станко
Њеног суседа,
Ал' се таки развесели
Чим њу угледа.

И на нас се, ево, смеши
Слика њезина: —
О хвала ти на огревку,
Душо невина.

Не бојте се, птичице

Не бојте се, птичице,
Нећу да вас једим;
Ја сам се надвирио
Само да вас гледим.

Свршио сам посао
Па се сад одмарам;
Добро сам га свршио,
Нећу бити каран.

Па не бој се од мене
  Цвркудијо мила;
Погледај ме побоље,
  И ја имам крила.

Сад ћу прнут високо
  Ка цару царева,
Куд ниједна земаљска
  Птица не доспева.

Тамо стиже душица,
  Стиже и без крила,
Ал' душица која је
  Увек добра била.

Како не би плакô

Како не би плакô,
Та то није шала:
Превалио ногом
Обадва бокала.

Да су били празни,
Не би ништа рекô,
Ал' у њима беше
За ужину млеко.

Несрећа је грдна
Шта ће сад да ради?
Није му до млека,
Ал' му је до глади.

Просуо је млеко,
А мајка далеко;
Бог би знао гди је —
Као да се крије.

Не дери се, Ранко,
Неразумни створе,
Јер кад мајка дође,
Може бити горе.

Ево шта је мајушни Васко ономад у великом друштву декламовао

Ја сам Слбин плави,
  Ево ме на мети,
Ал' да кога учим, —
  Ни на клај памети.

Шта Слбину тлеба,
  То ви боље знате, —
Па зато вас молим
  Да ми плимел дате.

Шта научим од вас,
  То ћу и да ладим.
Љубим луку свима,
  И сталим и младим!

Добар је Бог

Болна је била плавојка Цана, —
  Зар већ на крају живота свог;
Ал' мајка није губила нада,
  Увек је рекла: »Добар је Бог.«

И лечник није жалио труда,
  Трипут је на дан ходио к њој,
Цана је пила лекове горке,
  Само да живот избави свој.

И кад је већем најгоре било,
  Освану данас радостан дан;
Њезино око већ није мутно,
  Нити јој гори чело ни длан.

Братац јој лопту донео лепу, —
  А она прима, игра се њом,
А отац пише брижноме ујку:
  »Не бој се, неће ударит гром.«

А где је мајка? — Ено је клечи
  Пред иконицом уздања свог, —
Хтела би појат, ал' нема речи,
  Већ само шапће: »Добар је Бог.«

Неваљало дериште

Зашто чупаш слатку маму —
  О да греха страшна!
Зашто чупаш лепу маму
  Уљо раскалашна!

То је хвала што те ноша
  Дзинзова на врату!
Зар је таку заслужила
  Добра мајка плату!

Таки с места пусти косе,
  Ти зликовче груби,
Па ту добру, слатку, лепу
  Мамицу пољуби.

Вукосава

Мала Вукосава
  Врло много ћути,
Рекао би човек
  На господство слути.

Ето, сад се сигра
  Са прстићи своји,
Као да рачуна,
  Kâ да нешто броји.

Можда броји дане
  Кад ће данак доћи,
Кад ће добит таблу
  И у школу поћи.

Јер по зиду дрљат
  То већ сада куша,
А о школи слушат
  Срце јој и душа.

Продерана мрежа

Данаске је рибар мали
  Био среће врло лоше:
Мрежа му је продерана,
  Па све рибе утекоше.

Док не стече нове мреже,
  Стару мрежу крпи, стеже.
Чувајте се рибе мале,
  Отсад више нема шале.

Певачица

Зорка се нешто стиди
  Кад треба певати.
Мораш је мало нуткат
  И мало чекати.

Ал' кад једаред почне,
Свако се зачуди,
У њеном слатком грлу
Славуј се пробуди.

И ко је тужан чује,
Тужити престане;
И ко је брижан био,
Бриге му нестане.

И болан би је слушô,
Па да му одлане,
Такав је диван гласак
У мале Зоране.

И када песмом вине,
Слашћу те опије,
Радост ти нека сине,
Миљем те облије.

И мрави те промиле
Од доле до горе,
Јер то су српске песме
Што срцу говоре.

Добри суседи

»Добар вече, суседице!
Ух, ала сам жедан.
Би л' ми дала мало воде,
Само гутљај један.«

Хоћу, хоћу, — драге воље,
Вода није скупа.
Кад си жедан ево ти је,
Ево цела ћупа.«

»Хвала, хвала, суседице!
Е, баш се разблажи'.
Кад вам од нас што затреба,
Само мени кажи.«

Кавгаџије

А шта раде та двојица?
— Гушају се.
Који прођу па то виде,
Гнушају се.

Ко би јоште радо гледô
Чуда така!
Ала, ала, зар и таких
Има ђака!?

Какав простак помислиће,
— Аој срама! —
Да поука така пише
У књигама;
Да се кавзи, свађи учи
У школама.

У књигама савети су
Мудри, здрави.
Школа учи братској слози
И љубави.
То пакосник чује, али
Заборави.

Нацртан паун

Од'те, драга децо,
Ваља да се знамо
Ево, ја сам паун
— Ал' нацртан само.

Још ми није перје
Зелено и плаво,
Кâ што треба да је,
Као што је право.

Ал' ви, добри ђаци,
Рад утехе моје
Потражите брзо
Кичицу и боје.

Намаж'те ме лепо,
Свако ће се дивит,
И ја, чини ми се,
Таки ћу оживит.

Не бој се

»Ево га, ево га,
  Нешто ми блебеће!«
Не бој га се, Милка,
  Ујести те неће?

Неће пуран тебе,
  Материна дико;
А лучицу твоју
  Неће ни толико.

Он би тек да кљуцне
  У хаљину твоју.
Он се увек љути
  На црвену боју.

Зашто

Ко ми знаде каз'ти
  Зашт' се мали Мата
Завукô у кућер
  С ланцем око врата.

Зар он нема друга
  Уљуднија двора?
Ил' је што скривио
  Па робоват мора?

Није, није, није,
Нико га не тера;
Прохтело му с' мало
Да се игра кера.

Да на ланцу дрежди,
Ту да стражу чува,
И још — преко свега —
Да накупи бува.

Бистро дете Таса

Погледајте најпре слику
(Јер тако је то у реду)
Таса нам је бистро дете,
То се види по изгледу.

И паприке и бибера
Требала је стара Сеша.
Посла Тасу да јој купи
Али то да не помеша.

Ево Таса већем иде
— Ведро чело, бистро око, —
У своју се мудрост узда,
Тањир држи он високо.

Успут мисли и премишља
Како му је рекла Сеша,
Да паприку на тањиру
Са бибером не помеша.

Већ је дошô грку Марку;
Све је добро, све на миру.
Погледајте само слику
Већ је бибер на тањиру.

И паприка већ се мери,
Но гле сада бистрог Тасе,
Он обрну тањир брзо,
Нека буде свако за се.

Радује се што је тако
Удесио син ваљани,
Паприка је, ето, горе
А бибер на другој страни.

Дочека га стара Сеша
Па га пита: где је, шта је?
Таса оштро одговори,
Ево ово паприка је.

А кам' бибер? Сеша пита,
Слутећ' неку штету црну.
Таса вели: Ево! — па сад
Тањир опет преобрну.

Пљесну рукам' стара Сеша;
»Шта уради! Пасја вера!«
Ал' залуду, сад већ нема
Ни паприке ни бибера.

Маче

Ја сам мало маче
Што мауком плаче,
Не зна само шта ће.

Стојим стојим, стојим,
А нешто се бојим,
Да не скочи откуд
Какав велик миш.

Могô би ме тући,
За бркове вући.
Аратос га било,
То ми није мило.

Ал' да откуд видим
Мишићића мала,
Ком је мила шала, —
С њиме би се моја шапа
Апа-рапа-здрапа,
Радо поиграла.

Позив у комендију

Јављамо ти ја и Мија:
Сутра биће комендија.
Нека дође, коме прија
Каламандарија.

У трумбету ја ћу свират,
Кастор ће ми секундират;
Малог Мопса већем уче
Да скакуће кроз обруче.

Стевица ће памук јести
Па из уста траке прести.

Анђелија биће дама
У дугачким хаљинама,
Па ће играт на штулама.

Андрија ће бити деда,
Брада ће му бити седа,
Пак ће да вам приповеда
О зеленом жапцу,
О црвеном врапцу.

Јоја ће се пајац звати,
— Он се уме преметати.

Крајцара се плаћа само,
Пожури се док имамо
Још седишта,
Лутка неће платит ништа.

Мајмуни у зверињаку

Ову горњу слику
Тумачити вама
Излишно би било, —
Слика збори сама.

Чудни су вам створи
Ти мајмуни разни,
Торба њине шале
Никад се не празни.

Увек су окретни,
Удиљ су доспешни;
И кад су озбиљни,
И онда су смешни.

Па још кад би имô
Ораја при себи,
Знам да би им дао
И кајô се не би.

Мала Тонка и њено друштво

Мала Тонка има мачку
Коју воли, ноша, глади,
А та њена стара мачка
Опет има двоје млади'.

А та млада два мачета,
То су прави ветропири,
Јер ни једно, ни за часак,
Неће, не зна да се смири.

Горе, — доле; доле — горе;
Брзини им нема пара.
»Младост лудост!« вели Тонка,
То и мачка вели стара.

Бог да прости

У поток је пало дете,
  — Ено с' дави, — ено грца —
То видео један шегрт,
  Један шегрт добра срца.

Он потрча, не оклева,
  — Види пропаст, види јасно, —
Јоште један часак само
  Па би помоћ дошла касно.

Кад избави јадно дете,
  Кад поврати мајци сина,
Душа му је била пуна
  Небесних милина.

Несрећник

Млађан је јоште здраво,
  Али је ниско пао,
У аришге је пао
  Ох, јао, јао!

Страшно је, страшно. Али
  Не сме нам бити жао;
Јер чујте шта је било:
  Тај несрећник је к р а о.

Зоља

Шаљива приповест

»Свуд је моје«,
  Рече зоља,
»Могу ићи
  Куд ми воља.«

Паде на нос
  Старој баби,
Ал' је баба
  За тур зграби.

Долетела к води
  Кад ју пусти баба,
Ал' ту на њу зину
  Једна страшна жаба.

Сад би мало меда,
  Ал' ни то се не да,
Јер су пчеле сложне
  Па великоможне.

У облак се диже,
  А кад горе стиже,
Ветар дуну јако —
  Зло и наопако.

У колибу сиђе
  Од веље обести,
Ту јој паук прети:
  »Сад ћу те уплести!«

Ево сад је пала
  У чинију млека —
Ал' и ту је нека
  Худа срећа чека.

То не беше право
  Нашем малом Сави:
Хтеде да је депи
  Кашиком по глави.

За ногу је зграби,
  Гурну преко прага:
»Безобразни створе,
  Одлази до врага!«

Сад се зоља јада:
  »Муко моја веља!
Та зар мени нигде
  Нема пријатеља!«

Јест, така је судба
  Безобразне зоље, —
Да је била скромна,
  Било би јој боље.

До́бра Ли́ла

Долетела буба нека
На ручицу Ли́ли,
Па по њеној белој руци
Мили, мили.

Ли́ла неће да је тера;
Мирно стоји.
Драго јој је што се буба
Ње не боји.

То гледао голуб бели,
Па шта вели?
»Баш је добра, баш је мила
Наша Ли́ла!«

Малом молеру

Опет тражи своје
Кичице и боје,
Тражи боје жуте,
Оне гумигуте,
Права боја то је
За гушчиће моје;
Нека буду фине
Као канарине.
Мене стару, целу
Оставићеш белу.

Диша

Сви су ђаци код куће,
Сви ручају, знам,
Само Диша заслужује
Да му укор дам.

Он је осто̂ у школи
Затворен и сам. —
Дишо, Дишо непослушни,
Зар те није срам!

Два просјака

Виђао сам два просјака:
Чича Ловру, чича Станка;
Просили су кору хлеба
Од јутра до мрака.

Ал' нису се растајали
Ни кад беху дани бољи;
Па заједно и сад иду
Да се теше у невољи.

Таке добре сиротане
Милостиви народ жали;
Један новчић, комад хлеба
Људи су им даривали.

Ал' griffon

На камену испред храма
Ја угледах чича Ловру,
Али сама, — али сама.

Слутећ' нешто ја запитах:
Кам' ти друга, чича Ловро?
— »Разболô се па је умро;
А за њим ћу и ја скоро.«

Сестра и мали браца

»Видиш, брацо, ти си заспô,
А Божић је овде био;
Сву нам кућу обасјао,
Ал' те није пробудио.

Ето видиш, то је јелка
Пуна свећа и дарова;
А ово је, — гледај само,
То је моја лутка нова.

Ал' сад више немој спават,
Чедо моје!
Сад ће таки мајка доћи,
Па ћеш добит што је твоје«.

Браца само руке шири,
На лицу му радост гори,
А радост му нема речи
— Још не уме да говори.

Добро ће бити да чујете и ово

У Божића три ножића:
Једним сече кобасицу,
Другим сече печеницу,
Трећим сече чесницу,
Али нек се свако чува, —
Човек нема три трбува,
Нит' је слава нит' је хвала
Кад ко једе као хала.
Макар што је било поста,
Ваља знати шта је доста.
Ко год не зна шта је мера,
Тај сам себе у зло тера,
Јера болест лако дође,
— Али тешко прође.

Ђаци из малог села

Наше ј' село мало;
Сиротиња худа.
Сиротиња с' мучи
И овде и свуда.

Јоште није народ
Своје школе стекô.
Ми морамо у школу
Кланцати далеко.

Гдекоја су дечица
  Уморна и гладна.
Највећа је незгода
  Кад је школа хладна.

Али тиме доскоче
  Маца и њен брáца,
Они често понесу
  У школу дрваца.

А ми сви их љубимо
  И с десна и с лева,
Љубимо им доброту
  Која нас загрева.

Гостољубива Јека

»Госпођице Јеко!« — то је врабац рекô —
  »Молим мало мрва;
Јер на овом снегу данаске не нађох
  Ни зрна ни црва.«

Јека увек чува мрве иза стола;
  Тог је у ње доста,
Па зато и има увек после ручка
  По којега госта.

Врабац мрве гута, али нуто среће,
  Дође јоште неко. —
Један мишић мали дође па цијукну:
  »Госпођице Јеко!

Верујте ми, ја вам не бих досађивô,
  — Али Бога ради,
Смилујте се на ме, дајте што и мени.
  Умирем од глади.«

Јека ј' добра душа, па је сиротан'ма
  Радо дала јести.
»Сутра дођ'те опет, — а слободно вам је
  Још кога повести.«

Тежак посао

Богме је то тешко
Што је почô Божа,
Тешко је ољуштит
Јабуку без ножа.

Два дечака

Ево вам два дечка;
  Зборе у самоћи.
Један иде у школу, —
  Други ће тек поћи.

Па старији млађем
  Прича и учи га,
На прсте му броји
  Кол'ко има књига.

И вели му да се
  Од школе не боји,
— А млађи пред њиме
  С поштовањем стоји.

Шта се десило Андрији Небригићу

Ево како ј' било. Догађај је кратак,
Андрија је свршио писмени задатак.

И одмах је легô као баба стара,
Опружио ноге па да се одмара.

»Спреми што си писô!« — неки глас
  му вели,
А тај гласак ретко слушају дембели.

Неће ни да мисли сад више на школу,
Пропис, перо, тинта осташе на столу.

Али чујте шта се догодило саде:
Дође нека буба па у тинту паде!

Из тинте изиђе тражећи слободе,
Па онако мокра на пропис му оде.

По пропису чистом креч и се и гази,
А за њом остају мрље, прље, млази...

А Андријин пропис од те шетње дерне
Како је изгледô — ево слике верне;

Кад се Андра одморио
И свој пропис промотрио,
Од муке је у вис скакô,
Од једа је дуго плакô.

Па је морô сести снова,
Опет писат иста слова:

»Ред је душа свакој ствари,
А неред нам све поквари.«

Две муве

Летеле су две муве
Око ћупа меда;
Једну мамак примамљује, —
Друга му се не да.

»Ај, како је слатко
Усред меда пасти!«
Рече прва мува
У заносу страсти.

Друга мува гледа
  Шта ће даље бити,
Ал' ма да је гладна,
  На мамак не хити.

»Па шта ј' било од тих мува ?«
  Пита млади Ива. —
Једна лежи мртва;
  Друга ј' срећно жива.

То је сањкање

(Шта велите?)

Погледајте слику ову
  Зимска ј' слика и прилика.
Сањкање је сваком мило,
  И мачкама то је дика

Напред седи мачак стари
  И госпођа, стара цица,
А одостраг ено чучи
  Цела њина породица.

А видите л' ко их вози?
  Није какво тромо кљусе, —
Два зекана, два брзана;
  Па сад хура! Сањкају се.

Лете по том белом снегу.
  Само с' вајка цица маца;
А знате ли што се вајка?
  Што немају прапораца.

Ко их види, свако стане,
  Па удари длан о длан,
Јер овако штогод лепо
  Не виђа се сваки дан.

Ждребенце

Ждребенце је мало,
  Тек му десет дана,
Ал' од њега нема мира
  Ни лоза ни грана.

По дворишту скаче,
  Вија старог кера,
А Јулка га псује
  И у ред га тера.

Па му носи сена
  Јуче покошена:
»Ево, драго ждребе,
  Ово је за тебе!«

Шипс и Мопс

Ево Шипса, ево Мопса,
  Сваки чувар куће вељи.
Дужност врше, — ал' међ собом
  Нису добри пријатељи.

Чим се макну са свог прага
  Па се нађу на улици,
Они стану, — још не лану,
  Ал' се гледе кâ крвници.

Све их копка да се нађе
  Повод рату пакосноме —
(А тим вајде неће донет
  Нити себи нити своме).

Ал' ко само хоће кавге,
  Тај је лако наћи може;
Ту не треба много труда —
  И ено их већ се гложе.

Па сад ево Мопса, Шипса
  — Ко то воли нека гледа —
Један горе, други доле;
  Крв им лопи од уједа.

За данаске доста им је,
  Шипс урличе са невоље;
А Мопс гута своје боле,
  (Сутра ће већ знати боље).

А ми шта би, децо драга,,
  То гледајућ' могли рећи?
— Ништа друго него само:
  То је баш керећи!

Добро јутро, моја мала

»Добро јутро, моја мала,
  Руменико, црнôко!
Знаш ли, море, да је сунце
  Већ скочило високо?

Знаш ли да је брата већем
  Твоје цвеће залио,
А мали се Душко већем
  Двапут млека напио?

Знаш ли да се раниоци
  Не кају?
Знаш ли да те голубови
  Чекају?«

»Добро јутро, мајко моја,
  Премила!
Ја сам ти се данаске
  Уленила.

Рекла бих ти да сам се већ
  И ја млека напила,
Да сам своје голубове
  Давно већ нахранила;

Да сам моје мило цвеће
  И двапут залевала, —
А ја, луда, чуј, молим те,
  За то само сневала!«

Вида црта

Морам и да хвалим
  И да кудим Виду,
Лепо је што црта
  — Ал' што баш на зиду!?

Ево црта коња
  — Дивота је права;
Још ни готов није
  Па већ поиграва.

Сад да отуд дође
  Њена оштра мати,
Па да види цртеж,
  Па да жарач лати, —
Вида би још боље
  Знала поиграти.

Циганин Гага и син му Ђукило

Ми, циганско колено,
— Као што већ знате —
Ми се, богме, не дајемо
На разне занате.

Међу нама, веруј ми,
Ма нас све преврн'о,
Нећеш наћи димничара,
— То је здраво црно.

Димничара ниједног;
Ал' тако, зацело,
Нећеш наћи ни млинара,
— То је здраво бело.

Нећеш наћи Цигана
Где за тезгом џоња;
Ако мора трговат,
Он се држи коња.

Нећеш наћи бербера,
Ткалца, ни кројача,
Али зато подоста
Имамо ковача.

А где год је весело,
Поред пуних чаша,
Ту ћеш наћи Цигана,
Добрих хегедаша.

И ја и мој Ђукило
  Похвалит се смемо,
Да смо неки мајстори,
  Да нешто умемо.
Ето, кâ што видите,
  Кошарке плетемо.

Туцају се

Многа лепа радост
  Са Ускрсом иде;
А црвена јаја,
  Та долазе приде.

Туцају се деца;
  А старији гледе.
Губи се, добија с', —
  Помало с' и једе.

Натуцак најјачи
  Има попин Гаја,
Њим је поразбијô
  Већ двадесет јаја.

Ал' сад ће да страда
  Од шегрта Тошке, —
Јер тај има јаје
  Од морске кокошке.

Ал' верујте, браћо,
Разбиће се и то —
(Само ако није
Оловом залито).

Брат и сестра

Камо крила вама двома
Загрљеним, душе чисте
Па да свако ко вас види
Завапије: анђели сте.

Али на што!? — И без крила
Два анђела ви сте сушта;
На оваку љубав, слогу
Небо слази, рај се спушта.

Нашто крила!? — Догод злоба
Не замути душе чисте,
И без криља и окриља
У рају сте, анђели сте!

Оборено гнезданце

Ветар је одувô
Гнезданце са гране
Пуно малих птића
Жутокљунићића.

Очајно су своје
Подизали главе
Мали сиротани —
Ко ће да их храни!?

На птичиће ове
Наиђоше деца.
Светују се саде
Шта да с' њима раде.

Ал' ево и мајке
Пострадалих птића;
Види своје птенце, —
Ал' се боји деце.

Ај, не бој се, не бој,
То су деца добра,
Срца милоснога,
А не пакоснога.

Они ће сад дићи,
На грану попети
Гнездо твоје мило,
Где је и пре било.

Још ће га привезат
Врпцом или ликом,
Да га ни најгори
Ветар не обори.

Дошао врабац да нам нешто каже

Жив, жив, жив!
Хвала Богу ја сам још̑те жив!,
Опростите, молим лепо,
Ако сам вам штогод крив,
Жив, жив, жив!

Живи били и ви сви,
Што ме нисте гонили!

Зима већем пролази,
Пролеће нам долази.
Данас, сутра биће зима
Нама свима за леђима.

Да не нађох око ваших кућа
Лепе, ситне хране,
Ја бих зимус проводио
Врло посне дане.

Можда би ми желудац
О празнину запô, —
А можда бих, сиротан,
Од глади и скапô.

Јесте л' ви то мени дали,
Ил' су дари сами пали,
То не могу да расудим
Мојим мозгом малим,
— Тек ја, ево, дођох
Вама да захвалим.

Немојте ме терати,
Ја ћу вама певати,
— Не баш као славуј,
Ал' боље нег' жабац.
Свако пева својим гласом,
— А врабац кô врабац.

Мали неимар

Отац

А шта радиш, мој Милојко?
— Ја све питам, где је, где је?

Синчић

Ево зидам, драги бабо,
То је моје најмилије.

Отац

Зидаш, сине; зидај само,
Та ти игра лоша није,
— Кад би игра била збиља,
Било би ми још милије.

Синчић

Зар у мени нема збиље?

Отац

Откуд збиље у забави!?

Синчић

Ја бих волô увек зидат,
И кад будем човек прави.

Отац

Ај, не пуштај ових жеља,
Купи знања и врлина!
Векови су оставили
Српству много развалина.

Треба духа пуна снаге,
Треба духа пуна жара,
Који зида, који ствара
— Српству треба неимара.

Синчић

Ох, говори, бабо, даље;
Ја у реч'ма тим уживам
Не разумем све што збориш,
— Ал' ја тако нешто снивам.

Мала читаоница

На горњој су слици
Андрија и Љуба,
Андра држи Невен,
А Љуба Голуба.

Они би читали,
  Кад би читат знали;
'Ђако само седе,
  Па у слике гледе.

Каткад се засмеју —
  Мора смешно да је,
Онда Хектор лане,
  Kâ да пита: шта је?

Лаза и његови голубови

Лаза зове
Голубове,
  А они му дођу;
Гледају га,
Поштују га
  Као каквог рођу.

Они њему
На рамену
  Гугутом се мазе:
Благо нама,
Сиротама
  Поред нашег Лазе!

Зрна доста,
И што оста
Иза ручка мрва,
Нама носи
Златокоси, —
Ми му брига прва.

»То ја радо
Вама дадо', —
На здравље вам буди!«
Радо даје
И Лаза је
Голубије ћуди.

Видина невоља

Лутка већем спава,
— И време је спати —
А Вида је тужна:
Карала је мати.

Карала је мати,
Што је своме брати
Приштинула прстић
На подрумски' врати'.

То сад Виду већма
Нег' и брату боли;
Па сад чисто не сме
Да се Богу моли.

Разбијена војска

Лака, Рака и брат Нака
То су вајна три дечака,
Три војака
Врло јака;
Али срца врло млака,
А јунаштва — баш никака.

Зато ј' горња слика така:
Прах се диже до облака.
Лака, Рака и брат Нака,
Три војака,
Сметењака,
Трком беже — од гусака.

Прича о лакомом мишићу

Мишоловка ево ту је,
А редуша снаш-Пијада
И леп комад сланинице
Унутра је метла сада.

Замириса сланиница,
Какав ли би миш то био,
Који такав мирис не би
Издалека осетио.

Ловка већ је на свом месту, —
А то један мишић виде,
Па ево га ближе, ближе
К њојзи иде.

Он се сећа ко је у тој
Мишоловци лежô зимус.
Малко ју је оњушкао,
Па побеже, не свиди му с'.

Он се врати с више друга
Из подрума, са тавана,
Сланина је мирисава
Сваком мишу славна храна.

Ал' унутра не иде им с'
— Грдна ј' мука то по мише —
Они само завирују,
Поиздаље околише.

Кад би могла с које стране
Та сланина да с' извуче!
Но залуд се они труде
Ту вештину да докуче.

Ал' што нису смели стари,
То учини један мали,
Он униђе, баш кроз врата, —
Ал' канда ће да зажали.

Кад је мишић ушô мали,
Сви се други радовали,
Мајка му је тек јаукла
И за реп га натраг вукла,
Брисала је сузне очи
И зборила: Зло ћеш проћи.

Он сланину њушком дирну,
А врата се заклопише.
Аој, мишо, худи мишо,
Из те ловке никуд више.

Кад видеше друга браћа
Тужна роба среће лоше,
Окренуше одмах пете,
Сви се листом разбегоше.

Гле, редуша опет дође,
Оберучке ловку хвати, —
Смејући се миша носи,
И сад ће га мачку дати.

Зато, децо, чувајте се
Да вас мамак не савлада.
Свет је овај мишоловка, —
Ко је лаком, брзо страда.

Дубак, дубак

Климају му ноге
  Kâ бабини зуби;
Али ништа зато,
  Милкош ипак дуби.

Радује се мајка
  Изненадној срећи,
Па Милкошу тепа, —
  А пред њиме клечи.

»Дубак, дубак, чедо!
  Дубак, дубак, храно!
Па де сад коракни
  — Само полагано!

Гледај, сејо, како
  Милкош лепо дуби!
Сад ће мајци доћи,
  Да га и пољуби.

Исповест болесничина

Ево, да вам кажем
  Зашт' лежим у одру,
И зашто на челу
  Имам квргу модру.

Била на свечари,
  Ту ми вина дали;
Куцкали се са мном
  Све у некој шали.

Вино беше слатко.
  — Капљашем га звали —
Ја испразних пе-шест
  Пехарића мали'.

Наједаред — мука;
  Ја потрчах дома, —
Стропоштах се, падох,
  Ка̂ од неког грома.

О камен сам неки
  Ударила главу,
И ту су ме нашли
  Бесвесну, крваву.

Бунцала сам, кажу,
  Пуних девет дана;
Сад ме истом боли
  Цела лева страна.

Но буде л' ми лека
  Останем ли жива,
Никад нећу свога века
  Бити халапљива.

И сама је, и опет није сама

Није њој ни бриге
  Што ј' код куће сама;
У руци јој књига,
  Књига са сликама;

А та ти је књига
  Животиња пуна:
Ту има јеленâ,
  Ту има мајмунâ.

Ту је козâ, видрâ,
  Камилâ, слонова,
Белих лабудова,
  Сивих соколова.

Сад баш гледа неке
  Лептириће младе,
Па премишља да л' им
  Сваком име знаде.

На студенцу

»Где сте, децо?« тако виче
  Већ одавно стрина. —
Ево деце код студенца
  Око посла фина.

»Где сте децо? шта радите?«
Опет виче стрина.
Брчкају се, прскају се,
Не штеде хаљина.

Шта ће бити од тог посла
Кад их нађе стрина?
Шта ће бити? -- Бог би знао,
Можда и — батина.

Догађај у кади

Ево где се купа Коча, мало дете,
Око њега мачка врзе се и мете.

И та луда мачка неће да се смири,
Већ ево се диже па у каду вири.

А и Кочи дође нека мисô глупа,
Па шчепари мачку да и њу окупа.

Ал' се мачка не да, хоће да загребе, —
Или да загребе, или да огребе.

Та пуштај је, Кочо, већ је нама мука;
Пропишташе уши од њена јаука.

Ето, сад се смеје наш несташни Коча,
Мачка трком бежи — мокра као моча.

Две девојчице

Ја већ не знам шта ћу
  Са том децом нашом,
Ево сада лутку
  Закусују кашом.

А кад лутка неће
  Да окуси хране,
Девојчице смеју се, —
  Па поједу саме.

Цезар

Ето, ви'те то је Цезар,
Старо псето, верник мио,
Носи корпу са пијаце, —
Госа му је поверио.

Ко би у ту корпу дирн'о
Снашô би га удес зао, —
Пре би Цезар главу своју,
Него што би корпу дао.

Елем човек ком је дужност
Брига пета, — ил' девета,
Тај се може, — тај се мора
Застидети од тог псета.

За мачка су мишеви, а не роде

»Ал' су лепе животиње роде, —
Не маторе него оне мале!«
То је рекô један гладан мачак
Баш озбиљно, без икакве шале.

Оде, дође, — по крову се шета.
А то старој роди додијало;
Дугим кљуном ухвати га за реп:
»Путуј доле ти, несита хало.

Попнеш ли се још једаред амо,
Онда ћу те, — ја већ знадем шта ћу«
П' онда оде једноме оштрачу:
»Кљун ми оштри, нек све искре скачу!«

Другог дана ето опет мачка
Па по крову кези се и мази.
Рода јурну с наоштреним кљуном
Па га — пробурази.

Биће друштво

Биће друштво и весеље
И игранка и галама,
Персине ће лутке доћи
Ка Јулиним лутκицама.

Довешће их сама Перса,
— Давно нису нигде биле.
Јулине су лутке спремне,
Па чекају госте миле!

А Јула је још у кујни,
Мушкацоне пече фине;
Јер, забога, тако друштво
Не мож' проћи без ужине.

Гушчар Лака

Ја сам гушчар Лáка,
Чувам крај врбака,
Од јутра до мрака,
Два пара гусака.

Ту је доста траве, ви'те
— Том се радујем.
Гуске су ми увек сите
— Ал' ја гладујем.

Зимус било, сад се приповеда

Ви'ш тако смо зимус
Ми у школу ишли.
Ал' смо знали пута,
Те нисмо заишли.

Снег је више пута
  До колена пао,
Ал' нас ипак зато
  Није затрпао.

Стојали смо чврсто
  Као каква стена,
Ал' зло да не бесмо
  Виши од колена.

Ево лепих ружа

Ево лепих ружа,
  Ево ружа мајски'!
Све пупољци сами,
  А мирис им рајски.

Ево красних ружа!
  Стотина их има,
Знам да свако воли
  Окитит се њима.

Ево дивних ружа, —
  Изволите само;
Да се погодимо,
  Да се не ценкамо!

Ко је богат тај ће
И сам цену знати:
Ко ј' сиромах, том ћу
И на поклон дати —
Не треба да плати.

У хладу

Лепо ти је с припеке утећи
Па засести без бриге у хладу,
Како прија
Таква одморија,
То и деца знаду.

Нек путује ко је жељан пута;
Свет је широк, има четир' стране,
Нек се вија,
Коме трка прија, —
Они му не бране.

Брат и сеја нашли су местанце,
Где им сунце наудити неће;
А и Руњо
Уз њих се пришуњô,
— Нек је друштво веће.

Они гледе час горе, час доле,
Славујак им песмице извија.
Чује 'с' блека
Стада из далека.
А ветрић ћарлија.

Да вам није колибица мала,
  Ниска, уска, а пуна, препуна,
Мени би се хтело,
И зацело
  Се̑о бих уз вас туна.

Писме или глава

»Писме или глава?«
— Ко ту игру мари! —
Жалосна им срећа, —
Јер су то коцкари.

Коцкању ћеш залуд
Тражит добра краја.
Често из њег' буде свађе,
Туче и русваја.

Цезар и девенице

»Цезаре, мирно стој!«
  А Цезар мирно стоји.
Девенице на њушци
  А госа му их броји.

»Један«, па »два«, па »три«,
  (У њему крвца ври),
»Четир, пет« — па »шест!«
  — Е сад их може јест.

Писмо из Лондона и отпорука

Пише ујка из Лондона
Да ј' видео једног слона
У циркусу, не знам коме,
Па се чуди слону томе.
Чуди му се ујка Ђођа,
— Ал' и јесте све у реду —
Јер тај слон се вешто воза
На велосипеду,

У том писму ујка зове
Да у Лондон дођем и ја,
Па да видим тога слона
Од свих других највештија.

Ја отписах ујка Ђођи
Да је мени тешко доћи:
Не пушта ме моја мати, —
И скупо је путовати.
Ал' нек каже томе слону,
Да га лепо поздрављамо,
Па нека се он закани,
Нек он дође к нама амо,
Ми ћемо га дочекати
Кâ што је у реду, —
Њега неће скупо стати,
Њему ј' лако путовати —
На велосипеду.

Краве и њихова жељица

Јесу л' ово краве?
Чини ми се да су. —
Ако има у Н е в е н у траве,
Нека их, нек пасу.

»Ал' ми нисмо дошле
Да траву једемо,
Жељица је наша да се овде
Фотографишемо«.

Ми би драге воље,
Али не можемо,
Фотографски посô ваља учит,
Ми га не умемо.

Ал' имамо ђака,
На перу јунака,
Који ће вас и хтети и знати
Лепо прецртати.

Чудна баштованка

Така је Пијада:
(Ваљда што је млада)
Она цвеће залива
Кад кишица пада.

Али кад је суша,
Прижега голема,
Цвеће за њу пита, —
Ал' ње онда нема.

Излегли се пилићи

Лежала је квочка
Три недеље дана,
Ево сад је пуна корпа
Малих пилићана.

»Ју, како су мили!«
»Ју, како су мали!« —
»Гле, баш као да су златни!« —
— И свако их хвали.

Дечица их гладе;
Зорка једно цмаче;
А кокошка поноси се
Па већ не зна шта ће.

Ово мора да је нешто важно

Шта то Стефко на таблици
Црта или пише,
Кад већ тако пази јако —
Чисто и не дише!?

Мора да је нешто важно
  Кад и мала Вида
Са тог посла Стефковога
  Очију не скида.

Мора да је нешто лепо
  И да много вреди
Кад и Кастор, старо псето,
  У тај посô гледи.

Ица, Мица и колица

»Ала бих се ја возала!«
  Рекла мала Мица.
А Ица јој одговори:
  »Па ено колица!«

Брже боље посади се
  Мица у колица.
Али ко ће да је вуче?
  — Па, наравно, Ица.

Ал' је невешт био Ица,
  Изврн'о колица;
Па обоје мали
  Усред блата пали.

Пали па се дигли,
Али пуни срама,
Хтели би да љагу
Сперу сузицама.

И не мисле да се теше, —
Нарави су здраво тврде.
Окренули једно другом леђа,
— Воле да се срде.

Ваздухопловци

Ох, ала је лепо
Високо у зраку;
Овде близу сунца
У златном облаку.

Ако нас ко види,
Мора да се чуди.
Ми, ваздухопловци,
Баш смо срећни људи.

Гушчар Мата

Гушчар Мата гуске чува
Да не оду куда даље,
У Мате је бич дугачак
А кратко бичаље.

За то с' гуске и не боје
  Од његова бичаљета. —
Ал' од бича дугачкога
  Чак и реп им затрепета.

Шта вам ради мали Јона

Шта вам ради мали Јона?
»Ето, ви'те, поји слона.«

Е, богами, баш је ваљан,
Баш је вредан!
А хоће ли слон да пије? —
»Неће! — Ваљда није жедан.«

На улици

Кад улицом иде
Ђак се мирно влада;
Он од себе неће
Правит накарада.

На улици неће
Ни говорит јасно;
Ђачко достојанство
Он осећа красно.

То добро запамти,
Мали учениче,
На улици јавно
Само шегрт виче.

А шта раде

А шта раде ова деца
  Кад се тако јуре,
Пустимо их, пустимо их,
  Играју се жмуре.

Хе — не спава њина мајка,
  Испод ока гледи,
Да се које не стрмекне,
  Да се не озледи.

Прича о шмокљастом медведу

Медведи су свуд велики,
Али и то ваља рећи:
У Камчатки, земљи даљној,
Ту су канда понајвећи.

Величина ништ' не чини,
Био велик или мали,
Све ме́дведе радо лове
Мудри ловци Камчатали.

Камчаталац пружи уже
Много дебље него сламка;
На крају му камен тежак
А на другом згодна замка.

Па кад медвед, шмокљан стари,
Безбрижице туд корача,
Тад му замка на врат падне,
Као нека огрљача.

Сад да није шмокљан прави,
Он би замку скинут могô;
Ал' он нагне да утече, —
Шта је ово! Аој Бого!

Окреће се тамо, амо,
Па се згури, па се тресе;
Што се дуже тако врти,
Све то већма заплеће се.

Напоследак он докучи
Смицалицу ту голему,
И да уже није криво,
Већ је камен узрок свему.

Из петних се упне жила,
Целом снагом свога твора,
И на плећа камен дигне,
С њиме дође до понора:

Ту у понор камен фући;
Камен лети кâ из пушке;
За каменом уже пође,
За њим и он стрмоњушке.

И ено га. — Страшан призор!
Описат га не могу вам.
Медвед лежи у понору,
Лежи мртав, сав изгруван.

А Камчатал радује се
Добром лову, лаком стеку,
И медведа кући вуче
Својој деци на печенку.

Па лепо, само кад сте вредни

»Око врта увек има
Посла доста.«
Тако вели сека Јела
И њен мали братац Коста.

Али човек да не жали
Што се мучи, што се пати;
Барем има свога цвећа,
Не мора га куповати.

Прво јахање

Пецко сео за врат
Својој сестри Пави,
Па ју петом боцка
Кâ да ј' коњиц прави.

А Пава се бечи
Па за Бога шта ће, --
Милије јој и то,
Нег' да братац плаче.

Дивља патка

Брани своје пачиће од штакора скитца.

Ој пачићи мали,
Пати, пати, пати,
Шта би сада од вас било
Да вам није овде мати.

Појô би вас онај штакор гладни
Што за вама ходи, —
Само би вам рашчупано перје
Пливало по води.

Ахаха

Ахаха!
Адада!
Нек се види,
Нек се зна.
Ако ј' коњиц од дрвета,
— Нисам ја.

Жабац који не зна да ћути

Певање је красан наук
Певању се људи диве;
Ал' ко друге петат учи
Често има муке живе.

Најтеже је са жабама
Кад немају праве спреме,
Па да лепо такт одрже,
Не крекећу у невреме.

Ето, уча прут је диго̂,
А хор цео зину јако.
То је учи здраво мило,
Па говори: Тако, тако!

Сада уча прутић спусти
— Треба пауза по минута —
Све су жабе уста стисле,
Само једна не ућута.

То поквари целу песму,
И уча се нарогуши
Па у једу праведноме
Тог кваренду жапца ћуши.

Опет уча прутић диже,
А хор цео зину јако,
То је учи мило било,
Па говори: Тако, тако!

Опет уча прутић спусти,
— Треба пауза по минута;
Две су жабе уста стисле,
Трећи жабац не ућута.

А то учи дозлогрди,
Из коже ли да излети,
Ал' из коже, то не може,
Зато псује, грди, прети.

Па у бару брзо скочи;
Шта ће онде, то он знаде.
А жабе се само смеју,
Жабе пусте, луде, младе.

Наједаред, ето уче, —
Сад до смеја није ником,
Јер он скочи још са неким;
Са џелатом, са крвником.

Џелат стаде поред жапца
Оног који слози смета.
А ми чујмо да л' ће песма
Сада боље да процвета.

Опет уча прутић диже,
А хор цео зину јако,
То је учи мило било,
Па говори: Тако, тако!

Опет уча штапић спусти,
— Треба пауза по минута —
Али, ето, жабац трећи,
Он ни сада не ућута.

Сада уча мигну само,
А палош се заблистао,
Жабац трећи, јао, јао,
Без главе је о тле пао.

Остале су још две жабе,
— Ал' те сада складно поје,
Кваренда се казнит мора,
Јесте: зло је, — ал' тако је.

Лазо

Лазо, лени Лазо,
  Нешто ћу ти рећи:
Кад се књига чита,
  Не мора се лећи.

Здрав и крепак младић,
  Вође, духа здрава,
Само онда леже
  Кад треба да спава.

Приказ

Част ми вам је приказат
  То је Ђикић Луко.
А данас је први пут
  Хлачице обукô.

Веће среће од његове
  Није наћи лако —
    (Ја бар мислим тако).

Ал' ни лепших хлача
  Није наћи лако —
    (Он бар мисли тако).

Сешка

Погледајте сешку:
Држи комадешку
Меканога крува,
Па га добро чува.

Погодит је лако
Што га чува тако:
Јер јој петô прети
Да ће јој отети.

Веца, Кеца и зец

Веца воли свога кера Кецу,
Воли и свог малог зеца;
Кеца воли доброг Вецу,
Па трпи и зеца.

И зец воли доброг Вецу,
Који њега храни, брани;
На руци му мирно седи,
Поверљиво Кецу гледи.

Да ненавист овде влада,
Ту би било бруке, јада;
'Вако ево друштва сретна —
Хеј, љубав је благодетна!

Мачка и њена три мачета

Наша мачка прошлог лета
Омацила три мачета:
Два мачета бела,
Једно мркосиво,
А то мркосиво
Одвише је живо.
И то вам је мачак
С њушком врло лепом

И с дебелим репом;
Час је испод клупе,
Њушка око ћупе,
Час је на огњишту,
Час је на буњишту,
Ил' поскокне чило
Чак на мотовило;
Сад у чизму уђе,
Сад лиже посуђе,
У поздер се спрти,
Пак се врти, врти;
Час у кабô вири,
Шапом воду мути,
Ох, његова мајка
Сваки час се љути.
Тако теку ноћи,
Тако теку дани,
— Па гле сада где је —
Ено га на грани!
Ал' две сестре беле
Од друге су феле,
Уљудне и мирне,
Мудре и обзирне.
Неће ни да гледе
На брата са гране.
— Није друкче, баш су
Фино васпитане.

Одмор

Ево се одмарају
  Милица и Коста,
Један снопић пшенице
  То је њима доста.

То им је перина
  И узглавље меко
И шаторчић каквога
  Нема надалеко.

Кад се ветрић нашали,
  Љуљкају се класи
 Баш ка̂ они на мору
  Сићушни таласи.

Ко ту не би заспао!
  Та милина ј' права
Ето, Коста, Милица
  Па и лутка спава.

На извору

Коме носиш хладне воде,
  Брате, роде?
»Мајка ми је болна, њојзи
  Носим воде«.

Одакле си? »Богме доста
  Издалека, —
Али извор овај, кажу,
  Пун је лека.

А мајка је моја мени
  Тако драга,
Ох, она је тако добра,
  Тако блага.

Она мене учи књизи,
  Учи раду;
Њена љубав мени крепи
  Веру, наду.

Она пева старе песме
  Своме сину,
Она мене учи љубит
  Домовину.

Боље мајке ваљда нема
  Ту на свету.
Ако умре — тешко мени
  Сирочету!

Жур' се, жур' се, брате, роде.
  Сине прави,
И дај, Боже, мајка твоја
  Да оздрави.

Страшљивци

Два зечића, два питома
  Сакрила се,
У жбунићу на травици
  Згурила се.

Траже деца
До два зеца,
Гди су, гди су?
Можда овде. — Овде нису, —
Ни ту нису!

А деца су доброћудна,
  Блага, мила,
Не би својим зецовима
  Зла чинила.

Та још би им дали листак
  Од купуса, —
А то сваки зекан увек
  Радо куса.

Па зашто се крију, беже
  По жбунови'
Када нико и не мисли
  Да их лови?

Зечија је нарав така;
  Ето то је;
Све зазиру, све двоуме,
  Све се боје.

Меја

Меја мечи: ме, ме, ме!
А ја велим: сме, сме, сме;
Сме скакутат по ливади
Кâ и други јанци млади;
Сме да лежи, сме да стоји
Кад га мајка млеком доји;
Сме се напит бистре воде
И уживат дар слободе;
Сме по трави да се вије
И помало грицкати је;
Сме слушати меденицу —
Али не сме, пусте ћуди,
Надалеко да заблуди,
Кâ што ј' ово јање мало
Од свог стада залутало,
Па сад плаче: ме, ме, ме,
Где си, мајко, нађи ме!

Цртачима

Ти би хтео цртат мачку. —
  Показ'ћу ти како треба:
Узми таблу и писаљку,
  Па нацртај сомун хлеба.

Сад повразни овај хлебац
  (То учинит можеш живо),
Па ће бити као кеса
  Девојачка за плетиво.

Додај горе два увета,
  (Ту не треба вешта рука) —
Тад ће бити као нека
  Дувањара од каучука.

И сад доле накалеми
  Реп савијен, подугачак, —
И запитај кога хоћеш,
  Свак ће рећи да је **м а ч а к**.

СКРАЋЕНИЦЕ

Бад. = Чика Стевине Књиге, Бадњак, Н. Сад 1880.
Бос. = Чика Стева, Босиље, Н. Сад, 1880
Вен. пс. = Чика Стева, Венац песама, Пешта 1872
Д. и н. = Чика Стева, Дан и ноћ, Н. Сад, 1877
Д. одм. = Чика Стева, Дани одмора, Н. Сад 1878
Зл. књ. = St. Basariček, Zlatna knjiga, Zagreb 1890
Јав. = Јавор, лист за забаву и поуку
Кал. = Календар
Лет. = Летопис Матице српске
М. гус. = Чика Стева, Мале гусле, Н. Сад, 1881
М. дек. = Чика Стева, Мали декламатор, 1879
Нев. = Невен, Чика Јовин лист.
Орао = Орао, илустровани календар
Полж. II = Браца Радован, Полаженик, Н. Сад 1886
Радв. = Радован, лист за српску децу 1876
Sm. = Zabavno poučni list
Чес. = Чика Стева, Чесница, Н. Сад 1879
Полж. I = Браца Јова, Полаженик, Н. Сад 1884.

САДРЖАЈ:

Стр

Деца и чиīра (Вен. пс.; Пев.) — — — 9
Страшљивац (Вен. пс.; Пев.) — — — 10
Материна маза (Вен. пс.; Пев.) — — — 10
Мали Јова (Вен. пс.; Пев.) — — — — 12
Ко је īосӣодар (Вен. пс.; Пев.) — — — 13
Поздрав деци (Радв. 1876, бр. 1; Пев.) — 14
Јоја и īуска (Радв. 1876, бр. 3; Пев.) — 14
Братац и сестрица (Д. и н.; Пев.) — — 16
Мачково јадање (Д. одм.) — — — — 17
Доручак (Радв. бр. 2; Пев.) — — — — 19
Брата се дури (М. дек.) — — — — — 19
Да сам ја краљ (М. дек.) — — — — — 20
Несрећник (Орао кал. 1880; Пев.) — — — 21
Уочи Божића (Лет. 1880, св. 121; Јав. 1880, бр. 3; Пев.) — — — — — — 23
Голубице моја (Бос.; Пев.) — — — — 27
Лаза (Бос.; Пев.) — — — — — — 28
Ника (Бос.; Пев.) — — — — — — 28
Трешњобер (Бос.; Пев.) — — — — — 29
Ћира (Бос.; Пев.) — — — — — — 31
Како сестра ӣева кад малоī брацу љуља (Бад.; Пев.) — — — — — — — — — 31
Како би (Бад.; Пев.) — — — — — — 32
У бувари (Бад. пев.) — — — — — — 33
Рачунџијама (Бад.; Пев.) — — — — — 35
Поздрав деци (Нев. 1880, бр. 1; Пев.) — — 36
Рибарче (Нев. 1880, бр. 1; Пев.) — — — 37

Стр.
Мали коњаник (Нев. 1880, бр. 1) — — — 38
Матери (Нев. 1880; бр. 1) — — — — — 39
Песма о Максиму (Нев. 1880, бр. 2; Пев.) 40
Аца ђушчар (Нев. 1880, бр. 3) — — — 42
Не трпи брњицу (Нев. 1880, бр. 3) — — 42
Неспремна Ана (Нев. 1880, бр. 4) — — 43
Нова радост (Нев. 1880, бр. 5; Пев.) — 44
Добро јутро, добро јутро (Нев. 1880, бр, 5; Пев) 45
Циганин хвали свога коња (Нев. 1880, бр. 6; Пев.) — — — — — — — — 46
Купање (Нев. 1880, бр. 6; Пев.) — — — 49
Мали брата (Нев. 1880, бр. 6) — — — — 51
Мала читаља (Нев. 1880, бр. 7; Пев.) — 52
Деца путују (Нев. 1880, бр. 8) — — — 52
Чупоглавац из кутије (Нев. 1880, бр. 9; Пев.) 54
Пакосник (Нев. 1880, бр. 9) — — — — 55
Цајки зебу прсти (Нев. 1880, бр. 11; Пев.) — 56
Мала муштерија (Нев. 1880, бр. 11) — — 57
Преварио се у рачуну (Нев. 1880, бр. 12; Пев.) 57
Па нек му буде лакше (Нев. 1880, бр. 12) — 58
Ево ти (Нев. 1880, бр. 12; Пев.) — — — 59
Ђаче полетарче (М. гусле 1881; Пев.) — — 60
Материна десна рука (Нев. 1881, бр. 1; Пев.) 61
Зека, зека из јендека (Нев. 1881, бр. 1; Пев.) 63
Игра и посао (Нев. 1881, бр. 1) — — — 64
Зашт' је војска ућутала (Нев. 1881, бр. 1; Пев.) — — — — — — — — 65
Вивак (Нев. 1881, бр. 3) — — — — — 66
Кројач из — среде (Нев. 1881, бр. 4) — — 67
Овако се спава (Нев. 1881, бр. 4) — — — 67
Снешко Белић (Нев. 1881, бр. 4) — — — 67
Стража на врх града (Нев. 1881, бр. 5) — 69
Мали јахачи (Нев. 1881, бр. 5) — — — 69
Пи-пи, пи-пи (Нев. 1881, бр. 6) — — — 70

Стр.
Мали трговац (Нев. 1881, бр. 6) — — — 71
Ој дечија радовања (Нев. 1881, бр. 6) — — 71
Мали цртач (Нев. 1881, бр. 7) — — — 72
Мала Фема (Нев. 1881, бр. 7) — — — 72
Бела штета (Нев. 1881, бр. 8) — — — 73
Тајна (Нев .1881, бр. 8) — — — — — 73
На студенцу (Нев. 1881, бр. 9) — — — 74
Мали сликар (Нев. 1881, бр. 10) — — — 75
Обед (Нев. 1881, бр. 11) — — — — — 76
Кад би (Нев. 1881, бр. 11) — — — — 79
Миш код ловке (Нев. 1881, бр. 11) — — — 79
Другарице (Нев. 1881, бр. 12) — — — 80
Обећање лудом радовање (Нев. 1881, бр. 12) 82
Дете и лептир (Нев. 1881, бр. 12) — — 83
Прве хлаче (Нев. 1881, бр. 12) — — — 84
Славуј (Нев. 1881, бр. 13) — — — — 85
Ала су то грдне муке (Нев. 1881, бр. 13) — 86
Маца и маца (Нев. 1881, бр. 14) — — — 87
Иде да честита (Нев. 1881, бр. 14) — — 88
Бадем-дрво (Нев. 1881, бр. 16) — — — 89
Ала је то баш страшно (Нев. 1881, бр. 17) 90
Преварен ловац (Нев. 1881, бр. 19) — — 91
Куцина кућа (Нев. 1881, бр. 19) — — — 92
Очева птица (Нев. 1881, бр. 19) — — — 93
Претоварено (Нев. 1881, бр. 20) — — — 95
Мали маза (Нев. 1881, бр. 21) — — — 95
Мала појачица Мара (Нев .1881, бр. 24) — 95
Бољи јунак од гаврана (Нев. 1881, бр. 24) — 97
Ко си ти (Нев. 1882, бр. 2) — — — — 98
Незналице, ленивице (Нев. 1882, бр. 2) — — 99
Уф, (Нев. 1882 бр. 2) — — — — — 100
А (Нев. 1882, бр. 2) — — — — — 101
Ала, ала, — то му баш не ваља (Нев. 1882, бр. 3) — — — — — — — — 102

Стр.
Мали шпекулант (Нев. 1882, бр. 3) — — 103
Бар се данас неће зепсти (Нев. 1882, бр. 4) 103
Са висине (Нев. 1882, бр. 4) — — — — 106
Оџачар (Нев. 1882, бр. 4) — — — — 107
Врабац у зиму (Нев. 1882, бр. 4) — — — 108
Цигани у Бесарабији (Нев. 1882, бр. 5) — 109
Бобук од сапунице (Нев. 1882, бр. 5) — — 111
Друштво за међусобно познавање (Нев. 1882, бр. 6) — — — — — — — — 112
Тешко је погодити (Нев. 1882, бр. 6) — — 113
Љубичица (Нев. 1882, бр. 6) — — — — 113
Ево наших ласта (Нев. 1882, бр. 7) — — 114
Мали философ (Нев. 1882, бр. 7) — — — 115
Од'те, децо, меда се купа (Нев. 1882, бр. 8) 116
Посекла прст (Нев .1882, бр. 8) — — — 116
Мој лов (Нев. 1882, бр. 8) — — — — 117
Жао нам је, — чисто би се смејали (Нев. 1882, бр. 9) — — — — — — — — 119
Чујмо шта нам вели петао (Нев. 1882, бр. 9) 119
Што за кога није (Нев. 1882, бр. 9) — — 120
Малим Српкињама (Нев. 1882, бр. 10) — — 121
Гимнастика на селу (Нев. 1882, бр. 10) — 122
Јањина нагла радост (Нев. 1882, бр. 11) — 123
Бродари на везаном чамцу (Нев. 1882, бр. 11) 125
Лепо, много, па јефтино (Нев. 1882, бр. 11) 125
Охо-хо (Нев. 1882, бр. 12) — — — — 126
Како се постаје ловац (Нев. 1882, бр. 12) — 127
Хвала му, хвала (Нев. 1882 ,бр. 13) — — 128
Јунак Лака (Нев. 1882, бр. 14) — — — 129
Стара слика (Нев. 1882, бр. 15) — — — 130
Пера и његов Каро (Нев .1882, бр. 16) — 131
Аратос такве љубави (Нев. 1882, бр. 17) — 133
Четворо у корпи (Нев. 1882, бр. 18) — — 134
Наздрављач (Нев. 1882, бр. 18) — — — 135

Стр.

Честитка једне мачке своме господару (Нев. 1882, бр. 20) — — — — — — 135

Из дечјег живота (Нев. 1882, бр. 20):

Опомена за времена — — — — — 136

Генерал Аца — — — — — — — 136

Мала болесница и мали доктор — — 137

Мера, вера — — — — — — — 137

Душко нешто шапће — — — — 137

Ахаха, ахаха! свако црта како зна (Нев. 1882, бр. 21) — — — — — — 138

Мала сеја и мали браца (Нев. 1882, бр. 21) 139

Освануо снег (Нев. 1882, бр. 22) — — — 140

Кошија (Нев. 1882, бр. 22) — — — — 141

Напомена матери (Нев. 1882, бр. 23) — — 142

Ман'те је на миру (Нев .1882, бр. 24 — — 143

У новом капуту (Нев. 1882, бр. 24) — — 144

Нове чизме (Нев. 1883, бр. 1) — — — 145

Има ли што страшније на свету (Нев. 1883, бр. 3) — — — — — — — — 147

Око квочке (Нев. 1883, бр. 4) — — — — 148

Какав је то цвет (Нев. 1883, бр. 4) — — 149

Како је лепше (Нев. 1883, бр. 4) — — 149

Под амбрелом (Нев. 1883, бр. 5) — — — 150

Туга и жалост једнога миша (Нев. 1883, бр. 5) 150

Пура Моца (Нев. 1883, бр. 6) — — — 151

Без тога је могло бити (Нев. 1883, бр. 7) — 153

Шетња у троје (Нев. 1883, бр. 7) — — — 153

Нежни Аристид (Нев. 1883, бр. 8) — — 154

Немаш више мајке (Нев. 1883, бр. 9) — — 155

Мачка с мачићи (Нев. 1883, бр. 10) — — 156

Леност и незнање (Нев. 1883, бр. 10) — — 157

Два зеца (Нев. 1883, бр. 11) — — — — 158

Баба Дора (Нев. 1883, бр. 12) — — — 159

Необичан гост (Нев. 1883, бр. 13) — — 161

Стр.

И погоди (Нев. 1883, бр. 14) — — — 162
О-о (Нев. 1883, бр. 15) — — — — — 163
Ипак се добро свршило (Нев. 1883, бр. 15) 164
Бербанка (Нев. 1883, бр. 17) — — — — 165
Лавља породица (Нев. 1883, бр. 18) — — 167
После сна (Нев. 1883, бр. 18) — — — 167
Зечија смрт (Нев. 1883, бр. 18) — — — 168
Није се утопио (Нев. 1883, бр. 18) — — 169
Јунак из Индије (Нев. 1883, бр. 18) — — 171
Шегртска шала (Нев. 1883, бр. 19) — — 171
Анка и Живана (Нев. 1883, бр. 20) — — 173
Ветре, ветре (Нев. 1883, бр. 22) — — — 174
Реља у кујни (Нев. 1883, бр. 23) — — — 174
Малој деци на Божић (Нев. 1883, бр. 24) — 175
При ступању у нову годину (Нев. 1884, бр. 1) 176
Знали би и ми тако (Нев. 1884, бр. 1) — — 177
Пачија школа (Нев. 1884, бр. 1) — — — 178
Петô и псето (Нев. 1884, бр. 2) — — — 180
Где је зима (Нев. 1884, бр. 3) — — — 181
Талијански певачи у туђини (Нев. 1884, бр. 3) 182
Висибаба (Нев. 1884, бр. 4) — — — — 185
Зимска забава у Норвешкој (Нев. 1884, бр. 7) 186
Ништа није на одмет (Нев. 1884, бр. 7) — 186
На врби свирала (Нев. 1884, бр. 7) — — 188
То вам је тај (Нев. 1884, бр. 8) — — — 191
Полетарци први пут у води (Нев. 1884, бр. 10) 193
Браца Ђока на коњу (Нев. 1884, бр. 11) — 194
Патуљци честитају своме оцу Крсно име (Нев. 1884, бр. 12) — — — — — — 195
Чудни ли су ти људи ти уметници (Нев. 1884, бр. 14) — — — — — — — — — 196
Пресела му част (Нев. 1884, бр. 14) — — 198
Ђацима (Нев. 1884, бр. 15) — — — — 200
Мачак иде мишу у сватове (Нев. 1884, бр. 16) 201

Стр.

Пријатељ много вреди (Нев. 1884, бр. 17) — 202
Серенада (Нев. 1884, бр. 17) — — — — 202
Несташна жабица (Нев. 1884, бр. 18) — — 203
Па да се човек не једи (Нев. 1884, бр. 19) 204
Читају (Нев. 1884, бр. 20) — — — — 205
Две три речи са гавраном (Нев. 1884, бр. 21) 206
Пазар (Нев. 1884, бр. 21) — — — — 207
Ево нам га опет (Нев. 1884, бр. 22) — — 208
Први снег (Нев. 1884, бр. 22) — — — 210
Јелка (Нев. 1884, бр. 14) — — — — — 211
Снаш' Вема (Нев. 1884, бр. 24) — — — 212
Страшан зимски догађај (Нев. 1885., бр. 2) 213
Зашто? — зато (Нев .1885, бр. 2) — — 215
Последња жалост бакина (Нев. 1885, бр. 2) 216
Лутак се жени (Нев. 1885, бр. 3) — — — 217
На добром путу (Нев. 1885, бр. 4) — — 217
Јуца са великом јабуком (Нев. 1884, бр. 4) 218
Честитка матери (Нев. 1885, бр. 6) — — 219
Пепо са својим мајмуном (Нев. 1885, бр. 6) 219
Дечје летење (Нев. 1885, бр. 8) — — — 221
Туђе перје (Нев. 1885, бр. 9) — — — 222
Први полет (Нев. 1885. бр. 9) — — — — 224
Ласте и ластићи (Нев. 1885, бр. 10) — — 225
Родитељска љубав (Нев. 1885, бр. 13) — 226
Тужно и радосно (Нев. 1885, бр. 14) — — 228
Даје се на знање (Нев. 1885., бр. 15) — — 229
Ко ће као Бог (Нев. 1885, бр. 16) — — 230
Радост и жалост (Нев. 1885, бр. 16) — — 230
Ђукино страданије (Нев. 1885, бр. 17 и 18) 231
Зове зиму на мегдан (Нев. 1885, бр. 18) — 234
Посб је то, није шала (Нев. 1885, бр. 18) — 235
Мали гушчар Штева (Нев. 1885, бр. 19) — 235
Спира и зоља (Нев. 1885, бр. 19) — — 236
Нека, нека (Нев. 1885, бр. 19) — — — 236

Стр.

Канарица (Нев. 1885, бр. 20) — — — — 237
Порука тетина (Нев. 1885, бр. 21) — — — 238
Песма о Кинезима (Нев. 1885, бр. 22) — 239
Бобуци (Нев. 1885, бр. 23 и 24) — — — 239
Неизвесност (Нев. 1885, бр. 23) — — — 243
Христос се роди (Нев. 1885, бр. 24) — — 244
Хвалиша (Полж. II, 1886) — — — — 244
Мачка и мува (Нев. 1886, бр. 1, 2 и 3) — 245
Видим ли ја збиља (Нев. 1886., бр. 2) — — 248
Шуђку је неправо (Нев. 1886. бр. 3) — — 248
Лани било, сад се спомињало (Нев. 1886, бр. 3) 249
Наша птица (Нев. 1886, бр. 4) — — — 250
Мала Нада (Нев. 1886, бр. 4) — — — 251
Самоук (Нев. 1886., бр. 5) — — — — 251
Гуска пијанчура (Нев. 1886, бр. 6) — — 252
Кавказ (Нев. 1886, бр. 6) — — — — 253
Орлић (Нев. 1886, бр. 7) — — — — 253
Руска бољарска невеста спрема се на венчање (Нев. 1886, бр. 7) — — — — — — 254
Под амбрелом (Нев. 1886, бр. 8) — — 255
Миш, мачка и мишоловка (Нев. 1886, бр. 8) 256
Војска, па војска (Нев. 1886, бр. 9) — — 256
Шта ради Нада (Нев. 1886, бр. 10) — — 257
Добро јутро (Нев. 1886, бр. 10) — — — 258
Тома ће да се купа (Нев. 1886, бр. 11) — 259
Два Енглеза и тигар (Нев. 1886, бр. 11) 261
Аца и његов животопис (Нев. 1886, бр. 13) 262
Читај, Лело (Нев. 1886, бр. 14) — — — 263
Пливач и жаба (Нев. 1886, бр. 15) — — 265
Зашто? — Зато (Нев. 1886, бр. 16) — — 265
На студенцу (Нев. 1886, бр. 16) — — — 266
Ево, браца (Нев. 1886, бр. 17) — — — 267
Ево вам га (Нев. 1886, бр. 18) — — — 267
Три пилета и паук (Нев. 1886, бр. 19) 268

Стр.
Мачак и рак (Нев. 1886, бр. 19) — — — 269
Даринка пише прво писмо (Нев. 1886, бр. 22) 270
Млади спас (Нев. 1886, бр. 22) — — — 271
Мајмуни у крлеци (Нев. 1886, бр. 22) — 272
Мали брод (Нев. 1886, бр. 23) — — — 273
Јест, богами, згодно (Нев. 1887, бр. 1) — 275
Како је мали Раде јахао (Нев. 1887, бр. 2) 275
Коза и јагње (Нев. 1887, бр. 3) — — — 276
Верни зељов (Нев. 1887, бр. 4) — — — 277
Грлица и сова (Нев. 1887, бр. 4) — — 278
Кукаван миш (Нев. 1887, бр. 6) — — — 279
Ево га (Нев. 1887, бр. 6) — — — — — 280
Венчање у Срба (Нев. 1887, бр. 7) — — 280
Шест стихова на шест слова (Нев. 1887, бр. 9) 281
Немамо срећу познавати (Нев. 1887, бр. 9) 282
Милош, Хектор и обруч (Нев. 1887, бр. 10) 282
Медена Маца (Нев. 1887, бр. 10) — — — 283
Вредна Даринка (Нев. 1887, бр. 11) — — 283
Веверица и ветар (Нев. 1887, бр. 11) — — 284
Мала Вита (Нев. 1887, бр. 11) — — — 284
Љуљају се (Нев. 1887, бр. 13) — — — 285
Јанко први пут у школи (Нев. 1887, бр. 13) 286
Цвет и мед (Нев. 1887, бр. 13) — — — 286
Боља мачка него Паја (Нев. 1887, бр. 14) — 287
Мала берба (Нев. 1887, бр. 14) — — — 288
Два пријатеља (Нев. 1887, бр. 15) — — 288
Лепа имена (Нев. 1887, бр. 15) — — — 289
Одговор мојој сестри Видосави (Нев. 1887, бр. 15) — — — — — — — 290
Жабља трка (Нев. 1887, бр. 16) — — — 291
Спрема се ручак (Нев. 1887, бр. 17) — — 292
Шта се догодило (Нев. 1887, бр. 17) — — 293
Ух! Ух! Ух! (Нев. 1887, бр. 17) — — — 294
Овако (Нев. 1887, бр. 18) — — — — 294

Стр.
Под стрехом (Нев .1887, бр. 19) — — — 295
Јуца и куца (Нев. 1887, бр. 19) — — — 295
Чича Мија (Нев. 1887, бр. 21) — — — 296
Шта ја видим (Нев. 1887, бр. 22) — — — 297
Сестрински (Нев. 1887, бр. 22) — — — 298
Бели учени миш (Нев. 1887, бр. 23) — — 298
После сиграња (Нев. 1887, бр. 23) — — 300
О једном прасенцету (Нев. 1887, бр. 23) — 301
На снегу (Нев. 1887, бр. 24) — — — — 303
Јогуница (Нев. 1887, бр. 24) — — — — 304
Мали Влајко (Нев. 1888, бр. 2) — — — 304
Срда (Нев. 1888, бр. 2) — — — — — 305
Радозналци (Нев. 1888, бр. 2) — — — 306
Песма о нашој Али (Нев. 1888, бр. 2) 306
Махнимо их, нек спавају (Нев. 1888, бр. 3) 307
Косара и Срета (Нев. 1888, бр. 5) — — 308
Пријатељ пачића (Нев. 1888, бр. 8) — — 309
Пеца и шаран (Нев. 1888, бр. 8) — — — 309
Гушчар Глиша (Нев. 1888. бр. 9) — — 310
Лаку ноћ (Нев. 1888, бр. 9) — — — — 311
Две приче (Нев. 1888, бр. 9) — — — — 312
Мала Лила (Нев. 1888, бр. 10) — — — 313
Не бојте се, птичице (Нев. 1888, бр. 10) — 314
Како не би плакô (Нев. 1888, бр. 10) — — 315
Ево шта је наш мајушни Васко ономад у великом друштву декламовао (Нев. 1888, бр. 10) — — — — — — — — 316
Добар је Бог (Нев. 1888, бр. 12) — — — 317
Неваљало дериште (Нев. 1888, бр. 12) — — 318
Вукосава (Нев. 1888, бр. 13) — — — — 318
Продерана мрежа (Нев. 1888, бр. 14) — — 319
Певачица (Нев. 1888, бр. 14) — — — — 319
Добри суседи (Нев. 1888, бр. 15) — — — 320